

# **ПЕНИ ДЖОРДАН НЕИЗРЕЧЕНО ЖЕЛАННИЕ**

Превод от английски: Елика Рафи, 1995

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

— Ребека, скъпа... слава богу! Като не вдигна слушалката веднага, помислих, че може би си в Австралия при родителите и брат си. Как е Робърт, между другото? А Елза и момичетата? Трябва да са пораснали много. На колко станаха? На две и на четири, нали? Просто...

— Лельо Мод... — прекъсна я решително Ребека и притисна слушалката към рамото си. Опита да се съсредоточи върху есето, което проверяваше, и в същото време се зачуди какво ли се крие зад потока от думи, които се изливаха от другия край на линията.

— О, да... Обаждам ти се скъпа, защото отчаяно се нуждая от помощта ти.

Помощта ѝ? Ребека се намръщи. Не само заради есето на ученика си, който щеше да наследи модерната търговска банка на своя баща и, макар че беше на десет години, изглежда още не знаеше, че „вноска“ се пише със „с“.

— Моята помощ? — Ребека не съумя да потисне иронията в гласа си. От другия край на линията, от далечна Камбрия, известно време долиташе само глухо бръмчене, което ѝ подсказа, че тонът ѝ не е отминат с безразличие.

— Да, скъпа. Няма към кого друг да се обърна. — Както винаги, леля ѝ преувеличаваше. Леля Мод в драматична роля, тъжно си помисли Ребека, доловила патоса в думите ѝ, които и без това винаги звучаха доста уклончиво. — Бих се свързала с майка ти, но след като тя е в Австралия...

Само нотка на обида и огорчение, помисли си Ребека. И това е съвсем естествено. Каквато и да беше помощта, от която се нуждаеше, Мод Айсгарт би предпочела да се обърне към прекалено отстъпчивата и далеч по-доверчива майка на Ребека, отколкото към нея самата.

Вниманието ѝ беше погълнато по-скоро от есетата, които проверяваше, отколкото от разговора с леля ѝ. Онези, които мислят, че учителите не правят нищо през дългите ваканции, наистина трябваше

да видят писалището ѝ в този момент. Беше затрупано не само от есетата на учениците ѝ от частната смесена гимназия, но и от недовършените програми и планове за есента. Обичаше да преподава и винаги беше харесвала професията си. Смяташе за привилегия възможността да работи в този скъп и реномиран лондонски лицей, който съвсем тесен кръг хора можеха да си позволят и чийто ученици бяха общо взето добре възпитани и се стремяха да научат колкото се може повече.

Гласът на леля Мод продължаваше да звучи в слушалката, но думите не достигаха до съзнанието на Ребека. В крайна сметка, защо трябваше да се тревожи за имението Айсгарт или за Фрейзър?

Айсгарт беше лично пространство на Фрейзър. Неговото царство, в което беше недопустимо да се случи каквото и да е извън установените правила, без да е предварително планирано от него самия. Преди време Ребека имаше възможност да се убеди в това за своя сметка. Айсгарт беше недостъпен дом, собственост на недостъпен мъж. И въпреки всичко, тя обичаше къщата, а преди време мислеше, че...

— Виждаш ли, скъпа, Фрейзър не е тук и всичко се стовари върху мен. Няма към кого друг да се обърна. Не зная колко време ще ти е нужно, за да дойдеш, но...

Да отиде там? Коя от двете се е побъркала? Леля Мод не можеше да е забравила, че макар Фрейзър да не беше забранил на Ребека да прекрочва прага на имението, то поне красноречиво показва, че присъствието ѝ там е нежелано. Ребека тъжно се усмихна. И защо? Защото преди време беше дотолкова неразумна, че опита да му спести много болка и разочарование. И заради това беше унижена и прокудена.

Господи, последното нещо, от което сега се нуждаеше, бе отново да тръгне по този болезнен път. Всичко вече е минало, всички спомени са заличени от живота ѝ. А животът ѝ беше подреден — запълнен с работата, която обичаше, с приятели, които споделяха интересите и вкусовете ѝ, с мъже, които я канеха, ухажваха я, флиртуваха с нея, или поне не я приковаваха със студени сиви очи, така потъмнели от горчивина и презрение, че ѝ причиняваха почти физическа божа.

Сега беше щастлива, чувстваше се удовлетворена, животът ѝ беше приятен и разнообразен. Нямахме място за безплодни мечти, за

пропуснати възможности. Беше на двайсет и шест години, изглеждаше добре, чувстваше се зряла и беше доволна от себе си.

Или поне преди леля Мод да се намеси в живота ѝ и да ѝ припомни отдавна забравени неща. Думите на старата дама отново стигнаха до съзнанието ѝ.

— Фрейзър не е в Айсгарт? — изумено попита Ребека.

— Но нали трябваше да е там! Рори и Лилиан оставиха децата само защото...

— Точно това се опитвам да ти обясня, скъпа. Фрейзър беше тук, но в последния момент се наложи да замине вместо свой колега. Чете лекции в Щатите. Нямаше избор. Шеф на Института е и трябваше да замине. Ще отсъства почти три месеца.

— Три месеца?! — Ребека бе ужасена. — А децата?

Беше чувала от майка си, че племенниците на Фрейзър — децата на неговия брат — са доста своенравни и трябва да бъдат държани с твърда ръка. Близнаците бяха на осем години и прекалено снизходителният им баща никога не се замисляше за възпитанието им, а преди осем месеца двамата с Лилиан твърде лекомислено ги бяха оставили на грижите на Фрейзър, за да заминат за Хонконг, където Рори беше получил ново назначение.

— Е, Фрейзър се погрижи всичко да бъде наред — защити го леля Мод. Не понасяше някой да критикува Фрейзър. След самолетната катастрофа, когато загинаха родителите на Рори и Фрейзър, леля Мод се премести в имението Айсгарт по негова молба. Тогава той беше на осемнайсет, а Рори нямаше и дванайсет години. — Ангажира една млада жена да се грижи за тях.

„Млада жена“ беше произнесено с презрително сумтене и Ребека, която знаеше за подвизите на близнаците от майка си, потисна въздишката на съчувствие към момичето.

— Какво стана с нея?

— Напусна. Заяви, че не желае да носи отговорност за близнаците. „Невъзпитани зверчета“, така ги нарече.

Ребека си представи внушителния бюст на пралеля си, който сега, при спомена за тази злостна клевета по адрес на рода Айсгарт, навярно се надигаше в изблик на благочестиво негодувание. Но времето, когато тежката сянка на този род върху живота ѝ плашеше Ребека, вече беше далеч в миналото. В миналото остана и

благоговението, с което слушаше разказите на майка си за доблестните и честни мъже от рода Айсгарт.

Ваканциите, прекарани в имението, не ѝ помогнаха да преодолее страхопочитанието. Не и в присъствието на десет години по-възрастния от нея Фрейзър. Дори в онези дни, когато той ставаше безмълвен свидетел на интригите между нея и Рори, Ребека се чувстваше необяснимо привлечена от студената му, донякъде мрачна външност. Тогава Фрейзър неумолимо нахлу в живота ѝ.

— А те не са ли? — Ребека опита да прикрие неувереността си зад язвителния тон.

За момент настъпи тишина. Явно на леля Мод не ѝ беше лесно да се съгласи.

— Да, навярно са малко по-невъздържани, но на тяхната възраст...

— Те са напълно неконтролируеми — сухо я прекъсна Ребека, — и подозирам, че една от причините Рори да ги остави на брат си е надеждата, че Фрейзър ще приложи някои от небезизвестните си възпитателни мерки спрямо тях. Всъщност единственото, от което се нуждаят, е добро училище. Там енергията и невъздържаността им ще бъдат използвани в полезни занимания.

— Точно така! — съгласи се с готовност леля Мод. — Именно затова ти се обаждам... С твоя преподавателски опит... — Ребека прекалено късно прозря капана, който се затвори около нея. — Разбира се, ако скъпата ти майка беше тук... Все пак спомням си колко ти харесваше в Айсгарт, когато беше малка... Всички онези дълги ваканции...

Ребека тъжно си помисли, че както обикновено, разточителните изблици на емоционалност придаваха особена тежест на доводите на леля ѝ. Без излишно многословие леля Мод даваше да се разбере, че Ребека е длъжна да зарече всичко и да се втурне през глава към Камбрия, за да се погрижи за близнаците на Рори. Дълг към семейството. Върху устните ѝ напирараха куп основателни причини, за да откаже. Не на последно място бяха и плановете ѝ да прекара поне част от ваканцията в Гърция с приятели, но докато опитваше да формулира отказа си, откри, че е безнадеждно оплетена в мрежата на леля си. Направи последен отчаян опит да се измъкне:

— Лельо Мод, знаеш, че това няма да се хареса на Фрейзър.

Настъпи продължително мълчание. После леля Мод заговори отново. Ала гласът ѝ звучеше глухо, измъчено и примирено.

— Господи, Ребека, но това беше толкова отдавна. Убедена съм, че Фрейзър вече е забравил всичко. Той не е злопамятен... Пък и онова недоразумение беше толкова нелепо!

Нелепо или не, то беше причината, заради която през последните осем години Ребека трябваше да остане далеч от Айсгарт. То беше и повод Фрейзър да не я покани повече там. За цялото това време се срещнаха само два пъти. Веднъж, съвсем за кратко, на кръщенето на близнаците. Тогава, тя си спомняше много добре, присъствието ѝ беше отминато от Фрейзър с мрачно и непоколебимо пренебрежение, сякаш Ребека беше безпътна. Вторият път беше на сватбата на брат ѝ Робърт и Елза. Тя беше шаферка заедно с близнаците на Рори, които едва ходеха, и с куп братовчеди на Елза. Тогава, сред врявата и шума от толкова много деца, Ребека съумя, и слава богу, да избегне срещата с Фрейзър. И сега най-малко очакваше да чуе, че присъствието ѝ в Айсгарт е не само желано, но и наложително.

Ако Фрейзър беше там, би било невъзможно да отиде... не само заради особеното му отношение към нея, но и заради собствената ѝ гордост. Но Фрейзър отсъстваше. Ако беше там, никога не би възникнал подобен проблем. А проблем съществуваше. И въпреки всичките ѝ опасения, въпреки причините, заради които сега трябваше любезно, но категорично да откаже, Ребека знаеше, че ще отиде.

Изглеждаше нелогично, абсурдно, но щеше да го направи. Дължеше го, ако не на Фрейзър, то поне на леля Мод. Навремето, когато кариерата на бащата на Ребека налагаше честото отсъствие на родителите ѝ от страната, леля Мод беше приела топло нея и брат ѝ Робърт. Сега Ребека трябваше да се реваншира, дори само за да докаже, че каквото и да мисли Фрейзър, решението да стои далеч от Айсгарт е било нейно, а не продиктувано от условия, наложени от него. Не че някога той е изказвал нежелание тя да се върне там. Забраната беше изразена много по-деликатно, затова я бе засегнала и по-болезнено. Тази забрана оставаше и днес, независимо от усилията на леля Мод да я смекчи. Уверена, че след време навярно ще съжалява, Ребека се съгласи. Само уточни, че навярно няма да успее да пристигне преди края на седмицата.

Едва когато затвори телефона, тя се учуди какво я накара да приеме това предложение. Почти три месеца да се грижи за две наистина невъзпитани деца в дом, чийто собственик не само не я харесва, но я и презира!

Когато чу за намеренията ѝ, Кати се учуди.

— Но ти имаше съвсем различни планове — възрази тя. — Пътуването до Гърция и...

— Зная, но се чувствах задължена да помогна. Важно е за семейството.

— Никога не си споменавала, че имаш роднини в Камбрия — намръщи се Кейт Съмърфийлд. — И не си спомням някога да си ги посещавала.

Двете споделяха общ апартамент откакто завършиха университета. А когато преди четири години Ребека обяви, че възнамерява да купи малко жилище, Кейт веднага се съгласи да стане нейна наемателка.

— Имах причина за това — тъжно призна Ребека и разказа по-подробно.

— Искаш да кажеш, че той всъщност ти е забранил да посещаваш имението? Какво, за бога, си сторила?

— Не е толкова лесно за обяснение — поклати глава Ребека. С никого не бе споделила онова, което тогава разгневи Фрейзър. Дори родителите ѝ, също като Мод, бяха убедени, че двамата са се скарали за нещо незначително. — Това е дълга история. — Ребека търсеше подходящи думи. Изведнъж почувства отчаяна необходимост да разкаже всичко. Разговорът ѝ с леля Мод отвори стара рана и нуждата да говори за случилото се надделя над резервираността, която обикновено проявяваше, когато се споменаваше Фрейзър.

— Имам време — усмихна се Кейт. — Хайде, разкажи ми.

— Всичко започна точно след осемнайсетия ми рожден ден. Родителите ми бяха в Южна Америка, а аз, както обикновено, щях да прекарам лятото в Айсгарт. Рори дойде да ме вземе от училище. Перчеше се с новата си кола. Беше женен вече от шест месеца и Лириан беше бременна с близнаците. Фрейзър не одобряваше брака им. Смяташе, че на двацет и една години брат му е твърде млад, за да се обвързва, но Рори не го послуша. От момента, в който го видях,

усетих, че нещо не е наред. С него винаги се разбирахме чудесно. Попитах го какво се е случило и докато пътувахме, той ми разказа. Имал някаква връзка, за която Фрейзър научил. Видели ги заедно и това по някакъв начин стигнало до ушите на Фрейзър. Той настоявал да научи името ѝ.

— И? — Кейт загуби търпение.

— И Рори отказал да му каже. Защото всъщност ставало дума за приятелката на Фрейзър. Семейството ѝ наскоро се било преместило и изглежда Рори мислел, че Фрейзър държи на нея.

— И? — попита отново Кейт.

— Всичко е наистина много просто — уморено сви рамене Ребека. — Рори ме попита дали бих имала нещо против, ако каже, че аз съм тази, с която е имал връзка. Предполагам, наивно е било от моя страна, но когато ми разказа колко Фрейзър държи на Мишел и колко би го заболяло, ако научи, че между нея и Рори е имало нещо...

— Ти си била на осемнайсет години, била си отчаяно влюбена и си горяла от желание да направиш нещо, което би спестило на любимия ти едно разочарование.

— Толкова ли е прозрачно всичко? — усмихна се тъжно Ребека.

— Не — поклати глава Кейт, — но изглежда логично. Предположих, че си била влюбена във Фрейзър.

— Наистина вярвах, че е така. — Подобно признание като че ли не беше приятно за Ребека. — Въпреки че след всичко, което се случи после, не беше трудно любовта да се превърне в омраза.

Ребека бе шокирана от факта, че Кейт толкова лесно е прозряла чувствата ѝ. Учуди се колко ли хора навремето са подозирали какво всъщност си е случило между нея и Фрейзър. Тя наистина не положи особени усилия да скрие увлечението си.

— И Фрейзър наистина е повярвал, че между теб и Рори е имало нещо? — Кейт изглеждаше учудена.

— Да — намръщи се Ребека. — Наистина повярва. И разбира се, това го накара да побеснее. Обвини ме, че се опитвам да разруша брака на Рори, натякваше, че съпругата му е бременна, каза всичко, което обикновено се говори в подобни случаи.

— И изобщо не му мина през ума, че всичко е измислица?

— Не — безизразно рече Ребека. — Защо?



— Е, той изглежда не е особено интелигентен. Първо, приятелката му изневерява с брат му, после се оставя да го убедят, че момичето, което го обича, има връзка със същия този брат. Не е ли прекалено?

— Не — поклати глава Ребека. — Не. Всъщност той е много проникателен. Дори понякога прекалено проникателен.

Кейт замълча, но погледът ѝ беше достатъчно красноречив.

— Трябва да е искал да ми повярва. — Ребека сама не знаеше защо се опитва да го оправдае. Несъмнено той не го заслужаваше, нито пък се нуждаеше от подобно нещо. Потръпна само от спомена за тона му, когато Рори му съобщи за връзката си с Ребека.

— Искаш да кажеш, че е било за предпочитане Фрейзър да повярва, че брат му е имал извънбрачна връзка с теб, а не с приятелката му? — попита Кейт. — Това не е логично, Ребека, това е някаква отчайваща глупост. И какво се случи? — не можа да прикрие любопитството си тя. — С връзката с приятелката му, искам да кажа.

— Това е странно, наистина — отново свъси вежди Ребека. — Връзката им като че ли се изчерпа. Или поне така мислеха всички въкъщи. Предполагам, Фрейзър е бил прекалено горд, за да признае истината на когото и да било. Да признае, че я е обичал и я е загубил.

Изглежда вниманието на Кейт беше изцяло ангажирано с едно петно върху килима.

— И оттогава не сте се срещали?

Ребека вдигна рамене.

— Фрейзър ясно ми показа, че в бъдеще присъствието ми в Айсгарт е нежелано. И нищо в постъпките и думите му досега не ми дава повод да мисля, че нещата са се променили.

— И сега, в негово отсъствие, ти се чувстваш задължена да тръгнеш веднага за Камбрия, за да се грижиш за двете непоносими хлапета — децата на брат му? — сухо констатира Кейт. — Чудя се какво ли би казал, като научи за това.

— Нима смяташ, че не трябва да отида? — Ребека изглеждаше обезпокоена.

Независимо от великолепната си външност и безспорна интелигентност, да не говорим за това, че беше талантлив преподавател, Ребека явно не съзнаваше собствените си качества. Това винаги озадачаваше Кейт, и ето че най-сетне бе открила причината.

— Напротив. — В гласа на Кейт нямаше и сянка от съмнение. — Мисля, че трябва да отидеш. — Съзряла облекчението, изписано на лицето на приятелката ѝ, тя добави: — Предполагам, никога не ти е минавало през ума да му кажеш истината? В крайна сметка би могла да го сториш сега, нали? Сама каза, че връзката му с онова момиче вече е приключила. Защо не си му казала, Ребека? — настоя Кейт, въпреки че приятелката ѝ внезапно пребледня.

Ребека се извърна към писалището си и разсеяно вдигна няколко листа от бюрото.

— Защо? Нямам причина да го правя. Щом му харесва да гледа по този начин на мен, какво мога да променя?

— Да, това наистина е оправдание, зад което можеш да се скриеш — не прикри раздразнението си Кейт. С бледа кожа и пепеляворуса коса Ребека беше невероятно привлекателна. Кейт вече не помнеше броя на мъжете, с които я беше запознала и които трудно устояваха на усещането за изтънченост и уязвимост, което Ребека създаваше около себе си. Но доколкото знаеше, на Ребека никога не ѝ беше минало през ум да отвърне на чувствата им. Не разбираше защо приятелката ѝ изглежда напълно безразлична към чара на противоположния пол. Сега имаше чувството, че е стигнала до отговора.

— Не мога — отчаяно промълви Ребека. — Не мога да отида там.

— Не ставай смешна — опита да я успокои Кейт. — Разбира се, че можеш да отидеш. Дори трябва да отидеш. Вече обеща на леля си. Не можеш да я разочароваш. От какво се страхуваш, Ребека? Дори Фрейзър да се върне по-рано и да се срещнете там, едва ли ще си позволи да бъде груб с теб, нали? Опитвам да се поставя на твое място — допълни тя замислено. — Аз дори бих се зарадвала на възможността да го накарам да ми бъде задължен.

Ребека изглеждаше отчаяна. Кейт не познаваше Фрейзър. Не би могла да знае, че той е последният човек, комуто би се харесала мисълта да бъде задължен на някого. Най-малко на Ребека.

— При това, той вече ти е задължен, нали? — Кейт сякаш четеше мислите ѝ. Ребека обезпокоено вдигна поглед. — Ти си рискувала доброто име и репутацията си, спестила си много неприятности на

него и приятелката му. Нали не се страхуваш от него, Ребека? — Кейт знаеше как приятелката ѝ ще реагира на такъв въпрос.

— Не, разбира се — категорично отвърна Ребека.

— Тогава няма причина да не удържиш обещанието към леля си, нали?

Ребека замълча. После отвърна глухо:

— Не, наистина няма причина.

## ВТОРА ГЛАВА

Да осъзнаеш нещо и наистина да повярваш в него, се оказаха две съвсем различни неща. Ребека разбра това, докато подготвяше заминаването си за Камбрия. После си помисли, че би било по-добре да реши как да се справи с близнаците вместо да се тревожи за Фрейзър и лесно предвидимата му реакция, когато научи, че Ребека се е натрапила в дома му.

Децата от класа ѝ бяха десетгодишни, интелигентни и добре възпитани. Всичко, което беше чувала за близнаците на Рори, ѝ даваше основание да предположи, че навярно те също притежават известна интелигентност, но не и самодисциплина. При това явно полагаха неимоверни усилия да осуетят всеки опит да им бъде повлияно. Ребека помнеше страховете, които споделяха с Робърт, когато родителите им пътуваха сами и си помисли, че може би непокорството на близнаците се дължи на стремежа да привлекат вниманието на възрастните, а не на вродено желание да рушат.

Представите на леля Мод за живота датираха от времето на кралица Виктория. Ребека си помисли, че трябва да пристигне в Айсгарт преди четири часа, за да не закъснее за следобедния чай. Леля Мод я беше осведомила, че това би било добра възможност да се запознае с близнаците. Спомнила си навика на леля Мод в определени ситуации да се изразява неопределено и да демонстрира качества, достойни за истински стратег, Ребека изведнъж се усъмни в реалната необходимост от нейната помощ. А и доколкото си спомняше, за леля Мод не беше проблем да се справи с нея и Робърт.

Все пак това беше преди около двайсет години и тогава леля Мод е била на около петдесет. Сега вече беше на седемдесет и наистина трудно би могла да държи с твърда ръка две доста вироглави, и както по всичко личеше, много трудни осемгодишни деца.

Айсгарт се намираше в най-отдалечената част на Камбрия, която Рори неведнъж беше окачествявал като края на света. Въпреки че вече шест години беше в Лондон, Ребека не споделяше мнението му. В

Лондон водеше живот, който ѝ харесваше, обичаше и работата си, но знаеше, че ако имаше избор, не би се колебала да предпочете имението.

С изненада откри, че в Камбрия пътищата вече са добре поддържани и се движи с половин час по-рано от предвиденото. Затова когато наближи имението и навлезе в тесния път към къщата, спря колата до тревната ивица и слезе. На около петдесет метра по-долу в долината беше едно от любимите в детството ѝ места. В котловината течеше река, а езерото с малкия водопад беше преградено с бент. Долината бе гориста и огромните дървета хвърляха загадъчни сенки. Борови иглички покриваха преплетените корени. Ребека тръгна по терасовидния склон. Водите на реката бяха придошли от пролетните дъждове.

Храстите в низината помръднаха и Ребека се вгледа по-внимателно. Две деца, облечени в джинси, бързаха към имението Айсгарт. Близнаците. Удивително напомняха тъмнокосия си мургав чичо. Странни бяха закономерностите на наследствеността и Ребека тъжно се замисли за факта, че децата на Рори са наследили смуглия тен на Фрейзър. Рори приличаше на майка им — имаше сини очи и руса коса, а Фрейзър беше взел от баща им тъмната коса, сивите очи и острите черти на рода Айсгарт.

Двете деца, едва навършили осем години, явно бяха получили разрешение да скитат на воля из околността. Ребека си спомняше колко непреклонни бяха и леля Мод, и Фрейзър, когато ги молеше за позволение да се разходи сама в долината.

Близнаците приближиха и Ребека приклепна в сянката на дърветата. Пътеката, по която вървяха децата, беше на няколко метра от нея, а по-надолу рязко завиваше към имението Айсгарт. Когато децата приближиха, до Ребека достигна неспокойният глас на Питър:

— Сигурна ли си, че ще свърши работа, Хелън? Мислиш ли, че ще я накара да си тръгне?

Ребека застина. Инстинктивно се досети, че близнаците обсъждат нейното пристигане. Хелън Айсгарт вървеше с гневно смръщени вежди и приличаше на умалено копие на страховития си чичо.

— Навярно, в началото не — предположи тя, — но няма да издържи дълго.

— Не разбирам защо леля Мод реши да я покани — измърмори Питър. — Учителка! Като че ли не ни стигат, докато сме на училище.

— Скоро ще се отървем от нея — успокои брат си Хелън. — Все пак ние изгонихме Каръл, нали?

— И Джейн. — Двамата се изкискаха самодоволно, а в гласа на Питър се доловиха нотки на злорадство. — И как само се ядоса чичо Фрейзър като му казахме, че Джейн иска да се омъжи за него, нали?

— Побесня! — Споменът явно доставяше удоволствие и на Хелън.

Ребека слушаше със свито сърце. В какво, за бога, се забъркваше? И защо?

— Норти каза, че братовчедката Беки скоро ще ни научи на добри обноски — напомни Питър на сестра си.

— Братовчедката Беки! — Тонът на Хелън беше смразяващ. — Дори не я познаваме, нали? Е, като изключим онази сватба. Но се обзалагам, че тя изобщо не идва тук заради нас. Сигурна съм, че е заради Фрейзър. Норти казва, че той е най-добрата партия в цялата област и е крайно време да се ожени и да има свои деца.

Ядосана и в същото време измъчвана от вцепенеността, която постепенно пълзеше по свитите ѝ крака, Ребека продължаваше да стои неподвижна в сянката на дървото. Норти — госпожа Нортън — беше икономката на Фрейзър. Живееше със семейството още от времето, когато родителите на Рори и Фрейзър бяха живи, и Ребека си спомняше за нея с особена топлина. Надяваше се да не е нейна идеята, че сега пристига тук единствено заради Фрейзър. А що се отнася до близнаците, Ребека скоро щеше да се погрижи да променят мнението си по въпроса. Вече не беше притеснителното осемнайсетгодишно момиче. Онова, което изпитваше към Фрейзър, отдавна беше минало. Наистина, събитията се бяха развили доста грубо и болезнено, но тя не съжеляваше за случилото се. Момичетата изживяват моменти на силна емоционална привързаност към по-възрастен от тях мъж. Но повечето са далеч по-разумни и не избират за обект на своите чувства мъж от семейството си.

Преди време Фрейзър изглеждаше в очите ѝ като бог — всезнаещ, всевиждащ, всемогъщ. Думите не бяха достойни да опишат качествата му. Каква глупачка беше тогава! Отчаян и без изход, Рори я помоли за помощ ѝ тя с готовност се съгласи, щастлива от

възможността да бъде принесена в жертва на недостижимия бог. И горчиво се разочарова. Навярно се надяваше Фрейзър да прозре истината по някакъв начин. Разочарованието ѝ беше двойно, защото вярваше, че той не само ще осъзнае как стоят нещата, но и ще възнагради саможертвата ѝ, без да пести похвалите и признателността си. Но единственото, което получи, бяха гневните и горчиви укори, с които той я засипа. Нужни ѝ бяха месеци, а може би и години, преди да възвърне усещането си за лично достойнство. В онези дни ударът беше прекалено силен и изцяло подчини същността ѝ на спомена за изживяния позор. После, когато болката поутихна, Ребека започна да преосмисля нещата. Тогава осъзна, че Фрейзър е осъдил престъпна и безотговорна прищявка, заради която Ребека е допуснала да се забърка в една наистина нелепа история с брат му. Преди навярно се бе надявала, че Фрейзър ще прозре истината, но вече не хранеше никакви илюзии. Сега се съмняваше, че едва ли би имало разлика, дори ако тогава той знаеше всичко. С горчивина си спомни как Фрейзър не понася мисълта, че е възможно да сгреша.

В този момент децата минаха покрай нея и до ушите ѝ стигнаха думите на Питър, който явно не можеше да се успокои:

— Ами ако види стъклата и спре колата?

Думите на Хелън, произнесени със завидно хладнокръвие, ужасиха Ребека.

— Не може да ги види. Не и там, където ги оставихме.

— А дали ще се досети, че сме го направили ние? — обади се отново Питър. — Мислиш ли, че ще каже на леля Мод?

— Не — увери го Хелън. — По-късно обаче, когато разбере какво искаме да постигнем, ще се сети. — Подобна мисъл явно ѝ доставяше неизразимо удоволствие.

— Но тя не е като другите. Тя ни е братовчедка.

— Втора братовчедка — безстрастно заяви Хелън. — Знаеш какво ще се случи, ако остане, нали? Да не мислиш, че е по-различна от останалите. Ще започне да се увърта около чичо Фрейзър и ако той се влюби в нея и двамата се оженят, ще им се родят деца. Какво ще стане с нас тогава?

Последните думи криеха толкова страх и самота, че гневът и недоверието, обзели Ребека, изчезнаха. Какво щеше да стане с тях, наистина? Несъмнено бракът на Рори и Лилиан не беше щастлив. По

думите на майка ѝ Лилиан се бе съгласила да придружи Рори в Хонконг само за да държи под око неверния си съпруг. И понеже било невъзможно да вземат и децата, наложило се да потърсят някой, който да се грижи за тях. И най-подходящ за това беше Фрейзър. Преди да се оттегли от кариерата, баща ѝ беше дипломат и Ребека до болка познаваше усещането за самота, което измъчваше децата, отделени от родителите си продължително време. Навярно заради това стана добър учител, или поне тя така мислеше. Разбираше страховете и безпокойството на хлапетата, които живееха в пансиона на училището, и изглежда притежаваше дарбата да ги утеши и успокои. Но въпреки че родителите им непрекъснато отсъстваха, нито тя, нито Робърт някога се бяха съмнявали в тяхната любов и загриженост. А явно при Питър и Хелън нещата не стояха така. Макар и с неохота, Ребека трябваше да признае очевидната истина. За никого от семейството не беше тайна как Лилиан е била разстроена, когато скоро след сватбата разбрала, че е бременна. Тогава тя беше на двайсет, а Рори на двайсет и две. И двамата бяха млади и себични, бяха сключили брак заради моментна прищявка и заченали близнаците, без да помислят за последствията.

Рори винаги е бил лекомислен, до крайност егоистичен, нетърпелив да вкуси всички удоволствия. Забавляваше се заради самото забавление, без дори да се замисли за трудностите на живота.

— Ако Фрейзър се ожени, новата му съпруга няма да иска да живеем в Айсгарт. Всички говорят така — не спираше Хелън. — Това означава, че ще трябва да отидем в пансион или пък да живеем с дядо и баба в Брайтън.

— Може мама и татко да се върнат и татко да си намери работа тук, в Англия. — Питър изглеждаше преизпълнен с надежди.

— Знаеш, че не може — ядно охлади ентузиазма му Хелън. — Забрави ли, че миналата Коледа ги чухме да се карат. Мама му каза, че все още не го е изоставила само заради нас. Пък и аз не искам да се връщат. Само спорят и се карат. Искам да остана тук, в Айсгарт, с Фрейзър.

Питър и Хелън се отдалечиха и гласовете им съвсем заглъхнаха. Ребека изпита съчувствие към тях. Възрастните забравят колко много виждат, чуват и разбират децата. Едва когато се убеди, че е невъзможно да я видят, тя излезе от прикритието си и се отправи към колата.



Алеята към Айсгарт беше съвсем права, с изключение на един опасен завой на около петдесет метра. Когато го приближи, Ребека предвидливо слезе от колата. Както и предполагаше, точно зад завоя, върху пътя бяха разпилени остри стъкла. Ако беше минала през тях, щяха да нарежат гумите. Близнаците не можеха да знаят, че около осемнайсет месеца преди раждането им, счупена върху шосето бутилка причини тежка катастрофа. Тогава стъклата срязали гумите на лека кола, която полетяла надолу в долината и избухнала. Младата двойка в нея загинала в пламъците.

Ребека беше прекалено интелигентна и добре познаваше психиката на осемгодишните, за да допусне дори за миг, че близнаците биха могли да предвидят последиците от онова, което са замислили. За децата смъртта беше реалност, която не можеха да осмислят, освен ако имат нещастията непосредствено да се сблъскат с нея.

Ребека събра стъклата в носната си кърпа и се върна в колата. Зачуди се как да се справи със ситуацията. Вече нямаше никакво желание да се върне в Лондон. Макар че не го признаваха, близнаците се нуждаеха от помощ. Наистина беше объркана. Навярно Хелън и Питър не бяха в състояние да осъзнаят проблемите си, но за другите това не беше толкова трудно. Спомни си, че леля Мод, въпреки преднамерената двусмисленост на реакциите ѝ и склонността ѝ да драматизира нещата, беше прозорлива и съзнаваше проблемите на децата. Дали Мод не я беше поканила именно защото се надяваше, че тъй като детството на Ребека бе преминало при подобни обстоятелства, тя би била в състояние да даде на близнаците сигурността и любовта, от която те така отчаяно се нуждаеха.

Когато премина през високата порта на имението, Ребека не знаеше какво да мисли. Къщата беше от времето на кралица Виктория. Построена бе от предприемчив Айсгарт, забогатял от бума в железниците и своевременно оттеглил се в Камбрия със своята съпруга и семейството си.

Масивната сграда създаваше по-скоро усещане за стабилност, отколкото за елегантност. Стаите на трите етажа бяха с високи тавани, а многобройните поколения Айсгарт, обитавали къщата, бяха запазили внушителните мебели от онова време и сега в дома витаеше дух на сигурност и комфорт, съвсем различен от лукса на съвременните жилища. В тази къща човек винаги се чувстваше като у дома си, или

поне Ребека имаше такова усещане. Когато слезе от колата, до ушите на младата жена достигна пронизителен лай. Успя да коленичи навреме, за да приеме изблиците на невъздържана радост от страна на шпаньола с внушителни размери и съмнителен произход. Най-доброто, което можеше да се каже за Софи, навярно бе, че тя е силно привързана към дома, а най-лошото — че прекалено скита. Ребека неведнъж се беше чудила как е възможно именно Фрейзър, иначе толкова педантичен, безкомпромисен и отдаден на онова, което правеше, да приюти това толкова емоционално малко куче, появило се в имението няколко седмици, преди Ребека да навърши осемнайсет години. Тя я беше открила и довела къщи. Подсуши козината ѝ и я разтри с кърпа, докато животното престана да трепери. Беше помолила Норти да ѝ позволи да задържи кучето, докато Фрейзър се върне от института. В онези дни той не оглавяваше внушителния научен институт, чиято дейност винаги се пазеше в строга тайна, но и тогава работеше до късно. Беше почти девет часът, когато Фрейзър даде съгласието си Ребека да задържи кучето, разбира се, ако останалите не възразяват. Още на другия ден Софи категорично се привърза към Фрейзър и избра той да бъде неин стопанин, а не Ребека.

Въпреки това, когато се наведе и я погали зад дългите уши, Ребека си помисли, че Софи явно не я е забравила.

— Ребека! Знаех, че си ти! — С посребрени коси и бледо лице, облечена винаги в лилаво, бежово или черно, за леля Мод едно аристократично имение в Бърнмаут, несъмнено би било по-подходящо от високите гранитни хълмове на Камбрия. Наистина, няколко години след като овдовя, тя живееше на юг, но когато Фрейзър я помоли да поеме домакинството в Айсгарт, леля Мод изостави живота, който водеше там, и се пренесе в имението. — Четири без десет. Чудесно! — В гласа ѝ се долавяше одобрение. — Вече предупредих госпожа Нортън, че ще бъдеш тук за следобедния чай. Близнаците са горе. Ще си измият ръцете и ще сменят тези ужасни джинси, които всички деца днес изглежда държат да носят. Не искам да мисля накъде върви светът. По мое време малките момичета се обличаха като малки момичета. И дума не можеше да става за тези абсурдни безполови джинси, по които днес всички са полудели.

Ребека се усмихна. Спомни си как тя самата негодуваше срещу плисираната кадифена рокля, която ѝ купиша за Коледа по настояване

на леля Мод. Тогава беше дванайсетгодишна и се чувстваше вече голяма за такава бебешка рокля.

— И като стана дума — продължи леля Мод, — трябва да помислим и за това. И двамата се нуждаят от нови дрехи. Какво безобразие! Това момиче, което Фрейзър избра, ни изостави тъй безотговорно!

— Защо си отиде? — предпазливо попита Ребека. Беше любопитна да чуе обяснението на леля Мод. Не знаеше дали тя подозира за плановете на близнаците.

Подът на внушителното фоайе на къщата беше покрит с паркет, а масивни стълбища с дърворезба се издигаха от трите му страни. Стената в задната част представляваше голям стъклопис, на който бяха изобразени сцени, подбрани, за да задоволят вкуса на собственика на дома.

Върху една от тях се виждаше гербът на железницата, донесла богатството му.

— О, не допускам да има особена причина — намръщи се леля Мод високомерно и, преди да продължи, спря за миг поглед върху Ребека. — Твърде малко млади мъже има наоколо и недостатъчно развлечения в свободните дни и вечери. Момичетата в наши дни не знаят колко са щастливи — продължи тя неумолимо. — По мое време от едно момиче се очакваше да се омъжи, независимо дали това му харесва, или не. Нямахме вашата свобода. Радвам се, че ти не избърза да се омъжиш, Ребека — добави тя одобрително. После попита разсеяно: — На колко години си сега? Трябва да си на около трийсет.

— Всъщност на двайсет и шест — отвърна Ребека, раздразнена от спонтанното си желание да коригира неточността на леля си.

— Двадесет и шест... Да... Винаги съм мислила, че това е вече зряла възраст за всяка млада жена.

Ребека не беше сигурна дали наистина ѝ е приятно да бъде приемана като зряла, но реши да обмисли това по-късно. Последва леля си в салона, който всички наричаха „малката всекидневна“, въпреки че това беше стая със съвсем нормални размери. Прозорците ѝ гледаха на юг и всички в семейството предпочитаха да прекарват деня си тук.

С годините жълтите завеси избеляха и дамаската имаше цвят на чайна роза. Майката на Рори и Фрейзър беше претапицирала

канапетата и столовете в синьо, което също бе приятно избеляло. Стените бяха покрити с коприна с цвят на слама, а върху паркета на пода имаше стар килим в синьо и златисто. Познат беше и вечният гергеф на леля й, оставен до камината. Ребека си спомни собственото си детство. Никога не беше виждала гоблен, завършен от леля Мод и подозираше, че възрастната дама е избрала бродерията като удобен претекст, за да си спести другите, недотам приятни задължения.

— Госпожа Нортън ще донесе чая след минута. А ти, скъпа, ми разкажи за родителите ти, Робърт и семейството му. Как са те?

— Добре, благодаря — отвърна Ребека и описа лудориите на племенника и племенницата си, разказани от снаха й в последното й писмо.

— Колко жалко, че нямаше възможност да отидеш в Австралия с родителите си — рече леля Мод, после стисна устни и добави замислено: — Въпреки че при тези обстоятелства...

Замълча, защото госпожа Нортън влезе с подноса с чая. Лицето й грейна, щом старата икономка зърна Ребека. Притисна я в прегръдките си и я обсипа с въпроси. Измина доста време, преди отново да ги остави сами. На излизане обеща, че ще се качи, за да провери какво задържа близнаците.

— И така, защо не замина с родителите си, скъпа? — настоя леля Мод, докато сервираше чая. — Може би в Лондон има някой млад мъж?

Ребека се престори, че не разбира. Намръщи се и вдигна към леля си поглед, изпълнен с престорено недоумение.

— Млад мъж? В Лондон има много млади мъже, лельо Мод. От кого точно се интересуваш?

— Чудесно знаеш за какво говоря, Ребека — студено я прекъсна леля Мод. — Има ли в Лондон някой млад мъж, чието присъствие те е накарало да останеш в Англия, вместо да придружиш родителите си?

Ребека се поколеба. Когато отново заговори, гласът й прозвуча безгрижно, макар и не съвсем неискрено.

— Няма някой определен млад мъж, лельо Мод, но имам приятели, с които се срещам от време на време.

— Срещаш се? — Леля Мод не изглеждаше очарована. — Как се изразяваш! Та ти си учител по английски, Ребека! Тези млади мъже... Сериозни ли са техните намерения, или...

Ребека избухна в неудържим смях.

— Те са мои приятели, леля Мод. Хора, чиято компания ми е приятна... — Тя замълча, тъй като в този момент близнаците влязоха във всекидневната. Бяха претърпели пълна метаморфоза. Дрехите им бяха различни, различни бяха и самите те. Едва ли поздравът им можеше да бъде по-предразполагащ и трогателен. И може би заради това, а и заради всичко, което вече знаеше, Ребека реши да им даде малък урок. Търпеливо изчака, докато леля Мод ги представи и двамата заеха местата си пред чашите с мляко и бисквитите. Тогава отвори чантата си и разсеяно извади носната си кърпа. Когато парчетата стъкло се разпиляха по пода, Ребека съумя да се престори на изненадана, без да изпуска от поглед близнаците. Върху лицето на Питър се изписа смесица от страх и вина, но Хелън изглеждаше напълно безучастна. Само хвърли бърз поглед към Ребека.

— Ребека, какво... — започна леля Мод.

— О, господи! Съвсем забравих! — Ребека се наведе под масата, за да събере стъклата. — Намерих ги на пътя. За щастие, бях спряла колата, за да се порадвам на гледката. В противен случай щях да мина върху стъклата и един Господ знае какво щеше да се случи.

— Стъкла? — повдигна вежди леля Мод. — Как са се озовали на пътя?

Питър притеснено се размърда на стола си, Хелън обаче запази самообладание. Наистина лицето ѝ преbledня, но тя дори не помръдна.

— О, сигурно са ги изхвърлили небрежни туристи — безизразно рече Ребека. — И през ум не им е минало какво биха могли да причинят. Нямам предвид само колите, но и животните. Знаеш каква скитница е Софи — продължи Ребека коравосърдечно. — Можеше да прекоси пътя и да си нареже лапите.

Хелън мъчително преглътна, но Ребека потисна разкаянието, което започна да я гризе. Съмняваше се, че децата изобщо са помислили за възможната заплаха към някой друг, освен към нея — тяхната жертва — но едно навременно напомняне за това колко лесно някой би могъл да бъде наранен, навярно не би било излишно.

— Е, не зная. Струва ми се толкова безотговорно и нелепо! Наистина трябва да са туристи. Никой местен жител не би направил нещо толкова глупаво! — каза леля Мод.

— Да, така си помислих — кимна Ребека и погледна близнаците.  
— Добре че ги видях навреме.

— Слава богу — додаде леля Мод и се обърна към близнаците:  
— Сега, след като Ребека е вече тук, край на вашето скитане! Тя е учителка и най-добре знае с какво трябва да се занимават две деца като вас.

Ребека слушаше наставленията на леля Мод със свито сърце. За нищо на света не желаше да изглежда тесногръд педант в очите на децата. Но не искаше и да останат с впечатление, че отчаяно ще се домогва до тяхното благоразположение, затова не възрази. Вместо това, предпочете да предотврати други недоразумения, които евентуално биха възникнали.

— Лельо, ти каза, че Фрейзър ще отсъства три месеца. Страхувам се, че ще бъде невъзможно да остана толкова дълго. Два месеца и половина е повече, отколкото мога да си позволя. Трябва да се върна преди началото на учебната година, за да помогна за подготовката на срока.

Говореше, без да погледне близнаците. Не знаеше как ще изтълкуват думите ѝ, но се надяваше да ги успокои и да им покаже, че не възнамерява да им отнеме Фрейзър. Но за нейна изненада лицето на Хелън се сгърчи в гримаса.

— Но Фрейзър...

— Чичо Фрейзър, Хелън — прекъсна я леля Мод. — Ти си малко момиче и не трябва да се обръщаш към по-възрастен от теб човек по този начин. Не е учтиво.

— Но Фрейзър каза, че мога — упорито настоя Хелън. Този път леля ѝ я удостои само с леден поглед.

Ребека помнеше въздействието на този високомерен поглед върху себе си и изпита съчувствие към Хелън. Но Хелън дори не трепна. Без да обръща повече внимание на никого около себе си, момиченцето постави чашата на масата и безцеремонно се изправи.

— С Питър отиваме да играем.

Леля Мод мълчаливо изчака, докато излязат. После се обърна към Ребека.

— Сега разбра ли какво имам предвид, като казвам, че са невъзпитани? Наистина вече не зная какво да мисля. Фрейзър казва, че трябва да сме търпеливи с тях и да не забравяме атмосферата, в която

живеят. Той не одобряваше ранния брак на Рори. Аз също. Наистина е тъжно, че родителите им не се интересуват от тях, но ми се струва, че Фрейзър е прекалено снизходителен.

— И аз трябва да поправа това, така ли?

Леля Мод поне прояви благоприличието да изглежда леко объркана.

— Може би не точно да поправиш — уточни тя с усмивка, — а само да облекчиш положението. — Въздъхна и рязко се изправи. Изведнъж се превърна в уморена старица. Леко потупа Ребека по рамото и с изненадващо нежен глас добави: — Винаги си била добро дете, Ребека. Не би трябвало да злоупотребявам с тази добрина, но наистина не зная какво да правя. Вече не съм в състояние да се грижа за две доста енергични осемгодишни деца. — В гласа ѝ се долавяха нотки на тъга и примирение.

— Ще направя каквото мога — обеща Ребека, внезапно обзета от състрадание към леля си. — Но няма да е лесно.

## ТРЕТА ГЛАВА

Наистина не беше лесно. Мина повече от седмица от пристигането на Ребека в Айсгарт и всеки неин опит да спечели доверието на близнаците се оказа обречен на провал. Те правеха и невъзможното, за да я избегнат, а през последните два дни ги срещаше единствено по време на храна и по-късно вечерта, когато сама настояваше да помогне на Норти да ги сложи да спят.

През тази седмица Фрейзър телефонира веднъж. Когато чу гласа му, Ребека остана дотолкова шокирана, че не беше в състояние да направи друго, освен мълчаливо да подаде слушалката на госпожа Нортън. И може би така стана по-добре. Ребека не без основание подозираше, че нито икономката, нито леля Мод са сметнали за необходимо да уведомят Фрейзър, че избраната от него гувернантка е напуснала и в момента я замества Ребека.

Звукът на гласа му, едновременно близък и чужд, я развълнува повече, отколкото беше склонна да признае. После, когато леля Мод дойде и взе слушалката, за да говори с племенника си, Ребека откри, че ѝ е невъзможно да излезе от стаята. Думите стигаха до нея като в просъница. Леля Мод увери Фрейзър, че тя и близнаците са добре. Тогава, макар и да съзнаваше, че не се споменава нито за напускането на гувернантката, нито за собственото ѝ пристигане в Айсгарт, Ребека беше прекалено объркана, за да настоява леля Мод да уведоми Фрейзър за присъствието ѝ в имението. Когато разговорът най-после приключи, Ребека остана с неприятното усещане, че е превърната в съучастник в преднамерена измама срещу Фрейзър.

— Ти не каза на Фрейзър, че съм тук — смутено рече тя.

— Наистина ли? — Леля Мод изглеждаше безкрайно изненадана.

— Да — предпазливо потвърди Ребека.

За миг в погледа на леля Мод проблесна вина, но след това възрастната жена бързо се съвзе и произнесе тържествуващо:

— Но, скъпа, той трябва да е разбрал, че си тук. Госпожа Нортън ми каза, че ти си вдигнала телефона.



Какво би могла да отвърне? Можеше ли да признае, че е била дотолкова шокирана, че не е произнесла нито дума?

— Аз... веднага дадох слушалката на госпожа Нортън, така че... Всъщност изобщо не съм говорила с него.

Ребека прехапа устни. Беше отишла прекалено далеч. Нима се опитваше, макар и несъзнателно, да държи отговорна тази възрастна и почитана от всички дама, задето се чувства неудобно, че е тук, в Айсгарт и живее в дома на Фрейзър без негово съгласие, когато много добре знае, че присъствието ѝ е нежелано. Но не можеше да намери начин да убеди леля Мод, че Фрейзър трябва да бъде уведомен и в същото време да избегне мъчителните въпроси относно предполагаемото скарване, станало причина за нежеланието ѝ да гостува в имението. Но леля Мод сне товара на отговорността от раменете ѝ. За нейно облекчение и учудване, тя леко я потупа по ръката и топло ѝ се усмихна.

— Ти дойде тук по мое настояване, Ребека. За да ми помогнеш. Ако след време Фрейзър реши да търси нечия отговорност, тогава, скъпа, боя се, че племенникът ми не е мъжът, за когото винаги съм го приемала. В отсъствието на родителите им и на Фрейзър, отговорността за тези деца пада върху мен, а аз гледам много сериозно на тази отговорност. Сама виждаш, че съм прекалено стара, за да се справя с всичко сама.

Ребека трябваше да признае, че възрастната жена е права. Хелън и Питър, макар че се бояха от леля си, умело се измъкваха и в крайна сметка правеха каквото си искат. Дори тук, в Айсгарт, те разполагаха с много повече свобода, отколкото Ребека на тяхната възраст. Неведнъж госпожа Нортън сама намираще повод да ѝ каже, че двамата са малки негодници. Особено когато станеше дума за както тя я наричаше „госпожица Хелън“. Хелън беше инициаторът, тя беше и поинтелигентна. Притежаваше рядка за възрастта си проникателност и прекалено добре съзнаваше уязвимостта и суетата на възрастните.

— Може би един добър пансион би бил подходящ в случая — внимателно предложи Ребека, но леля Мод поклати глава.

— Не мисли, че не съм го предлагала сама, скъпа. Но Фрейзър не иска и да чуе. Убеден е, че на децата им е нужна сигурността на домашната обстановка.

— Но всички ние живеехме в пансион.

— Да, но Фрейзър твърди, че вие, и особено ти и Робърт, сте имали много повече стабилност и емоционална сигурност у дома, отколкото близнаците.

Това наистина беше така, и въпреки че разбираше причините, поради които Фрейзър настояваше да задържи близнаците в Айсгарт, все пак ѝ се искаше да се беше противопоставила на принудата да дойде тук и да сподели тази отговорност.

— Не се безпокой, скъпа — опитваше се да я успокои леля Мод. — Разбирам, че в момента нещата ти се струват трудни, но аз искрено вярвам в способността ти да накараш тези двамата да осъзнаят нуждата от поне елементарна дисциплина.

Леля Мод вярваше в нея повече, отколкото тя самата, тъжно си помисли Ребека. Гласът на Фрейзър я беше развълнувал толкова много, припомнил ѝ бе неща, които мислеше за отдавна забравени.

На петнайсет години се влюби във Фрейзър. Тогава беше заслепена, усещанията ѝ бяха съвсем смътни, съвсем невинни, плод по-скоро на собственото ѝ внушение, отколкото на физическо привличане. Оприличаваше го на любимите си въображаеми герои. През ваканциите мечтите ѝ го следваха и тя се чувстваше доволна от възможността да го боготвори отдалеч.

Когато навърши шестнайсет, усещанията ѝ станаха по-определени и много по-осезаеми. Новата чувственост на съзряващото ѝ тяло едновременно я объркваше и очароваше. Спомни си една Коледа, когато Фрейзър се наведе, за да я целуне несприно, с типичния за него маниер. Ребека се бе отдръпнала, вледенена от ужас да не издаде чувствата си, липсата на опит и непохватността си. Така отчаяно копнееше да бъде по-възрастна, по-зряла, по-близо до, както тогава ѝ се струваше, недостижимия Фрейзър.

Спомняше си, че тогава в Айсгарт беше и онова момиче — последната приятелка на Фрейзър. Привлекателно и несъмнено много приятно момиче, но Ребека ѝ приписа всички отблъскващи черти, за които можеше да се сети. Отчаяно ревнуваше и отказа да се присъедини към останалите за традиционната разходка през втория ден на Коледа, когато се раздаваха подаръците. И докато Рори ѝ се присмиваше, че е нацупена като малко дете, Фрейзър я гледаше загрижено.

Сега тя осъзна, че сериозността, с която той приема отговорността си към близнаците не е никак странна. Фрейзър не беше много по-възрастен от Рори, Робърт или нея самата, но винаги изглеждаше много по-зрял. Спомни си и смущението, което я обзе, когато по-късно през деня той се качи в стаята ѝ. Ребека седеше там и мечтаеше за невъзможната последователност от събития, която неизменно водеше до сцената, когато той я вземаше в прегръдките си и я уверяваше във вечната си любов.

Спомни си как Фрейзър почука на вратата на стаята ѝ и влезе. Висок, тъмнокос, облечен в джинси и стара карирана риза. Дишаше тежко, защото беше почиствал снега от алеята пред къщата. Ребека си спомни своята странна реакция към мъжественото му излъчване. Бе обхваната от силно вълнение, когато той седна до нея на канапето до прозореца. Но още първите му думи разсеяха нелепите ѝ надежди. Дошъл бил, каза ѝ той, за да види какво не е наред. Сигурно имала проблеми в училище. Съзнанието, че очевидно той все още се отнася към нея като към малко момиче, което ходи на училище, ѝ причини непоносима болка. Не беше в състояние да отвърне каквото и да е. Затвори се в себе си и наложи помежду им дистанция, която никой от тях никога не успя да преодолее.

После, когато вече беше по-зряла, осъзна колко неудобно за всички би било, ако чувствата ѝ станеха обект на всеобщо достойние. Тогава реши да избягва Фрейзър по време на посещенията си в Айсгарт и да прекарва повече време в компанията на Рори. Явно е била убедителна и е съумяла да заблуди всички, че за нея той не е нищо друго, освен по-възрастен и доста отегчителен братовчед, защото когато Рори обяви, че е поддържал извънбрачна връзка с нея, Фрейзър дори за секунда не се усъмни. Защо след всичко това, тя трябваше да се измъчва от мисълта, че той така лековерно е приел измамата? Имаше ли основание да очаква друга реакция? Можеше ли да се надява той да отхвърли всички техни твърдения, да изкрещи, че е знаел как Ребека не би могла да поддържа връзка с когото и да е било друго, защото е влюбена в него... И освен това, той също я обича?

Колко е била глупава! Наивна и лишена от елементарна представа за реакциите на мъжете. Избликът на ярост от страна на Фрейзър, последван от ожесточена тирада, която постепенно се беше превърнала в ледено, неприкрито презрение към нея и връзката, която

той вярваше, че е поддържала с брат му, завинаги унищожиха тайно хранената надежда как някой ден той би могъл да я обикне.

Извадена от равновесие и забравила всяка предпазливост, тя гневно му отвърна, че нито за секунда не съжалява за връзката си с Рори и че ще го обича до края на живота си.

— Глупачка! — изкрещя тогава Фрейзър. В погледа му се четеше унищожително презрение. — Наистина ли вярваш, че той изпитва същите чувства към теб? Женен мъж, който очаква своето първо дете от съпругата си? — После цинично огледа плоския ѝ корем и подхвърли язвително: — Или има и друго дете на път?

Онази вечер тя заспа със сълзи на очи. Недоумяваше как е възможно Фрейзър да е толкова сляп и да не прозре истинските ѝ чувства. На сутринта той влезе в стаята ѝ по същия начин, както преди много време, но този път не я попита загрижено какво я безпокои, а безстрастно ѝ заяви, че е най-добре да опакова багажа си и незабавно да напусне Айсгарт. Тя се подчини. Безмълвна и обезумяла от мисълта, че Фрейзър я отблъсква от себе си. Качи се на таксито, което той поръча за нея, и напусна имението, без да се обърне назад. Оттогава не се беше връщала тук.

Разбира се, срещнаха се на кръщенето на близнаците и на сватбата на Робърт, но и двата пъти се задоволиха да разменят задължителните хладни усмивки.

Робърт се беше опитал несръчно да изглади нещата между тях. Навярно той единствен се досещаше какво ѝ причинява конфликтът с Фрейзър. Но никой освен Рори не знаеше истинската причина за враждебността помежду им.

Фрейзър бе заявил, че Ребека вече не е желан гост в Айсгарт и думата му се беше превърнала в закон. По същия начин постави и условието никога, при никакви обстоятелства, да не бъде разкрита незаконната връзка между нея и Рори. Повече от достатъчно било, че той знаел.

Трябвало да бъде сигурен, че Лилиан ще остане в неведение и никога не ще научи за измяната на съпруга си.

Последва друга сурова лекция. Този път посветена на уязвимостта на жените, носещи първото си дете. Ребека се чувстваше неизказано нещастна. Хапливите му думи я шибаха като камшик, а тя не знаеше как да се защити.

Що се отнася до останалите членове на семейството, конфликтът между Ребека и Фрейзър ги накара да охладнеят. И двамата не намериха за нужно да говорят за случилото се, но явно показаха, че неразбирателството помежду им е достатъчен повод, за да избягват срещите си в бъдеще.

Ребека подозираше, че Робърт се досеща как нещата не са толкова прости. Дватама бяха много по-близки от повечето братя и сестри, навярно защото родителите им живееха в чужбина. Робърт беше пет години по-голям от нея и с една година по-възрастен от Рори. Затова може би се досещаше за чувствата ѝ към Фрейзър. Ако наистина беше така, то той беше достатъчно тактичен да не говори по въпроса, но на сватбата му с Елза, Ребека не можеше да се отърси от усещането, че Робърт полага неимоверни усилия да заглади конфликта между Фрейзър и нея.

Тогава брат ѝ помоли Фрейзър да му бъде кум, а Ребека беше шаферка на Елза. Естествено беше по време на сватбената церемония двамата да са заедно. Дори в един момент, докато я водеше към местата им в средата на масата, Фрейзър бе изсъскал в ухото ѝ:

— Не забравяй, че това тук се смята за щастливо събитие, Ребека. Поне заради Робърт и Елза опитай да се престориш, че се забавляваш. И двамата знаем, че би предпочела до теб да бъде Рори, но — гласът му беше кадифен и той произнасяше думите с явно задоволство, — това е невъзможно. За твое нещастие, избра да се влюбиш в неподходящ мъж.

Ребека с горчивина си помисли, че той наистина има право. А докато гледаше грейналите от щастие лица на брат си и снаха си, се закле да направи и невъзможното, но да се освободи от миналото, от абсурдните и нелепи чувства, които хранеше към Фрейзър.

До този момент вярваше, че е успяла. Но телефонното позвъняване беше достатъчно, за да ѝ покаже колко много се е заблуждавала. И ако гласът му можеше да ѝ въздейства по този вълнуващ начин, какво би станало, ако трябва да се изправи лице в лице с мъжа? После си помисли, че вероятността това да се случи, е незначителна и реши да насочи усилията си и потърси пътища, за да се справи с близнаците.

Досега, въпреки усилията, които полагаше, Ребека не бе съумяла да установи по-близък контакт с тях. Но вече не ставаше дума за

професионалната ѝ гордост. Младата жена беше сериозно загрижена за близнаците и особено за Хелън. Виждаше колко е опасна изолацията, в която живеят децата.

Емоционалната зависимост помежду им не би довела до нищо добро. И двамата се нуждаеха от контакти с други деца на тяхната възраст, но тя все повече се убеждаваше, че това е почти невъзможно. На няколко пъти Ребека показа, че би ѝ било приятно заедно да посетят техни приятели от училище. Предложението ѝ беше отхвърлено. Не от друг, а от Питър, който сам преди време неволно потвърди подозренията ѝ, като призна, че двамата с Хелън нямат приятели.

— Не се нуждаем от приятели — добави Хелън и се вкопчи в ръката на брат си. — Ние сме двама.

Ребека разговаря и с леля Мод, която също потвърди опасенията ѝ. Разказа ѝ, че възпитателката им в местното училище е изразила загрижеността си по повод подчертаната емоционална обвързаност между двамата.

— Фрейзър ги окуражава да си намерят приятели — разказа ѝ леля Мод, — но тук сме съвсем изолирани.

Ребека беше разстроена от мисълта, че трите месеца, с които разполага, няма да ѝ бъдат достатъчни, за да спечели доверието на близнаците до такава степен, за да им помогне да установят отношения на емоционална независимост един от друг. А за да бъдат щастливи в личния си живот, когато пораснат, двете деца трябваше да решат този проблем сега.

Ребека неволно откри, че все по-силно се привързва към тях. Искаше да им помогне, знаеше как да им помогне, но не беше в състояние да проникне зад стената, която двамата издигаха пред нея. Знаеше, че те прекарват дълго време в гората и при реката, но не искаше да наруши усамотението им. Страхуваше се, че да им натрапи присъствието си би било недопустима грешка. Затова подбираше интересни теми за разговор с надеждата, че нещо от онова, което говореше, би изкусило близнаците и те биха приели компанията ѝ.

Една сутрин почти повярва, че е успяла, когато по време на закуска спомена как би се зарадвала на възможността да поязди.

— Още ли държат конюшните за ездитни коне в Атършот? — обърна се тя към леля Мод, докато си наливаше кафе.

— Да, мисля, че да — отвърна леля Мод. — Госпожа Скот, съпругата на пастора, трябва да знае. Тя е осведомена за всичко, което става в околността. Защо не й позвъниш?

— Да, наистина ще го направя. От векове не съм яздила. Това е едно от нещата, които ми липсват най-много в Лондон. — През цялото време, докато говореше, Ребека усещаше засиления интерес от страна на Хелън и, странно наистина, но и нарастващото раздражение в погледа ѝ. Затова когато се извърна към близнаците, тонът ѝ беше подчертано небрежен: — Вие също ли яздите?

— Хелън язди — обади се Питър и Ребека беше сигурна, че е получил ритник в глезена от сестра си.

— Не, не яздя — грубо го прекъсна Хелън. — Мразя да яздя!

Блъсна чинията си и стана от стола. Докато я гледаше как се отдалечава с изправен гръб, Ребека тъжно си помисли, че момичето би могло да каже, че мрази нея. Всъщност думите ѝ означаваха точно това.

— Господи! — Леля Мод проследи с уморен поглед и Питър, който последва сестра си. — Толкова трудни деца! Не зная дали аз не остарявам, Ребека, но не си спомням някой от вас да ми е създавал такива проблеми като тези двамата.

— Убедена съм, че и ние сме били точно толкова непоносими — успокоително докосна ръката на леля си Ребека, — но имахме късмет. И двамата се чувствахме добре в училище, и двамата знаехме, че нашите родители ни обичат и че им липсваме.

— Да, боя се, че в това отношение Рори и Лилиан са много небрежни — призна леля Мод. — Сигурно съм прекалено старомодна, но не мога да разбера тези съвременни бракове. И Рори, и Лилиан признават, при това съвсем открито, и то пред децата, че нещата при тях не вървят. И въпреки това, Лилиан замина за Хонконг с Рори. А аз мисля, че при тези обстоятелства, тя трябва да остане тук с децата.

Ребека винаги бе вярвала, че Лилиан обича Рори. Подозираше, че страхът ѝ да не загуби неверния си съпруг е причината да го последва, вместо да остане в Англия с близнаците.

— Децата имат невероятна интуиция — продължи леля Мод. — Изглежда долавят, когато не са обичани.

Ребека възрази, че е невъзможно Рори и Лилиан да не обичат децата си, но леля Мод само поклати глава.

— Да, може би ги обичат по свой начин, но макар че ми е неприятно да го призная пред теб, Ребека, това е много себична любов. Не само по отношение на децата, но и спрямо Фрейзър. Всъщност той е като баща за близнаците. Ала изпитва угризения, задето заема мястото, което по право се пада на Рори. Той е единственият човек, към когото близнаците изглеждат привързани. И особено Хелън.

— Но един ден той ще се ожени и ще има свои деца. Тогава Хелън ще се почувства двойно отхвърлена — въздъхна Ребека.

Леля Мод я погледна и предпазливо каза:

— Да, боя се, че си права. Затова смятам, че двамата трябва да се научат да допускат и други хора до себе си. Затова те помолих да дойдеш тук, Ребека — добави тя.

— Ти не си просто още един чужд човек, нает от родителите им, за да се грижи за тях. Ти също си член на нашето семейство.

— Член от семейството, когото не желаят да приемат — тъжно уточни Ребека.

Леля Мод въздъхна и я потупа по ръката.

— Дай им време, дете — посъветва я тя. — Дай им време.

Странно, но вечерта след разговора им се случи нещо, което показва, че най-сетне Ребека е постигнала известен успех. Разказваше на леля Мод спомените си от Айсгарт. Търсеше общ език с близнаците, които мълчаливо гледаха телевизия.

— Много обичах долината и реката — рече Ребека. Вниманието ѝ привидно беше насочено към леля Мод, а всъщност младата жена не изпускаше от поглед близнаците.

— Спомням си — примирено се усмихна леля Мод. — Спомням си как често се връщаше вир-вода.

Ребека се разсмя, развеселена от спомена за инцидента, за който говореше леля Мод.

— Да. Веднъж Робърт и Рори решиха да ме накажат, задето съм прекъснала играта им и ме хвърлиха в реката. Добре че Фрейзър ги видя и ме спаси.

— И ние харесваме долината и реката, нали, Питър?

Ребека стреснато се извърна. Хелън бе впила поглед в нея. Изумена, че момичето заговори, без да му е отправен въпрос, Ребека замълча за момент.

— Така ли? — предпазливо попита тя, щом се съвзе.



Питър също се извърна и ентузиазирано заговори:

— Да. Фрейзър ни научи да ловим риба, но не ни е разрешено да ходим на риболов без него.

Нетърпелива да се възползва от дружелюбността на децата, Ребека каза бързо:

— А може би бихме могли да ловим риба заедно?

Веднага зърна погледа, който Питър хвърли към сестра си, за да види реакцията ѝ, преди да реши какво да отговори. За изненада на Ребека, момичето се замисли за миг и после каза бавно:

— Да, добре.

— Ще отидем утре следобед — обеща Ребека. — Можем да вземем сандвичи и да си направим малък пикник там.

По-късно вечерта, все още щастлива от мисълта, че най-после е установила контакт с близнаците, тя призна пред леля Мод:

— Най-после! Наистина бях започнала да мисля, че никога няма да ме приемат!

Ребека съзнаваше, че домакинството не е леко нито за госпожа Нортън, нито за леля Мод, а двете малки деца и тя самата, бяха допълнителен товар. Затова пое пазаруването. Заради това и отложиха риболова за следобед. Ребека предупреди, че ще обядва в малкия град наблизо, докато чака поръчките на госпожа Нортън и леля Мод да бъдат изпълнени. Когато се прибра, разполагаше с половин час, за да разопакова покупките и да се преоблече, преди да се срещне с близнаците. Закъсня само с няколко минути, които ѝ бяха нужни, за да навлече старите си джинси и фланелка, но когато слезе, разбра от госпожа Нортън, че близнаците вече са тръгнали.

— Казах им, че трябва да те почакаат — рече икономката. — Но те са толкова своеволни. Особено госпожица Хелън. Тя каза, че ще те чакат долу при вира.

— Вирът? — намръщи се Ребека.

— Взеха малките въдици, които господин Фрейзър им купи — добави госпожа Нортън и Ребека, която се надяваше през по-голямата част от следобеда да бъде заета с децата, а не с въдиците, поклати глава.

— По-добре да побързам. Преди колко време тръгнаха?

— Преди не повече от десет минути — успокои я госпожа Нортън.

Въпреки че докато тичаше по стръмния склон, Ребека непрекъснато си повтаряше, че децата винаги са скитали на воля из долината, сърцето ѝ нервно биеше. Към средата на пътя надолу по хълма, растяха малка група дървета и между тях имаше стръмен сипей. Оттам Ребека можеше да види бента и вира зад него. Тя по навик спря на това място. Вирът, винаги с огледално гладка повърхност, под която се криеше силно подводно течение, трептеше, окъпан в лъчите на следобедното слънце. Изведнъж вниманието на младата жена бе привлечено от предмет, който плуваше по повърхността. Сърцето ѝ болезнено се сви. По водата се носеше лекото яке на Питър и от мястото, където бе спряла, Ребека можеше да различи сините и червени ивици. Тя се втурна напред. Не обръщаше внимание на дърветата, които шибяха лицето ѝ, нито на храстите, чиито бодли раздираха кожата ѝ. Единствената ѝ мисъл беше да стигне малката и безпомощна фигура върху повърхността на езерото, преди да е станало прекалено късно. Добрите навици трудно се забравят, а Фрейзър бе научил Ребека и момчетата да се справят в трудни ситуации.

Младата жена спря за миг на ръба на вира, за да свали обувките си. После се гмурна във водата и заплува. След като преди време Фрейзър беше предупредил нея и момчетата за опасностите, които вирът крие, блестящата водна повърхност винаги изпълваше Ребека с ужас. Отворените шлюзове, през които водата от бента се оттичаше към вира, създаваха опасни течения. А след пролетните дъждове теченията бяха наистина много бързи. Ребека чувстваше силния поток, докато плуваше към Питър. Молеше се единствено да не е закъсняла, молеше се да успее да попречи на течението да го завлече надолу към вира, молеше се детето да е живо.

Нямаше представа как е попаднал във водата. Знаеше, че близнаците са предупредени за опасностите на вира. Можеше единствено да предположи, че са хвърлили въдиците си, без да я дочакат и Питър е паднал във водата. Вече плуваше до ръба на вира. Чуваше шума от водата, преливаща над бента и падаща на около метър и половина надолу в реката. Или може би това, което чуваше, бяха ударите на сърцето ѝ. Питър, много по-лек от нея, и много по-малък, не бе могъл да направи каквото и да е, за да си помогне и вече бе повлечен от подводното течение. На Ребека ѝ беше нужно неимоверно усилие, за да преодолее напора на огромната водна маса и отчаяно се

вкопчи в якето. Дрехата беше празна. Младата жена изгуби самообладание и забрави собствената си безопасност. Единствената мисъл, която подчини цялото ѝ същество, беше вледеняващият страх за Питър. В момента, в който сграбчи якето, в голата ѝ ръка се заби остър и студен предмет. Болката я върна към действителността и я накара да осъзнае опасността. Усети, че течението я носи към преградата на шлюза. В същия миг мъжки глас извика името ѝ откъм брега. Ребека извърна глава. На брега стоеше тъмнокос мъж и не сваляше гневен поглед от нея. Фрейзър! Фрейзър тук!

Но това беше невъзможно! Та той е в Америка! Ребека отчаяно се бореше срещу течението, изплашена повече от гнева на Фрейзър, отколкото от теглещата я водна маса. Фрейзър съблече якето си и свали обувките. Ребека направи последен отчаян опит да се освободи от течението и успя да се насочи към по-тихи води.

Но това не спря Фрейзър и той скочи в реката. Ребека почувства силните му ръце около себе си и беше обзета от неочаквано облекчение. Фрейзър я понесе към брега и тя се опита да му каже за Питър, но нагълта толкова много вода, че дълго след като излязоха от реката не можа да си поеме дъх. Фрейзър грубо я положи на земята. Младата жена опита да седне и да му разкаже за Питър, но нямаше сили да се повдигне и остана неподвижна, без дъх и трепереща от студ. Фрейзър също мълчеше. Ребека потърси погледа му, но съзнанието ѝ беше прекалено замъглено и чертите на лицето му ѝ се сториха неясни и далечни. Но все пак долови гнева на мъжа. Докато лежеше мокра и трепереща на земята, вниманието ѝ беше привлечено от още нещо. Пред погледа ѝ се изпречиха два чифта сандали, после и два чифта голи и загорели от слънцето крака, обути в къси тъмнозелени панталони. Повдигна глава и видя близнаците, вперили поглед в нея. Едновременно с облекчението, че момчето е живо и в безопасност, Ребека внезапно разбра, че якето на Питър е било нарочно хвърлено във водата, а тя като последна глупачка бе реагирала точно според очакванията на децата и се бе хвърлила във вира. Как можа да повярва, че Хелън се е предала толкова лесно!

Ала както и преди, Ребека бе уверена, че малкото момиче не осъзнава опасността, която е предизвикало. Несъмнено Хелън е мислила, че като я накара да се измокри и накърни гордостта ѝ, ще я принуди да се върне в Лондон. Ребека лежеше на земята с притворени

очи. Събитията се развиваха твърде бързо, за да бъде в състояние да ги осъзнае.

Странна вцепененост обхвана тялото ѝ. Ребека усети, че ѝ прилошава. Ушите ѝ бучаха. Опита да се съвземе, но чувстваше, че силите я напускат. Сякаш много отдалече до нея достигна гласът на Питър:

— Тя няма да умре, нали?

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ребека отвори очи и срещна мрачния поглед на Фрейзър. Все още лежеше на земята. Странна вцепененост сковаваше тялото ѝ.

— Кой дявол те накара да влезеш във вира? — Фрейзър явно беше вбесен. — Знаеш, че е опасен.

— Питър... — задави се тя, но Фрейзър я прекъсна грубо.

— Питър си е изпуснал якето. И какво от това? Ако не минавах отгук, щеше да се удавиш. — Говореше, без дори да прикрива раздражението си, а после добави саркастично: — Или може би се надяваше близнаците да те спасят?

Ребека притвори очи. Не понасяше пренебрежението в гласа му. Опита да седне. Фрейзър се надсмиваше на наивността ѝ и това беше повече, отколкото можеше да понесе. На всичко отгоре продължаваше да лежи в краката му, унижена и без сили. Изправи се и стисна клепачи. Драскотините върху ръката ѝ бяха доста болезнени. Долови безпокойство и вина, изписани върху лицата на Хелън и Питър. Момчето изглеждаше изплашено до смърт. Хелън беше по-спокойна, но безспорно вече осъзнаваше възможните лоши последици от своя план.

Ребека уморено си помисли, че е безсмислено да говори истината. В най-добрия случай Фрейзър щеше да я упрекне, защото е била толкова лековерна, че е позволила две деца да я заблудят. А и чувстваше, че близнаците са получили ценен урок. Затова само се задоволи да каже, без да ги погледне:

— Да, глупаво беше от моя страна.

— Повече от глупаво. — Фрейзър явно не беше удовлетворен. — Надявам се, разбираш, че си рискувала и живота на близнаците. Какво щеше да стане, ако някой от тях те беше последвал?

— Не се заблуждавай. Не биха направили такова нещо. — В гласа ѝ прозвуча ирония.

— Разбира се. — Тонът на Фрейзър беше леден. — Те са прекалено интелигентни, за да направят подобна глупост.

Ребека трепереше. Фрейзър се намръщи и се обърна към близнаците:

— Върнете се къщи и кажете на госпожа Нортън да приготви бутилка с гореща вода и вана за Ребека.

Младата жена се изплаши. Не искаше да остане сама с Фрейзър. Навярно шокът от току-що отминалата опасност ѝ пречеше да се съвземе от изненадата от неочакваната им среща. Ни най-малко не се съмняваше, че рано или късно ще ѝ бъде потърсена сметка за присъствието ѝ в Айсгарт. Опита да се изправи, но Фрейзър рязко я спря:

— Остани така, ще те занеса до къщи.

Ще я занесе? Ребека го погледна недоумяващо. Той се наведе и мрачно се усмихна. Жестът му беше напълно лишен от нежност. Доста безцеремонно я вдигна на гръб и я понесе нагоре към къщата. И това беше всичко. А само при мисълта, че ще бъде докосната от него, сърцето ѝ лудо заби.

Близнаците, госпожа Нортън и леля Мод ги чакаха. Силно пребледняла, леля Мод ги обсипа с въпроси. Фрейзър опита да я успокои и отклони предложението ѝ да помогне. Когато се отдалечиха и останалите не можеха да ги чуят, мъжът се извърна към Ребека и процеди през зъби:

— Защо не помисли поне за леля Мод. Тя вече не е млада.

Остави вратата на спалнята ѝ отворена и я стовари грубо върху леглото. Ребека си помисли гневно, че държанието му е безобразно и опита да не му остане длъжна:

— Наистина, вече не е млада. Трябваше да помислиш за това, преди да ѝ стовариш грижата за близнаците, а ти да се разхождаш из Щатите!

Фрейзър се намръщи и тя веднага съжали за невъздържаността си. Нямаше представа какво я накара да говори така безразсъдно.

— Не съм ѝ ги стоварил — възрази мъжът. — Преди да замина, ги поверих на грижите на компетентна млада жена с чувство за отговорност, поне така мислех.

— Тя е напуснала — студено му напомни Ребека.

Фрейзър като че ли се поколеба, преди да отвърне:

— Да, зная. Затова съм тук. Тя се свърза с мен и ми разказа за случилото се. Осъзнала, че ще ѝ бъде невъзможно да се грижи за

близнаците и сметнала за свое задължение да ме уведоми за причините, принудили я да напусне. Естествено, веднага щом разбрах, че леля Мод е останала сама, отмених ангажиментите си и се върнах вкъщи, за да откроя, че...

— За да откриеш, че жертвата ти е била напълно излишна — усмихна се мило Ребека, — след като леля Мод вече е намерила друго решение.

— След инцидента днес следобед силно се съмнявам, че подобни грижи биха разсеяли страховете ми — изгледа я насмешливо Фрейзър.

Искаше да му каже толкова неща, но съзнаваше, че е безсмислено. Фрейзър бе склонен да вижда само лошото в нея. Тази мисъл ѝ причини непоносима болка. Ребека потръпна. Почувства странна пустота около себе си. Ако не друго, то поне изпитанието, от което най-много се страхуваше, вече беше минало.

— Сега имаш нужда от гореща вана. — Фрейзър явно бе забелязал тръпките, разтърсили тялото ѝ. — Можеш ли да се справиш сама, или...

За секунда Ребека помисли, че иска сам да ѝ помогне и при мисълта за допира на ръцете му до тялото ѝ, пламна. Фрейзър сякаш прочете мислите ѝ, защото добави:

— Ако ти е необходима помощ, винаги мога да помоля госпожа Нортън.

Ребека поклати глава и от мократа ѝ коса върху покривката на леглото се посипаха капки вода. Една капка падна и върху ръката на Фрейзър. Той разсеяно вдигна длан към устните си и пое капката. Жестът му бе съвсем машинален, но Ребека отново чувства странен копнеж.

Фрейзър се изправи и тръгна към вратата. После внезапно се извърна и хладно погледна младата жена.

— Защо дойде тук, Ребека?

— Защото леля Мод ме помоли. — Ребека предпочете да се престори, че не разбира въпроса.

Погледът му я предупреди, че това не е отговорът, който е склонен да приеме, но преди да успее да ѝ каже каквото и да било, в спалнята влезе госпожа Нортън с чаша горещ чай.

— Изпий това, скъпа. Сложила съм много захар заради шока, който си преживяла.

Ребека пое чашата, но не отпрати веднага икономката. Възрастната жена се засуети около нея и Фрейзър излезе. Въпреки възраженията ѝ, той настояваше да извикат лекар.

Ребека чувстваше, че нервите ѝ са опънати до краен предел. Първо от уплахата, че Питър се е удавил, а после и заради неочакваното пристигане на Фрейзър. После ѝ се стори, че лекарят я преглежда прекалено бавно. Дълго преслушва гърдите ѝ, после замислено прибра стетоскопа.

— Прекарвали ли сте инфекциозно заболяване на белите дробове и дихателните пътища през последните дванайсет месеца? — обърна се накрая към нея. — Бронхит или пневмония?

— Имах пневмония през зимата — призна неохотно Ребека. Още се чувстваше виновна, задето бе проявила небрежност тогава и състоянието ѝ дотолкова се влоши, че трябваше да изтърпи не само досадната назидателна тирада от лекуващия лекар, но и дълго време да остане на легло. Оправдаваше се, че е била прекалено заета, за да обърне внимание на състоянието си.

— Да-а. — Това беше коментарът, който лекарят се задоволи да даде, но погледът му беше достатъчно красноречив. Обърна се към Фрейзър: — Боя се, че вашата братовчедка трябва да остане на легло. Поне през следващите няколко дни. — Той сведе поглед към нея и добави: — Обръщам се към Фрейзър, защото се страхувам, че в момента, в който си тръгна, ще станете от леглото.

— Надявам се, няма нищо сериозно — прекъсна го Фрейзър.

Можеше поне да опита да бъде малко по-тактичен и да я остави сама с лекаря. Караше я да се чувства като малко дете.

— Засега не — увери го лекарят. — Но се опасявам състоянието ѝ да не се влоши. Пневмонията е мъчително заболяване. Дори за толкова млада и здрава жена. Известна предпазливост няма да е излишна. — Изправи се и се усмихна окуражително на Ребека. Застаряващ мъж с уморен вид, който, тя беше убедена, приема прекалено присърце отговорността за пациентите си.

Ребека знаеше, че трябва да му бъде благодарна, задето ѝ напомни тежкото заболяване, прекарано неотдавна. Тя самата беше склонна често да го забравя. Не само защото ѝ напомняше колко неразумна е била тогава, но и заради мъчителните дни, през които се бореше с инфекцията. Но днес, когато видя якето на Питър върху



повърхността на вира, дори не се замисли за състоянието си. Сега си обясни тръпките, които пробягваха по тялото ѝ, и странното усещане за тежест върху гърдите си.

— Ще ви оставя рецепта — каза той на Фрейзър и се обърна към нея. — Тежестта върху гърдите ще изчезне до няколко дни. Утре ще позвъня, за да разбера как се чувствате.

Изправи се и тръгна към вратата, преди Ребека да успее да го увери, че е добре. И наистина беше добре, докато той не започна да я преслушва и почуква, раздразнено си помисли тя. Ето вече имаше главоболие. Усещаше тъпа, тежка болка и някаква странна вцепененост, която сякаш ѝ пречеше да мисли. Нещо дразнеше гърлото ѝ, закашля се, започна да се задушава. Кашляше и когато Фрейзър се върна в стаята, въпреки че спазмите вече не бяха толкова силни. Остана единствено добре познатият ѝ световъртеж, споменът за който я потискаше, и също така познатото и необяснимо желание да заплаче. Неволно пое дълбоко дъх. Опитваше да притъпи чувствата, които я задушаваха, но високо изстена, когато остра болка преряза дробовете ѝ и върху гърдите ѝ легна непоносима тежест. Забравила Фрейзър, Ребека се бореше за въздух. Изправи се задъхана върху възглавницата. Обзе я паника. Тялото ѝ беше притиснато под непосилен товар. И тогава до съзнанието ѝ достигна глас, който я успокояваше и ѝ повтаряше да диша бавно и дълбоко. Почувства ръце, които я повдигнаха и задържаха, докато силните спазми затихнаха. Спасителната глътка въздух навлезе в дробовете ѝ. Едва по-късно осъзна, че успокояващият глас и внимателните ръце са на Фрейзър. Той все още стоеше наведен над нея. По лицето му се четеше тревога и загриженост.

— Често ли се случва това?

— Само когато плувам в басейн с незатоплена вода — усмихна се едва-едва Ребека.

Но думите ѝ не го разсмяха. Изглеждаше още по-напрегнат.

— Когато беше малка, имаше астма. — Сякаш я обвиняваше.

— Съвсем лека. И за много кратко време.

Изглежда Фрейзър не я слушаше. Нервно закрочи из стаята, после спря и рязко се извърна към младата жена.

— Астма, пневмония... И въпреки това, едва не се удави във водите на река, която знаеш, че идва право от планината и е

леденостудена. Защо постъпи така неразумно, Ребека?

— Бързо забравям — пошегува се тя, но Фрейзър само се намръщи още повече.

— Съзнаваш ли, че ако не бях там, можеше да...

— ... се удавя — добави тя. Изведнъж се почувства прекалено изморена, за да продължи да се преструва. — Помниш ли какво ми каза, когато научи за връзката ми с Рори? Че и да се обеса, ще бъде твърде леко наказание за мен. — Изненадана забеляза, че Фрейзър трепна и лицето му пламна, сякаш думите ѝ го нараниха дълбоко. Когато беше на осемнайсет години, той ѝ се струваше недостъпен, неуязвим, приличаше ѝ повече на бог, отколкото на човек. Сега осъзна, че преценката ѝ е по-прецизна, по-зряла, тъй като бе освободена от илюзии и предубеждения.

Много неща се бяха променили през тези години. Ребека също, а навярно и Фрейзър...

Но едно нещо е останало непроменено, тъжно си помисли тя. Годишите, през които го обожавате сляпо, бяха вече минало, но чувството, болката, която тя наричаше любов — все още я изпълваше.

Ребека потръпна и вдигна очи. Погледът ѝ, изпълнен с тъга, се плъзна покрай мъжа. Тя не съзнаваше, че изглежда уязвима и безпомощна. Правата ѝ коса меко обрамчваше лицето ѝ, бледо като маска, върху което се открояваха чувствените ѝ пълни устни.

— Тогава бях ядосан. И на теб, и на Рори. — Ребека го погледна. — За бога, Ребека, каквото и да си изпитвала към него, знаеше, че той е женен.

Ребека почувства гнева в гласа му, почувства същия трепет, както тогава, преди много години. Изтощена и внезапно обзета от отчаяно желание да бъде сама, извърна глава и прошепна:

— Предпочитам да не говорим за това.

— Да, ти винаги предпочиташ да се скриеш от действителността, нали? Мечтаеш, живееш в някакъв измислен свят, който няма нищо общо с реалността. Какво си каза тогава, Ребека? Че Лилиан просто не съществува? Или и това беше без значение за теб?

— Защо сипеш обвинения само върху мен? — пламна Ребека. — Аз не бях измамница, завъртяла главата на Рори, за да го раздели с Лилиан. За това са нужни двама...

— Да. — Гласът на Фрейзър прозвуча замислено. — Но се надявах, че ще бъдеш достатъчно зряла и ще видиш слабостта на Рори.

— Ако не бях аз, щеше да бъде някоя друга — предпазливо рече Ребека. Молеше се Фрейзър да долови молбата в думите ѝ. И да забрави миналото. Ала дори да почувства отчаянието ѝ, той не го показва.

— Сигурно, но се случи с теб, не разбираш ли? — После изведнъж млъкна, защото вратата се отвори и в стаята влезе леля Мод.

— Съжалявам, че те прекъснах, Фрейзър, скъпи, но съм нетърпелива да чуя какво каза лекарят.

— Той каза, че съм добре — увери я Ребека. — А сега, когато и Фрейзър се върна, мога да си тръгна.

— Още не — прекъсна я мъжът. — Не преди лекарят да е убеден, че си достатъчно здрава, за да пътуваш.

— Господи! — Леля Мод изглеждаше объркана. — Аз съм виновна за всичко! Ако не бях настояла да дойдеш тук...

— И дума не може да става за това, Мод — увери я Фрейзър, преди Ребека да успее да заговори. — Тя прекрасно знае колко е опасен вирът. — Той прегърна леля си и я поведе към вратата.

Сълзи на гняв и безпомощност изпълниха очите на Ребека. На прага леля Мод се посъвзе и рече:

— Излишно беше да се връщаш у дома, повярвай, скъпи. Двете с Ребека се справяхме чудесно. Онова момиче нямаше право да се свързва с теб.

— Напротив, тя показва изключително чувство на отговорност и предвидливост. — Думите му прозвучаха рязко. — Не ме разочарова. Преди време я избрах, защото знаех, че мога да разчитам на нея. Всъщност ти защо я уволни?

Мод я е уволнила?! Ребека бе изумена. Та нали леля ѝ каза, че момичето е напуснало, при това съвсем неочаквано. Леля Мод се опита да обясни, но думите ѝ бяха неясни и объркани. Фрейзър припряно я прекъсна:

— Добре, това е без значение. Ще говорим по-късно. Между другото, помниш ли какво стана с походното легло, което имахме преди време?

Ребека нямаше представа за какъв дявол му е потрябвало на Фрейзър походното легло, но се чувстваше прекалено изморена, за да

мисли за това. След завръщането му нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Чувстваше се толкова емоционално изчерпана, че изпита невероятно облекчение, щом той излезе, въпреки че когато я остави сама, Фрейзър я лиши от тайната наслада и опиянението, което физическото му присъствие ѝ носеше. Странно, но докато ясно си спомняше гнева и пренебрежението му, съвсем беше забравила толкова други неща. Забравила беше начина, по който устните му потръпваха, когато изпитваше състрадание, забравила беше гъвките му и енергични движения, забравила беше аромата на кожата му — свеж и странно възбуждащ.

Трябва наистина да е бил много обезпокоен, за да прекъсне така пътуването си. Несъмнено, веднага щом се освободи от нея, ще намери друга гувернантка и ще се върне в Америка. Подозираше, че ако не беше лекарят, вече щеше да е на път за вкъщи. Гордостта я принуждаваше да се съвземе колкото се може по-бързо, за да може сама да реши кога да си тръгне. Погледна с копнеж гардероба, където държеше куфара и дрехите си. Не знаеше дали ще ѝ стигнат силите, за да стане и опакова нещата си. Нямаше да пътува дълго. На около час и половина път оттук имаше къде да пренощува. Не можа да пропъди тази мисъл. Удоволствието да пренебрегне Фрейзър и да си тръгне въпреки всичко, беше прекалено изкусително, за да устои.

Стана от леглото и с радост забеляза, че не ѝ е трудно да стои изправена, въпреки че ѝ бе нужно доста време, за да прекоси малкото разстояние до гардероба. При това трябваше да спре и да изчака тежестта, стегнала гърдите ѝ, да премине. Почувства странна слабост, но не се разколеба. Отвори гардероба и извади куфара. Припряно започна да събира нещата си. Изведнъж остра болка преряза дробовете ѝ. Искаше да се изправи, но беше останала без сили. Повтаряше си, че няма нищо страшно, че трябва да диша бавно и дълбоко и да не мисли за внезапно обзелото я усещане за самота и за собственото си неблагоприятие, което беше причина да се забърка в тази наистина неприятна история.

Болката, обхванала дробовете ѝ, не отслабваше. Задушаваше се. Опита да поеме дъх. В същия миг вратата на спалнята бавно се отвори и Ребека забрави, че трябва да бъде предпазлива. Когато близнаците влязоха, младата жена отчаяно се бореше за глътка въздух. Онова, което видяха, беше достатъчно, за да се втурнат да търсят Фрейзър.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че вършиш? — Това беше единственото, което той сметна за нужно да каже, когато връхлетя в стаята, следван неотлъчно от близнаците. — Не искаш да се самоубиеш, нали? — Видя отворения гардероб и разпилените дрехи и сви устни по начин, който не вещаеше нищо добро. — Ти си невероятна глупачка! — Прекоси стаята и грубо изправи младата жена.

Ребека постави длан върху гърдите му, за да го отблъсне, но когато срещна погледа му, вперен в лицето ѝ, и почувства ударите на сърцето му, откри, че ѝ е трудно да говори. Болезнено съзнаваше неуловимите послания, които тялото ѝ изпращаше. Безпогрешно разпозна причината за възбудата, обзела я като гореща вълна и си помисли, че тези послания не бяха толкова неуловими.

— Как мислиш ще се почувства леля Мод, ако разбере, че едва не си умряла, заради глупавата си приумица на всяка цена да си тръгнеш? Не помисли ли за това?

Дали не е помислила?! Ребека стисна зъби и преглътна думите, които напиреха върху устните ѝ, тъй като децата бяха в стаята. Сякаш отгатнал мислите ѝ, Фрейзър се обърна към близнаците:

— Вие двамата отдавна трябваше да сте в леглото. Вземете душ... Бързо. След малко ще се кача да ви прочета приказка.

Ребека забеляза, че децата веднага се подчиниха и ѝ стана тъжно. Фрейзър отново се извърна към нея и я настани на леглото. Движенията му бяха припрени и лишени от нежност. Когато заговори, гласът му прозвуча грубо:

— Без повече геройства, ако нямаш нищо против. Аз зная какво стои зад тях, но за Мод не е така.

Преди време Ребека тайно се надяваше да стане чудо и Фрейзър да превъзмогне предубежденията, на които робуваше, да прозре истината, или дори, макар че това ѝ се струваше съвсем невероятно, да разруши стената, която сам издигаше помежду им и да я приеме сред онези, които обичаше и на които вярваше. Сега осъзна колко наивна е била. Фрейзър никога не би ѝ позволил да забрави миналото. Само защото той не можеше да го забрави. Сякаш споменът за случилото се тогава му доставяше горчива наслада. Повтаряше си, че причина за сълзите, които пареха в очите ѝ, беше изтощението и физическата слабост, а не болката, разкъсваща душата ѝ. Извърна глава, за да скрие слабостта си и задавено прошепна:

— Ти искаше да си тръгна.

Защо винаги в негово присъствие се държеше като капризно дете? Много по-разумно би било да пренебрегне думите му и да остави нещата така, както са. Много по-разумно и мъдро. Защото сега той се беше извърнал и се взираше в нея с присвити очи, сякаш недоумяваше защо тя търси повод да го задържи при себе си.

— Да — съгласи се Фрейзър. — Но едва след като се почувствах достатъчно здрава, за да го направиш. Играй ролята на мъченица, щом желаяш, Ребека, но не очаквай да се превърна в твой съучастник.

— Все още ме мразиш, нали? — промълви тя. Трябваше да положи невероятни усилия, за да не изгуби самообладание.

— Да те мразя? — Фрейзър се усмихна. Устните му се изкривиха в студена подигравателна гримаса, от която на Ребека почти й прилоша. — Не, аз не те мразя, Ребека. Ни най-малко. Омразата все пак е доста силно усещане. Ако изобщо изпитвам нещо към теб, предполагам трябва да е някаква смесица от съжаление и презрение. Съжаление заради това, че беше толкова глупава да се влюбиш в Рори и презрение, защото си позволи да се забъркаш в тази история, макар да знаеше, че той е женен.

— Позволих си? Хората не си позволяват да се влюбват, Фрейзър!

— Напротив! — прекъсна я той грубо. — При подобни взаимоотношения винаги има момент, в който човек трябва сам да прецени дали да спре, или да продължи. За теб това трябваше да е моментът, в който си осъзнала какво върши Рори. Знаеше, че той има други задължения.

— Трябваше да се отдръпна, зная! Но значи ли това, че вината е била изцяло моя? — Ребека се опитваше думите й да не прозвучат прекалено остро.

За миг лицето на Фрейзър се сгърчи в болезнена гримаса. Ребека бе обзета от непознати досега чувства. Смесица от копнеж, гняв, безпомощност и отчаяна любов.

— Не — бавно отвърна той, — не беше изцяло твоя. Обвинявам и себе си. Трябваше да разбере какво става, но...

— Беше прекалено погълнат от собствения си интимен живот — довърши Ребека вместо него.

Горчивината и студенината, които прочете в очите му, когато вдигна поглед към него, я поразиха.

— Да — съгласи се той през зъби. — Дотолкова погълнат, че бях напълно сляп за всичко, което ставаше около мен. Не си се омъжвала, не си имала и сериозна връзка, поне според семейните клюки — грубо уточни Фрейзър. — Ако това означава, че все още си влюбена в Рори...

— Чувствата ми са лично моя работа и нямам желание да ги обсъждам с теб — рязко го прекъсна Ребека. Сгреши, че започна този спор, но мъжът наистина отиде прекалено далеч. Да бъде принудена да слуша за съжалението и презрението, които изпитва към нея... Чувстваше, че ако сега не я остави сама, едва ли ще издържи още дълго и сигурно дотолкова ще се унижи, та да се разплаче в негово присъствие.

— Изморена съм, Фрейзър.

Излишно беше да му напомня. Изтощението и тъмните сенки под очите ѝ я правеха да изглежда слаба и беззащитна. Фрейзър безмълвно се извърна и затвори вратата. Спря само за миг, когато Ребека подхвърли с разтреперан глас:

— Не се безпокой излишно. Ще си тръгна веднага щом лекарят ми позволи да пътувам.

Едва когато остана сама, Ребека осъзна колко трябва да е бил изненадан Фрейзър, когато се е прибрал и е разбрал, че тя е тук. Затова беше толкова ядосан, когато я извлече от вира. Зачуди се дали не е бил изкушен да я остави да се удави. Но това бе немислимо за него. Фрейзър беше от хората, които предпочитаха да се сблъскат с проблемите очи в очи. Нямаше навика да ги заобикаля или като Рори да се преструва, че те не съществуват. Едва ли е възможно двама братя да бъдат по-различни. Рори беше с лек характер и под безупречната си рафинираност криеше безкраен егоизъм. Фрейзър привидно беше порязък и далеч не така привлекателен, но всъщност едва ли можеше да се намери друг толкова непринуден, състрадателен и добър човек.

Не знаеше дали той все още обича Мишел. Беше много вероятно, тъй като никога не беше опитал да се ангажира с друга. Месеци след скандала Ребека събра смелост и намекна пред майка си, че навярно Фрейзър и Мишел скоро ще определят датата за сватбата си. Майка ѝ я изгледа озадачено и каза, че връзката им е приключила и Мишел явно си е намерила работа в Ню Йорк. Ребека не се изненада. В крайна

сметка, след като Мишел беше поддържала тайна връзка с Рори, явно не е държала много на Фрейзър. Въпреки това, мисълта за болката и загубата, преживени от Фрейзър, я караха да страда.

Преди време Ребека таеше отчаяна надежда, че ще стане чудо и Фрейзър ще прозре истината, че ще дойде при нея, изпълнен с разкаяние и угризения, просещ възможност да изкупи вината си... Тогава беше много млада. Прекалено млада, за да осъзнае, че Фрейзър никога не е изпитвал същата дълбока отчаяна необходимост да запази връзката им. Фрейзър никога не е бил влюбен в нея. Приятелството между тях никога не е означавало за него това, което означаваше за нея. С времето Ребека трябваше да се примири с мисълта, че дори Фрейзър да научи истината, едва ли нещата биха се променили. А сега си даваше сметка, че Фрейзър явно съзнателно я отбягва.

Ребека се въртеше неспокойно в леглото, отчаяно се бореше с тежестта и болката, сковали дробовете ѝ, и проклинаше съдбата заради слабостта си. Знаеше, че ще минат няколко дни, преди да бъде в състояние да си тръгне оттук. Успокояваше се с мисълта, че е малко вероятно да види отново Фрейзър през това време, и че ако бъде предпазлива и достатъчно прозорлива, би могла да се държи така, сякаш той не е в къщата.

За беда, великолепият ѝ план претърпя пълен провал още в ранните часове на утрото, когато се събуди от неспокойния си сън. Болеше я цялото тяло, кожата ѝ лепнеше от пот, чувстваше дробовете си сковани.

Някой предвидливо беше разтворил прозорците. Ребека се извърна, за да поеме чистия планински въздух и с изненада забеляза, че в стаята има походно легло. Сърцето ѝ болезнено се сви. Фрейзър спеше в стаята ѝ! Но защо? Шокирана, Ребека се изправи. Потръпна от утринния хлад. От рязкото движение тежестта върху гърдите ѝ стана непоносима, познатата болка отново я скова и започна да я задушават.

Фрейзър се събуди веднага, но преди да стане и дойде при нея, Ребека успя да потисне мъчителния спазъм. Заговори веднага щом беше в състояние да поеме дъх.

— Какво търсиш тук? — просъска гневно.

— Мод се тревожеше за теб. Не искаше да оставаш сама. — Фрейзър равнодушно сви рамене. — Беше решила да дойде тя, така че нямах избор и предложих услугите си.



Стоеше до леглото ѝ и кой знае защо присъствието му я караше да се чувства виновна, въпреки болката, която все още не стихваше.

Очевидно беше облечен в чужда пижама. Въпреки че панталоните се бяха смъкнали и висяха около кръста му, крачолите бяха прекалено къси. Ребека притеснено си помисли, че дори да се извърне или да затвори очи, не би могла да прогони представата за голото му тяло. Обзета от силно вълнение, тя инстинктивно пхна ръка под завивките и притисна с длан стомаха си. Съпротивляваше се срещу нелепия импулс да се извърне и да се надява, че мъжът ще си тръгне. Но той стоеше до леглото ѝ. Ребека с ужас почувства твърдата му длан върху голите си рамене. Фрейзър нежно я разтриваше и прогонваше студа от скованите ѝ плещи и болката от измъчените ѝ дробове. Объркана, Ребека си мислеше колко странно е това, че той безпогрешно долавя как отчаяно тя се нуждае от тази топлина, която разсейваше болката. Сякаш доловил мислите ѝ, Фрейзър каза:

— Боледувал съм от пневмония. Не е много приятно.

— Да — съгласи се Ребека. Трудно дишаше, още по-трудно ѝ беше да говори, но това не беше от болестта. Усещането за силната му ръка, която ритмично се движеше по раменете ѝ, облекчаваше не само болката в дробовете. Топлината от неочакваната близост подчини цялото ѝ същество. Не знаеше как той възприема тялото ѝ, молеше се мъжът да не се досети за усещанията, които събуждаше в нея и да не започне да задава въпроси, на които би ѝ било трудно да отговори. Унесена в мислите си, Ребека се сепна, когато гласът му ненадейно достигна до нея:

— Ще ми кажеш ли защо се хвърли във вира?

Защо се е хвърлила? Ребека вдигна озадачен поглед към него, забравила риска от резки движения. Отдавна не са били толкова близо един до друг. Последния път... Това трябва да беше нейният осемнайсети рожден ден... Тогава той я целуна... Не така, както тя копнееше да бъде целуната в трескавите си сънища, но не и по начин, напълно лишен от чувственост. Ала тогава и двамата бяха напълно облечени и съзнанието ѝ съвсем не беше така ангажирано със собствените ѝ усещания. Сега обаче трябваше да положи отчаяни усилия, за да се съсредоточи върху въпроса му.

— Знаеш защо. Якето на Питър...

Фрейзър внезапно я извърна към себе си.

— Лъжеш — спокойно рече той. — Не заради якето на Питър се хвърли във вира, нали? Мислила си, че Питър е във водата.

— Как разбра? — прошепна тя примирено.

— Близнаците ми казаха — отвърна Фрейзър и лицето му помръкна. — Преди да дойда, двамата не бяха разбрали в каква опасност се намираш. Снощи бяха толкова послушни, та ми се стори, че се чувстват виновни. Поговорихме и те ми признаха истината.

Цялата истина? Ребека не беше сигурна, но Фрейзър бързо продължи:

— Вече съм убеден, че напълно осъзнават колко опасна е била тази тяхна игра. Навярно идеята да инсценират давенето на Питър и да те уплашат ги е забавлявала, но вече знаят, че можеше да завърши с ужасна трагедия.

— Разказаха ли ти защо са се опитали да ме изплашат? — попита Ребека и вдигна поглед към него.

— О, явно са изгубили търпение заради закъснението ти.

Не му бяха казали! Предполагаше, че не са му казали. Все пак след като станаха свидетели на отношението на Фрейзър към нея, и двамата би трябвало да са разбрали, че е излишно да се страхуват. Тя не би могла да застане между тях и Фрейзър.

— Жалко, че Мод е предпочела да освободи Каръл. Мод мисли, че трябва да изпратим близнаците в пансион.

— Не!

Фрейзър я погледна изненадано, явно смутен от резкия ѝ тон не по-малко от нея самата. Намръщи се, но в погледа му имаше нещо, което накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Защищаваш ги по този начин? Защо? О, мисля, че и сам бих могъл да се досетя. Деца са на Рори и затова...

— Това няма нищо общо — гневно отхвърли подозренията му Ребека. — Очевидно близнаците се чувстват несигурни и са изплашени. Това ги кара да реагират по този начин. Непрекъснато подлагат възрастните на изпит, непрекъснато търсят доказателство, че са обичани и желани. Ако ги отпратиш, ще го изтълкуват като ново отхвърляне. Страдат достатъчно, задето не виждат родителите си.

— Двамата с Робърт посещавахте пансион.

— С Робърт знаехме, че мама и татко ни обичат. Те много внимателно ни бяха обяснили защо им се налага да отсъстват, а когато

се връщаха у дома ни даваха достатъчно доказателства за любовта си. Откакто съм тук, Питър и Хелън не са споменавали родителите си. Говорят за теб... — Ребека прехапа устни. Спомни си как понякога ѝ се бе искало да не правят това, защото дори произнасянето на името му ѝ причиняваше болка. Видя, че Фрейзър се намръщи.

— Доводите ти са убедителни.

— Работя с деца — уморено му припомни тя. — Затова леля Мод ми позвъни и ме помоли да дойда тук.

— Така ли?

Срещнала недоверчивия поглед на мъжа, Ребека пламна. Искаше ѝ се да го предизвика, да го попита каква друга причина би могло да има, но вместо това, рязко каза:

— Предупредих я, че присъствието ми тук ти е неприятно, но...

— Ребека неволно потръпна, съзряла бръчката между веждите му. Отпусна се на леглото и придърпа завивките. Застина, когато почувства дланите му върху пръстите си.

Фрейзър бързо измъкна завивките от ръцете ѝ и сръчно я покри. Срещна учудения ѝ поглед и подхвърли:

— Не само ти имаш родителски опит. — Преди да се отдалечи, добави тихо: — Навярно трябва да съм благодарен, че не се чувстваш добре, защото твоето изумително себеотрицание би ме лишило от възможността да изкупя греха си. Нямах представа, че си се хвърлила във вира, за да спасиш Питър. Защо не ми каза?

— Не виждах смисъл. — Ребека примирено притвори очи.

Странно наистина, но вместо да изпита най-последно удовлетворение, почувства само болезнен мъчителен копнеж да забравят последните няколко години и да започнат всичко отначало.

## ПЕТА ГЛАВА

— Шшшттт! Чичо Фрейзър каза да не я будим!

Ребека неохотно отвори очи. Близнаците бяха в стаята, вперили погледи в нея, но тя извърна глава към тясното походно легло, където Фрейзър бе прекарал нощта. Споменът за него накара сърцето ѝ да забие бързо.

— Леля Мод каза, че си много болна и не трябва да те безпокоим — осведоми я Питър, втренчил в нея любопитен поглед.

— А аз, струва ми се, казах, че не трябва да се качвате тук и да будите Ребека — обади се Фрейзър от вратата.

Когато се извърнаха към него, в погледите и на тримата се четеше вина. Близнаците можеше да разбере, но Ребека... Неприятно му беше, но трябваше да признае, че ако тя изглеждаше изнервена и разстроена, вината беше негова.

— А сега двамата слизайте долу — нареди той.

Преди никога не би постъпил така, но днес...

Ребека поклати глава:

— Нека останат.

Нека останат. Така между нас ще има бариера, каза си тя и знаеше, че Фрейзър е отгатнал мислите ѝ.

— Мога да ти разкажа приказка, ако искаш — предложи Питър, очевидно решен да бъде безкрайно услужлив заради миналите прегрешения. — Когато съм болен, чичо Фрейзър винаги ми чете. Най-много обичам големия стол в стаята. Чичо Фрейзър сяда на него, а ние — на коленете му.

Ребека би дала всичко на света, ако можеше в този момент да се избави от присъствието на Фрейзър. Представи си стола и себе си, свита в прегръдките на мъжа. Отчаяно притвори очи и се опита да прогони натрапчивата картина. В същия миг срещна погледа на Фрейзър и бузите ѝ пламнаха.

— Ребека не може да седне на коленете на Фрейзър, много е голяма — пренебрежително се обърна Хелън към брат си.

Думите ѝ отклониха погледа на Фрейзър, но Ребека би предпочела момичето да беше избрало по-безобидна тема за разговор.

— Пък и едва ли би пожелала — промърмори Фрейзър, докато близнаците продължаваха да спорят. — Виж, ако бях Рори...

Странно, но вместо облекчение, Ребека почувства празнота и разочарование.

— Е, не си Рори, нали? — раздразнено го прекъсна тя.

Господи, толкова ли беше сляп? Наистина ли не виждаше какво изпитва към него? Това би трябвало да я радва, но неизвестно защо се чувства раздразнена и наранена. Бе твърде нелепо, като се имаше предвид, че за нищо на света не желаше той да се досети за чувствата ѝ.

Близнаците прекараха почти целия предобед с нея. Изглежда бе успяла да разчупи леда помежду им, като не разказа нищо на Фрейзър. Ала въпреки това Ребека чувстваше, че не е съумяла да ги спечели напълно. Децата все още бяха доста предпазливи.

По-късно дойде лекарят и заяви, че не вижда подобрение в състоянието ѝ. Ребека възрази и опита да го убеди, че се чувства чудесно и последното нещо, от което се нуждае, е да остане в леглото. Накрая получи позволение да стане, но и предупреждение, че не трябва да прави нищо, освен да почива в добре затоплена стая. Когато се осмели да изкаже желанието си да се прибере вкъщи, лекарят се ужаси. За беда, точно когато ѝ обясняваше колко абсурдно би било дори да мисли за пътуване поне още една седмица, Фрейзър почука и влезе. Чу за какво става дума и се намръщи.

— Боя се, че Ребека е свикнала да води живот, изпълнен с вълнения... след като толкова настоява да се върне в Лондон.

Тя изчака лекарят да си тръгне и процеди:

— Единствената причина да искам да замина е твоето нежелание да бъда тук!

— Единствената причина... А твоите нетърпеливи обожатели, за които толкова сме слушали? — вдигна вежди Фрейзър. — Писмата на майка ти са изпълнени с подробности за бляскавите успехи, които жънеш в обществото. Мод се оплаква, че рядко се случва да прочете

повторно името на някой мъж в изчерпателните отчети на майка ти за твоите любовни афери.

Ребека го погледна и свъси вежди. Чудеше се какъв смисъл влага той в думата „афери“ и в същото време не можеше да прости на майка си, която, явно водена от желание да я защити, прекалено смело беше разкрасявала истината.

— Фрейзър... Какво каза лекарят? — влезе разтревожена леля Мод. — Срецнах го, като си тръгваше и разбрах, че Ребека няма подобрение.

— О, не, не е така — побърза да я успокои Ребека. — Каза ми, че мога да стана и да сляза долу, а аз съм убедена, че до утре ще бъда достатъчно здрава, за да си тръгна.

— Глупости! Никъде няма да ходиш, докато не се убедя, че си се възстановила напълно.

Ребека застина от остротата в гласа му, но после осъзна, че Фрейзър, воден от силно чувство за отговорност към семейството, вероятно се опасява за родителите ѝ и за тревогите им, ако открият, че ѝ е позволил да се върне вкъщи, преди напълно да се е възстановила. Разбира се, не би могъл да бъде загрижен за нея. Искаше ѝ се да му каже, че ще си тръгне, когато сама реши, но леля Мод се суетеше наоколо. Говореше ѝ колко бледа и отслабнала изглежда, как ще запалят камината във всекидневната и колко удобно ще се чувства там, когато стаята се затопли. Въпреки че Фрейзър не настоя тя да слезе за обяд, или може би точно заради това, Ребека реши да присъства. Фрейзър заяви, че е неразумно, но тя своенравно извърна глава.

— Чувствам се достатъчно добре, за да стана. Всъщност убедена съм, че утре ще бъда в състояние да си тръгна.

— Лъжкия — безстрастно отбеляза Фрейзър. — Ако се чувстваш толкова зле, колкото изглеждаш, а аз подозирам, че е така, ще правиш всичко, което лекарят каза, и ще останеш в леглото.

Ребека отказа да слуша. Не обърна внимание и на слабостта, която чувстваше. Преди няколко месеца също така упорито отказваше да приеме предупрежденията на лекарите и тогава понесе последствията, но сега беше друго. Сега съвсем не беше толкова болна.

Но по време на обяда осъзна, че не се чувства добре. Неспирният брътвеж на близнаците ѝ причиняваше непоносимо главоболие.

Чувстваше гърлото си възпалено и пресъхнало, усещаше, че е настинала. Когато след обяда Фрейзър заяви, че е зает и ще работи в кабинета си, думите му ѝ донесоха истинско облекчение.

— Не разбирам защо не се върне в Америка — сподели тя с Мод, която остана при нея пред камината във всекидневната.

Наистина беше лято, но зад каменните стени къщата оставаше леденостудена и топлината от камината беше истинско удоволствие. Никой не успя да убеди леля Мод, че централното отопление не вреди на здравето и затова радиаторите в Айсгарт почти винаги бяха студени. А днес Ребека особено страдаше от хладината в дома.

— Това би било безсмислено, скъпа. Пътуването вече е отменено. Всъщност подозирам, че Фрейзър никога не е държал особено на тази идея. Убеден е, че без него институтът ще пропадне. Мъже!

— Но защо тогава не отиде в института? — промърмори Ребека, сякаш на себе си, забравила, че слухът на леля Мод може да бъде удивително остър, когато това ѝ е удобно.

— Ребека, но как би могъл? — В думите ѝ се долавяше укор. — Той е толкова притеснен за теб! Ако не беше дошъл навреме... — Тя потръпна и този път жестът ѝ не беше театрален. Изведнъж се състари. — Как щях да кажа на родителите ти? Само като си помисля какво са искали да направят тези ужасни деца! — Ребека се опита да я прекъсне и в очите на леля Мод изведнъж се появи студенина. — И не можеш да ме убедиш, че не са съзнавали на каква опасност те излагат. Фрейзър може би предпочита, да мисли, че е така, но аз трудно бих повярвала. Пак ще повторя: двамата трябва да се изпратят в пансион. Или Фрейзър трябва да си намери съпруга, която да се грижи за тях. Рори е прав, че тук с Фрейзър децата се чувстват добре, но той трябва да има свой живот. Ако можеше да се реши да се ожени...

Ако... Ребека облиза внезапно пресъхналите си устни. Изкуши се да попита леля си дали тя подозира, че Фрейзър наистина има стабилна връзка и мисли за брак, но се бои да направи решителната стъпка. Дори сега, когато съзнаваше обречеността на любовта си, не можеше да понесе да чуе, че той обича друга. Това беше абсурдно! Така можеше да бъде влюбено едно тринайсетгодишно момиче, а не зряла жена като нея.

— Скъпа, ти пребледня. Искаш ли чаша чай? — Гласът на леля Мод я върна към действителността и тъкмо навреме, защото в този момент вратата се отвори и до ушите на младата жена стигна познат глас:

— Ребека! Моята любима братовчедка! Какво, за бога, правиш тук! Не ми казвай, че скъпият ми брат се е омилостивил и ти е позволил да се върнеш в стадото.

Рори я изправи и доста арогантно я целуна по устните. Ребека безуспешно опитваше да се освободи от далеч не братската му прегръдка и да се съвземе от изненадата от внезапното му пристигане. Рори все още я държеше в обятията си, когато близнаците внезапно връхлетяха в стаята, следвани от Фрейзър. Ребека замръзна под презрителния поглед на Фрейзър. Не би могла да му обясни, че няма вина, че Рори я е изненадал, че я ухажда и демонстрира собственическо поведение към нея само за да го подразни.

— Колко мъдро, скъпи братко, да се погрижиш любимата ми братовчедка да ме посрещне тук!

Дали Рори винаги така охотно се надсмиваше над брат си? Досега Ребека не бе забелязала, но навремето беше прекалено млада, за да прозре двуличието във взаимоотношенията на хората. Мислите ѝ бяха заети повече, с Фрейзър, отколкото с Рори, но в съзнанието ѝ двамата винаги бяха свързани, винаги гледаше на тях като на братя.

— Какво търсиш тук, Рори? — остро попита Фрейзър, без да обръща внимание на забележката му.

— Трябваше да отида в Лондон в централния офис за интервю за ново повишение. Така че решихме да видим какво правят двете зверчета. — Рори подигравателно присви очи. — Не ми казвай, че присъствието ми тук е нежелано.

— И двамата с Лилиан ли се върнахте? — попита Фрейзър.

— Да. Лилиан остана в Лондон. На гости у родителите си. Утре ще дойде в Айсгарт. Изглежда мисли, че е време да се погрижим за тези двамата тук — додаде Рори и посочи близнаците, които стояха странно притихнали. В погледа им се четеше враждебност и, както се стори на Ребека, децата предпазливо се примъкнаха по-близо до Фрейзър. Заболя я за тях. Учуди се, че навремето не беше забелязала колко безсърдечен и посредствен е Рори. Нима не виждаше, че равнодушието и пренебрежението му съсипва децата? Спомняше си



нетърпението, с което двамата с Робърт очакваха завръщането на родителите си. Спомняше си начина, по който баща им ги притискаше към себе си. Всеки негов жест им показваше, че са му липсвали и че силно ги обича.

Рори не направи опит да докосне децата си. Продължаваше да стои до Ребека, обгърнал раменете ѝ, а пръстите му нежно галеха кожата ѝ. Обзе я отвращение и тя стисна зъби, за да не издаде чувствата си.

— Тъкмо казвах на Ребека колко съм изненадан, че е тук. Не знаех, че забраната е отменена. — Подобна мисъл явно забавляваше Рори. — Трябва да ти кажа, че много се радвам да я видя. Бихме могли да се позабавляваме заедно, докато Лилиан се вживява в ролята на майка.

Ребека стоеше безмълвна, потресена и отвратена от егоизма на Рори. Нима е безразличен към присъствието на близнаците, които чуваха всичко? Нима не разбираше какво им причинява? Беше прекалено отдадена на гнева си, за да обърне внимание на Фрейзър или на онова, което той казва, когато неочаквано го чу да произнася името ѝ. Думите му я изненадаха:

— Страхувам се, че за Ребека ще бъде невъзможно да посвети времето си на твоите забавления, Рори.

Младата жена очакваше той да обясни, че е болна и че в момента, в който се възстанови, ще си тръгне, но Рори отново го прекъсна.

— Не е ли Ребека тази, която трябва да реши, Фрейзър? Доколкото си спомням, преди време моята компания наистина ѝ доставяше удоволствие. — Поредното предизвикателство беше произнесено сякаш между другото.

Ребека застина, изумена от откровената безочливост на думите му. Никога не бяха поддържали отношенията, за които Рори намекваше, и когато останеха сами, непременно щеше да поиска обяснение. Какво си въобразяваше, че върши, като се опитваше да внуши обратното! Явно се стремеше да раздразни Фрейзър... Но тя нямаше намерение да се ангажира с враждата помежду им.

— Преди време, може би — спокойно рече Фрейзър, — но сега сме сгодени.

— Сгодени! — прошепна Ребека недоумяващо, но думите ѝ останаха нечути, защото Рори извика:

— Сгодени?! Че откога? Преди не можехте да се гледате!

Ребека опита да прогони болезнения спомен, събуден от думите на Рори, но преди да се съземе, Фрейзър вече говореше предпазливо, но толкова убедително, че тя потръпна от вълнението, което неочаквано я обзе.

— Преди време, да, но сега всичко е различно, нали, скъпа?

Когато приближи до нея и вдигна ръката ѝ към устните си, Ребека впери в него изумен поглед. Топлите му устни докоснаха кожата ѝ, но очите му бяха ледени и я заставиха да мълчи.

Разбира се, леля Мод избра точно този момент, за да влезе заедно с госпожа Нортън, която носеше подноса с чая. Рори не даде възможност на възрастната жена да се съземе след неочакваната среща и подхвърли язвително:

— Подозирам, че не съм единствената изненада за днес. — Той се обърна към брат си. — Ребека не носи пръстен, Фрейзър. Откога сте сгодени?

— От тази сутрин — отвърна Фрейзър, без да се замисли, — поточно от снощи. — Погледът, който отпрати към Ребека, я накара да поруменее и от гняв, и от изненада. — Преди време едва не я загубих. Това ме накара да преосмисля много неща и да осъзная какво означава тя за мен.

За момент Рори замълча. Когато заговори, думите му прозвучаха грубо.

— А ти, Ребека, винаги си имала слабост към по-големия ми брат, нали? И колко неразумно от моя стана да пристигна толкова не навреме и да събудя стари спомени! Щастливец си, Фрейзър. Имам достатъчно поводи да зная това.

Ребека смаяно впери поглед в него. Изненадата от неочакваното съобщение на Фрейзър се замени с изумлението, че никога не беше подозирала злостта, насъбрана в Рори. Ако тя и Фрейзър наистина се обичаха и бяха сгодени, би било мъчително да си припомнят, че първо е била влюбена в другия брат, и то така безразсъдно и отчаяно, че се отдаде на връзка, заради която той е нарушил брачния си обет.

— И така — усмихна се любезно Рори, — кога ще бъде сватбата?

— Веднага щом родителите на Ребека се върнат от Австралия, разбира се — ненадейно отвърна леля Мод. Ребека я погледна. Естествено, леля Мод не вярваше на годежа им. Трябва да е разбрала... Но явно не беше, защото продължи и думите ѝ прозвучаха твърдо: — Убедена съм, че няма да е зле да прекараш известно време с децата си, Рори. Те имат нужда от грижи и внимание.

По-късно на Ребека ѝ се струваше, че бяха минали дни, а не часове, преди да остана насаме с Фрейзър и да поиска обяснение за поведението му, което трудно можеше да окачестви. Накрая Мод ѝ даде тази възможност. След като изчерпа докрай темата за предстоящата сватба, която разнищи до последния детайл, внезапно оповести, че Ребека изглежда уморена и не трябва да забравят как само благодарение на невероятен късмет тя изобщо е сред тях. Думите ѝ, придружени от мрачните погледи на близнаците, накараха Ребека примирено да въздъхне и да си пожелае леля Мод да беше малко по-тактична и недотам откровена. Но когато възрастната жена настоя Фрейзър да изпрати Ребека до стаята ѝ, трябваше да признае, че подобна откровеност има своите предимства.

— Скъпа Мод, разумно ли е да им позволяваш да остават насаме — превзето избъбри Рори, повдигнал вежда. — Може би аз също трябва да ги придружа, за да не бъде нарушен моралът.

— Благодаря, Рори. Това е съвсем излишно — спокойно каза Фрейзър.

Когато се отпрати към вратата, Ребека се чудеше дали някой друг, освен нея самата е забелязал язвителността, прикрита зад шеговитата на пръв поглед забележка на Рори. Повече от всякога ѝ се искаше да се върне у дома. Необходимостта да прекара една седмица тук, заобиколена от презрението на Фрейзър и неприязънта на Рори, ѝ се струваше непоносима. Потръпна. Това не остана незабелязано от Фрейзър, който отвори вратата.

— Студено ли ти е?

— Не, наистина не...

Изражението трябва да бе издало мислите ѝ, защото докато вървеше с нея по стълбите, Фрейзър заговори доста рязко:

— Можеш да виниш единствено себе си. Глупаво е да поставяш някого на пиедестал. Доста болезнено е, когато осъзнаеш, че и той е човек като всички останали. Ще ми се все пак да вярвам, че

удоволствието, което Рори изпитва, когато наранява другите, не е ново за теб. Разбира се, освен всичко останало, сега и ревнува.

— Ревнува?! — Ребека спря и се извърна към него. — Не ставай смешен! Това е абсурдно! — После изведнаж замълча, защото осъзна, че е прав. Рори ревнуваше по-големия си брат! Дали тази ревност е съществувала и навремето, но тъй като е била наивна и неопитна тя не я е забелязвала? Но ако е било така, Рори нямаше да я моли да се преструва, че са в интимни отношения. Тогава той би бил доволен да признае пред Фрейзър за връзката си с приятелката му. Или може би не е посмял да разкрие истината? Защото днес следобед разбра и друго. Може би Рори ревнуваше по-големия си брат, но изпитваше и страхопочитание към него. Вдигна глава и застина, срещнала подигравателния поглед на Фрейзър.

— Защо? Би трябвало да мисли, че сега притежавам нещо, което той желае.

Нужно ѝ беше време, за да осъзнае смисъла на думите му.

— Затова ли му каза, че сме сгодени? — почти изкрещя тя. — Защото мислеше, че Рори ме желае? — Задъхваше се от отвращение. — През всички тези години ти приписвах какви ли не качества, Фрейзър. Бих предпочела да премълча повечето от тях. Няма да ти е приятно да ги чуеш. Но никога не съм предполагала, че си дребнав и отмъстителен. И още нещо — грешиш. Рори изобщо не ме желае. Всъщност... — Ребека изведнъж замълча. Осъзна, че е изкушена да признае истината.

— Не, ти грешиш — примирено каза Фрейзър. — Видях как те гледаше. А ти си избий от главата детинската мисъл, че когато обявих годеща ни бях подтикнат от дребнава отмъстителност или пък инфантилна емоционалност. Преди осем години ти казах, че Рори е женен. Той все още е. Все още носи същата отговорност. Сама чу, с Лириан идват тук, за да прекарат известно време с децата и ако мислиш, че ще позволя присъствието ти да разруши брака им и че ще допусна с Рори да се забъркате в някоя нелепа романтична история, уверявам те, лъжеш се. Това няма да стане. Затова му казах, че сме сгодени.

Ребека загуби способност да говори. Как беше възможно Фрейзър да вярва, че тя представлява опасност за брака на Рори? Ако

наистина беше така, връзката им с Лилиан трябва да е много несигурна.

— Ти си полудял — успя най-сетне да каже тя. — Не беше нужно да разиграваш такова представление! Трябваше просто да ме оставиш да си тръгна...

— И Рори да хукне след теб? Това ли искаш? Отново същата страст, но сега сами, необезпокоявани от никого? — В гласа му се долавяше присмех и Ребека потръпна. Думите му бяха така далеч от истината, че беше смешно. Но в момента съвсем не ѝ беше до смях.

— Ти съвсем замръзна. — Фрейзър явно отново изтълкува погрешно тръпките по тялото ѝ. Приблужи към нея и в същия миг Рори отвори вратата на всекидневната. Изглеждаше раздразнен и отегчен. Видя ги и се усмихна подигравателно.

— Още ли сте тук? Ако бях на твоето място, скъпи братко, нямаше да се двоумя и бих побързал да потърся уединението на стаята ѝ.

Ребека се разгневи не на шега. В ревността си Рори веднъж вече беше злоупотребил с доверието ѝ, но сега нямаше намерение да позволи това да се повтори. Понечи да тръгне нагоре по стълбите. Искаше да остави двамата братя сами, но не можа да направи и крачка, защото Фрейзър я привлече в обятията си. Добре поне, че като я притисна към себе си, я скри от погледа на Рори, а и сам не можеше да види изражението ѝ, когато сърцето ѝ бързо заби и я обзе предателска нервност.

— Изчезвай, Рори! — рязко рече Фрейзър. Дланта му обви главата на Ребека и тя не можа да избегне устните му. За момент долови блясъка в очите му — дълбоки, тъмни, сгрети от странна топлина. Опита да се възпротиви, но Фрейзър ѝ попречи. Устните му се сляха с нейните. Искаше да го отблъсне и потръпна от гняв, задето той си позволява да се държи така с нея.

Рори не откъсваше поглед от тях. Ребека чувстваше присъствието му, въпреки че не виждаше мъжа и внезапно си помисли, че ако любовната връзка помежду им беше истина, демонстрациите, които Фрейзър със завидна последователност устройваше за него, трудно биха изгладили семейните взаимоотношения. Опита се да не забравя това, докато Фрейзър продължаваше да я целува. Беше заровил пръсти в косата ѝ, а другата му ръка плътно обгръщаше гърба ѝ. След объркването и изненадата, сега по вените ѝ сякаш се разливаше огън и

вече не гневът беше причина да тръгне. Бе притисната под тежестта на силното му тяло и не можеше да направи нищо друго, освен да се подчини на еротичната прегръдка. Откри, че ръцете ѝ са обвили врата му, макар да не знаеше как е станало това. Опита да възрази, но зъбите му предупредително се впиха в долната ѝ устна. После езикът му нежно докосна нараненото място и Ребека беше завладяна от толкова силно възбуждане, че ако в този момент шумът от вратата, която Рори затръшна, не я беше върнал към действителността, едва ли щеше да потисне вика на наслада, надигнал се в нея.

Фрейзър я пусна почти грубо, прекалено грубо, за да съумее тя да скрие разочарованието си. Ребека инстинктивно вдигна ръка към устните си и за секунда долови странен и първичен блясък в тъмните му очи.

— Не можеш да постъпваш по този начин — прошепна тя. Болеше я. — Никой няма да повярва, че сме сгодени. Всички ще разберат какво си замислил.

— Не ме интересува какво ще си помислят другите, щом Рори вярва. А ако ти му дадеш повод да мисли друго, ще те накарам да съжаляваш. Предполагам, още вярваш, че го обичаш — додаде мрачно той.

Това беше шанс за нея да се избави като разкаже истината. Поклати глава и твърдо каза:

— Не, не го обичам.

В първия момент думите ѝ сякаш го изненадаха. Почувства как от плещите му сякаш се свали товар и когато се вгледа в очите му, видя странно объркване, изписано върху обикновено безстрастното му лице. Изглеждаше едва ли не разгневен, но Ребека нямаше представа защо трябваше да се ядосва на новината, че тя не обича Рори.

По-скоро можеше да очаква, че подобен факт би прозвучал успокояващо за него. Господи, колко раздражителен човек! Никога не можеше да предвиди реакциите му. Трябваше да замине и да го остави сам да обяснява на останалите как и защо ги е лъгал, но знаеше, че не би го направила... Не би могла...

— Единственото, което искам, е да напусна тази къща и да се върна в Лондон. Ако не беше казал, че сме сгодени, това нямаше да бъде толкова трудно — гневно процеди тя.

— И Рори да те последва? Не, по-безопасно е да останеш тук, където мога да те държа под око... и да бъда сигурен, че Рори те мисли за недостъпна.

— Не ти ли е минавало през ум, че като твоя годеница ще бъда още по-привлекателна за него? — хапливо попита Ребека.

— Може би, но след няколко дни Лилиан ще бъде тук, а аз съм убеден, че двамата с нея можем да го накараме да осъзнае как с теб само си губи времето. Каза, че не го обичаш. Докажи го — съвсем неочаквано каза Фрейзър.

— Как? Като оставя всички да повярват, че сме сгодени? Не мога. Леля Мод...

— Говорих с нея. Ако се тревожиш заради родителите си, ще направя всичко възможно тя да разбере как стоят нещата в действителност.

— Това е безумие! Би било толкова лесно, ако просто ме оставиш да си тръгна.

— Наистина ли вярваш, че това би било достатъчно? — горчиво попита той. — Видях как те гледа Рори.

— Но така или иначе, след седмица си тръгвам.

— Защо? — Ребека остана слисана от безсмисления му въпрос. — Не е нужно да се връщаш в Лондон, нали? Така или иначе, вече си обещава да останеш тук до септември.

— Но ти сам настояваше да си тръгна. — Отново се чувстваше объркана. Знаеше, че има сериозни основания да заяви на Фрейзър категоричното си несъгласие да бъде манипулирана, но сега не можеше да формулира дори една причина, с която да убеди себе си, какво остава за него.

Фрейзър я огледа цинично.

— Откога желанията ми са от такова значение за теб? — Дори не се опита да прикрие сарказма в думите си. — Помисли за близнаците, Ребека. Сама каза, че те се нуждаят от подкрепа и подходяща домашна обстановка. Искаше да им помогнеш... Ето ти възможност за това. Най-добрата помощ е да помогнеш бракът на родителите им да бъде запазен.

Ребека знаеше, че е прав. В очите на възрастните бракът на Рори и Лилиан наистина не беше кой знае колко сполучлив, но децата бяха слепи за пукнатините във взаимоотношенията между родителите си.

От опит знаеше, че за близнаците би било далеч по-важно родителите им да останат заедно. Децата трудно понасят развода между родителите. А близнаците бяха много уязвими.

Почувства се ужасно изтощена. Всичко я болеше. Напрежението на последните дни я бе измъчило до краен предел. Машинално кимна, но не можа да се избави от тягостното усещане, че греши. Прекалено късно. Чу Фрейзър да казва:

— Добре тогава, договорихме се. Сгодени сме.

— Временно — уморено отвърна Ребека и пое нагоре по стълбите.

— Да, разбира се — учтиво се съгласи той. — Как иначе?

Как иначе? Колко глупаво от нейна страна да направи подобна забележка. В крайна сметка много добре знаеше, че когато стане възможно, Фрейзър би бил радостен да се избави от присъствието ѝ.



## ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта Ребека отвори очи и потъна в тъжните си мисли. Отново изживя болката и безсилието от вчера. Убедена беше, че трябва да потърси място, където да намери спокойствие и сигурност. Но минути по-късно трябваше да признае колко безсмислено беше подобно желание.

Наистина, все още чувстваше слабост и дробовите я наболяваха, но беше далеч по-разстроена от неизвестността. Страхуваше се не толкова за здравето си, а за седмиците, които ѝ предстояха.

Можеше единствено да се моли и надява, че Рори ще се отегчи от живота в Айсгарт и при първа възможност ще замине със семейството си. Едва тогава тя би могла да се избави от Фрейзър и отново да заживее както досега.

Струваше ѝ се странно, че преди време мечтаеше да бъде сгодена за Фрейзър. Не по този начин, разбира се, а наистина — със сълзи и цветя, с пръстен и клетви... И всички неща, за които мечтаят момичетата на осемнайсет. Но тя вече не беше на осемнайсет и тези мечти бяха нелепи колкото и годежа ѝ.

Седна в леглото и прехапа устни. Познатата остра болка скова дробовите ѝ. Пред Фрейзър можеше и да настоява, че се чувства достатъчно здрава, за да пътува, но всъщност не беше така. В началото на годината беше много по-болна, отколкото обикновено признаваше пред другите, като изключим лекаря и майка ѝ, разбира се. И то заради безразсъдната ѝ небрежност към собственото ѝ здраве. Не би искала това да се повтори. Още повече, че сега беше безсмислено да търси извинения, за да си тръгне. Бе обещала и Фрейзър щеше да настоява да удържи на думата си.

Вратата на спалнята се отвори и Ребека трепна. Очакваше да види Фрейзър и предчувстваше смесицата от болка и наслада, които присъствието му винаги ѝ доставяше. Но в стаята влезе Хелън. Идването на малкото момиче само, без Питър, който винаги я следваше като сянка, ѝ се стори странно.

— Истина ли е, че с Фрейзър ще се ожените? — попита Хелън враждебно.

Сърцето на Ребека се сви болезнено. Трябваше да очаква това. В крайна сметка знаеше какви са чувствата на близнаците и особено на Хелън към Фрейзър, но мислите ѝ бяха толкова заангажирани със собствените ѝ проблеми, че не беше в състояние да помисли за децата. Изкуши се да разкрие истината, но после неохотно се примири, че не би могла. Хелън беше прекалено малка, за да разбере причината за измамата на Фрейзър. После си напомни, че след като Фрейзър толкова държи на брака на Рори и Лилиан, той е този, който трябва да се справи с гнева на момичето по повод „годежа“ им.

— Да — потвърди тя и тъй като не можеше да понесе да нарани някого, и още по-малко това на пръв поглед агресивно, но иначе много уязвимо дете, допълни внимателно: — Но, Хелън, това ни най-малко няма да промени особеното място, което двамата с Питър заемате в живота на Фрейзър.

Хелън не свалеше изпълнените си с ненавист лешникови очи от нея.

— Разбира се, че ще го промени! Ти ще накараш Фрейзър да ни изпрати някъде далеч на училище, вие ще имате деца и...

Ребека с болка гледеше сведената ѝ глава. Подозираше, че навярно сега лешниковите очи са замъглени от сълзи. Сълзи, които Хелън се опитваше да скрие от нея. Тъжно си помисли, че чудесно разбира какво кара детето да се държи по този начин, но нямаше сили да притисне малкото момиче до себе си и да го успокои. Нямаше сили да направи каквото и да е, освен тактично да гледа встрани, докато Хелън се бореше с чувствата си.

И двете се изненадаха, когато Фрейзър влезе през отворената врата и отпрати въпросителен поглед към Ребека над сведената глава на Хелън.

— Какво става? — рязко попита той.

— Хелън е притеснена, че след като се оженим, ще те накарам да ги изпратиш с Питър в някое училище — отговори Ребека остро с тон, който сякаш казваше: „Виж какво направи“.

Срещна погледа на Фрейзър и разбра, че мъжът е доловил мълчаливото ѝ послание. Помисли си също, че сега напрежението

между двете ще бъде по-голямо. Хелън вдигна глава и раздражено каза:

— Зная, че ще ни отпратите оттук. Снощи татко ни каза, че вече няма да ни искате.

Да, това наистина можеше да се очаква от Рори. Как бе възможно да е толкова себичен и безразсъден! Как можеше да наранява децата си само за да задоволи желанието си да отмъсти на брат си? До нея достигна гласът на Фрейзър:

— Аз притежавам Айсгарт, Хелън, не баща ти. И ти обещавам, че за вас с Питър винаги ще има място в имението.

— Дори когато се ожениш за нея? — попита Хелън, без да погледне Ребека. Говореше с наведена глава и неприкрита враждебност. Но зад агресивността ѝ прозираше отчаян копнеж да чуе неговото потвърждение.

Ребека страдаше заради нея. Как можеха Рори и Лилиан да причинят това на децата си? Нима не разбираха колко се нуждаят близнаците от тяхната обич? Нелепо беше, че Хелън и Питър получаваша от Фрейзър любовта и емоционалната подкрепа, която родителите им дължаха.

— Особено след като с Ребека се оженим — твърдо каза Фрейзър и после, за изненада на младата жена, приближи до леглото и вдигна ръката ѝ от завивките. Обхвана китката ѝ и я задържа в дланта си. Ребека почувства силата и топлината на пръстите му. Фрейзър протегна другата си ръка към Хелън и нежно привлече момиченцето към себе си. — С Ребека ти обещаваме, че Айсгарт винаги ще остане дом за теб и Питър. Нали, Ребека?

Тържествено, сякаш изричаше клетва с Библия в ръка, Ребека прошепна:

— Обещаваме.

Заради Хелън забрави страховете и чувството на отвращение, което я обзе вчера. В този момент нямаше нищо по-важно от това да помогне на Фрейзър да убеди Хелън, че за нея тук винаги ще има място, защото знаеше колко отчаяно момиченцето се нуждае от тази сигурност.

Прислонена към ръката на Фрейзър, Хелън тревожно попита:

— А какво ще стане, когато с Ребека ви се родят деца?

Фрейзър замълча за миг, а Ребека се зачуди дали не си въобразява, че пръстите му стиснаха ръката ѝ по-силно. Беше сигурна обаче, че ни най-малко не се заблуждава за бързите удари на сърцето си и учестеното си дишане. Учуди се от странната реакция, която думите на Хелън, произнесени съвсем невинно, предизвикаха у нея.

Дете. Дете от Фрейзър. Неволно изпъна изтръпналото си тяло, сякаш почувства детето на Фрейзър в себе си. Застави се да потисне чувствата си и да се съсредоточи върху думите на мъжа.

— Е, тогава те ще се нуждаят от твоята помощ. От теб ще научат много неща. Нямам предвид хвърлянето на скъпи якета във вира — шеговито подхвърли Фрейзър. — Без значение е колко деца ще имаме с Ребека, Хелън. Това няма да промени любовта ни към теб — ласкаво добави той.

Когато Хелън избухна в сълзи и притисна глава към гърдите на мъжа, Ребека едва се овладя да не се разхлипа. Фрейзър би бил чудесен баща. Той изглежда инстинктивно знаеше как да общува с децата.

Ребека възвърна способността си да говори едва когато Хелън отиде да намери Питър, за да сподели с него добрата новина.

— Това отдавна се въртеше в главата ѝ. Тя се ужасява от опасността да те загуби.

— Още един повод да направим всичко, което би помогнало на Рори и Лилиан да установят по-близки отношения с децата си. Вярвам в това, което казах. Тук винаги ще се намери място за близнаците, но и двамата чувстват несигурност и безпокойство, а това може да опропасти живота им, ако не предприемем нещо, и то незабавно.

— Кога ще пристигне Лилиан? — попита Ребека.

— Не зная със сигурност. По думите на Рори ще прекара няколко дни с родителите си. Според него тя е тази, която настоява да бъдат известно време с децата, и това е съвсем естествено. Рори никога не би пожелал да бъде с тях. — Фрейзър с мъка прикри раздразнението си. — Рори и Лилиан направиха грешка, като се ожениха. Съмнявам се, че раждането на децата беше планирано, а сега Лилиан е в много неприятна ситуация. Или трябва да остане в Англия с близнаците и да рискува брака си, или да замине с Рори и да страда от раздялата с децата. Как би постъпила на нейно място, Ребека?

Това беше първият негов въпрос без сарказъм или желание да я нарани.

— Не зная — призна тя. — Разбира се, бих искала да бъда с мъжа, когото обичам. Едва ли има жена, която не желае това, но вероятно проблемите на децата биха били най-важни за мен. Мама не се отделяше от нас, докато не пораснахме достатъчно, за да разберем защо татко трябва да прекарва толкова време в чужбина и защо тя трябва да бъде с него.

— Родителите ви наистина са направили много, за да създадат у вас усещане за сигурност.

— Да. Не бяхме принудени да живеем с мисълта, че те могат да се разведат и всеки да тръгне по свой път.

— А защо смяташ, че Питър и Хелън живеят с тази мисъл? Да не би Рори да ти е казал, че иска да се разведе с Лилиан? — цинично попита Фрейзър.

— Не, разбира се. Просто допуснах, че децата се досещат за проблемите на родителите си.

— Съмнявам се. Понякога децата предпочитат да чуват само това, което биха искали да чуят.

— Също като някои възрастни — прошепна Ребека нечуто. После попита: — Имаш ли да ми кажеш още нещо? Защото бих предпочела да остана сама. Искам да се облека.

— Нищо особено... Само това — нежно каза Фрейзър. Наведе се и впи устни в нейните.

Целувката беше толкова неочаквана за Ребека, че тя не успя да реагира. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, проникнаха под яката на пижамата и обхванаха рамото на младата жена. Ребека опита да се отдръпне. От рязкото движение горните копчета на пижамата ѝ се скъсаха и се разпиляха в стаята.

— Господи, ето това Мод никога не би одобрила. — Ребека застина от ужасяващата ирония в гласа на Рори. — Какъв пламенен любовник си ти, Фрейзър! Не си имал време дори да затвориш вратата. — Рори безочливо влезе в стаята и когато сведе поглед към пода, многозначително се намръщи. — И не само нетърпелив — отбеляза той, — но и доста непохватен. — Вдигна копчетата от пода и се обърна към Фрейзър, който все така невъзмутимо стоеше с гръб към него. — Това наистина не е необходимо, нали знаеш. Аз самият винаги съм предпочитал дамите... сами да се събличат, нали, Ребека?

Ребека отчаяно се молеше Фрейзър да не се помръдне. Пижамата ѝ беше съвсем разтворена и допирът на грубата тъкан на ризата му ѝ даваше представа колко е разголена. Настръхна, като си представи, че сега би могъл да се отдръпне. Почувства, че мускулите му се напрегнаха, и за да му попречи да се извърне, отчаяно се вкопчи в раменете му. Видя, че той се намръщи, когато впери поглед в лицето ѝ, и неспособна да направи каквото и да, само тихо го помоли да остане така.

— Излез, Рори — раздразнено каза Фрейзър, без да отмества поглед от нея. Ребека облекчено въздъхна, когато Рори се подчини.

Фрейзър изчака, докато стъпките му заглъхнаха надолу по стълбите и тихо попита:

— Все още ли се опитваш да го защитиш, Ребека? Никога не си преставала да го обичаш, нали? — Бавно се отдръпна от нея.

Ребека отпусна разтрепераните си ръце. Мълчаливо поклати глава.

— Грешиш. Аз...

— Греша? Защо тогава е този умоляващ поглед?

Ребека инстинктивно опита да притвори пижамата си, но Фрейзър хвана ръцете ѝ. Най-сетне мъжът осъзна причината. Докато Ребека опитваше да го отблъсне, копчетата на старата ѝ пижама се бяха скъсали и разголили тялото ѝ. Ако се беше отдръпнал от нея, докато Рори беше в стаята, брат му щеше да види голите ѝ гърди.

— Спря ме, защото не искаше той да те види, така ли? — В гласа му се долавяше недоверие, което я нарани и толкова я раздразни, че тя забрави объркването си.

— Толкова ли е странно това? — изсъска Ребека.

— Да, вие бяхте любовници.

Въпреки че не откъсваше поглед от нея, в гласа му се долавяше нежност. Сякаш вече не мислеше за Рори и взаимоотношенията ѝ с него. Разтреперана, Ребека осъзна, че мислите му са заети изцяло с нея. Мъчително пое въздух, без да съзнава, че гърдите ѝ предизвикателно се повдигнаха. Бореше се с объркването, което погледът на Фрейзър, втренчен в голото ѝ тяло, я караше да чувства.

— Или може би се страхуваш не толкова, задето Рори ще те види, колкото от мисълта той да не реши, че си се разсъблякла пред мен?

Ребека остана поразена и от абсурдността на предположението, и от това, че толкова я заболя от думите му. Опитваше да подреди обърканите си мисли, но успя само да прошепне:

— Не съм се разсъблякла пред теб! Стана случайно.

— Рори не би казал същото.

Изведнъж Ребека изгуби търпение.

— Не ме интересува какво би си помислил Рори. Нито пък какво си мислиш ти! Ако не можеш да разбереш, че съм смутена, вината е твоя, а не моя!

— Е, не мисля, че си се залепила за мен, защото копнееш за прегръдките ми — рече той безстрастно. — А що се отнася до смущението ти...

Неочаквано мъжът плъзна ръка по гърдите ѝ, пръстите му спряха за миг върху зърната. Усетил тръпките, разтърсили тялото ѝ, Фрейзър се намръщи. Почувства как зърната ѝ болезнено се втвърдиха и дишането ѝ се учести. Той също дишаше трудно. В очите му се четеше неприкрито желание. Напрегнато мълчание изпълни стаята.

Отвън долетя песента на кос и това сякаш разчупи напрежението помежду им. Ребека бързо се отдръпна и загърна пижамата около себе си.

Фрейзър отпусна ръце и се изправи.

— Може би ще бъде по-добре днес да останеш в леглото — рязко рече той.

— За да бъда по-далеч от Рори ли? — горчиво попита Ребека, но мъжът вече бе излязъл от стаята.

По-късно, когато се посъвзе, вече можеше да мисли обективно за болезнената ѝ реакция към Фрезър, осъзна, че нищо не се е променило и че отношението му все още я наранява дълбоко.

Единствено мисълта, че изглежда Фрейзър най-сетне прозря чувствата ѝ към него, ѝ носеше утеха.

## СЕДМА ГЛАВА

Но утехата не беше кой знае каква. Нямахме и час, откакто Фрейзър си беше тръгнал и Ребека стана. Чувстваше се уморена, страхуваше се, че ако остане сама и продължи да размишлява над случилото се, ще полудее. Повтаряше си, че сега, когато в къщата има толкова много хора, би било ужасно себично от нейна страна да остане в леглото и да се преструва на болна. Госпожа Нортън беше чудесна домакиня, но освен за Фрейзър, леля Мод и близнаците, сега трябваше да се грижи също за Ребека и Рори, а скоро към тях щеше да се присъедини и Лилиан. Ребека вярваше, че госпожа Нортън с удоволствие би приела помощта ѝ.

Но икономката като че ли не споделяше мнението ѝ. Заяви категорично, че в никакъв случай не е трябвало Ребека да става от леглото. Не и след като Фрейзър изрично е казал, че трябва да лежи.

— Фрейзър няма права над мен — рязко се обърна Ребека към икономката. Ала като чу подигравателния смях на Рори зад гърба си, ѝ се прииска да не е била толкова категорична.

— Ако бях на твоето място, бих се погрижил новият ми годеник да не чуе подобно нещо. Къде е той, между другото?

Ребека трябваше да признае, че не знае, но за нейно щастие, на помощ ѝ се притече госпожа Нортън. Тя каза, че Фрейзър е отишъл до изследователския център, но ще се върне за обяд.

— Безобразие! Да те зареже, без дори да ти каже къде отива — промърмори Рори и я поведе към вратата. — Чувствам, че Норти скоро ще ни изрита от кухнята, а има и нещо, което искам да обсъдя с теб.

Сърцето на Ребека се сви. Предчувстваше, че ще бъде засипана с въпроси, които би предпочела да си спести. Например защо е позволила на предполагаемия си годеник да продължи да вярва във връзката ѝ с Рори, когато и двамата знаеха, че това е измислица.

От момента, в който се убеди, че Фрейзър е решил двамата да продължат да играят ролята, измислена от него, Ребека живееше в непрекъснато напрежение. Ако с Фрейзър бяха влюбени, в навечерието



на сватбата си трябваше да му признае истината за онази измислена история. И ако съдеше от факта, че сутринта Рори преднамерено се опита да предизвика Фрейзър, по-малкият брат явно вярваше в годежа. Мъжете са странни създания, помисли си Ребека и го последва неохотно в старомодния и малко занемарен кабинет, на който винаги гледаше като на личното пространство на Фрейзър. Дори се чувстваше малко притеснена, че е тук в негово отсъствие, сякаш извършваше престъпление.

Рори обаче изглежда не споделяше нейното неудобство. Все пак Ребека забеляза, че той не седна в големия стол зад старомодното бюро, а се разположи на фотьойла до камината и с жест я покани да заеме другия.

— Какво искаше да ми кажеш, Рори? — попита тя. Не знаеше дали не е наивно от нейна страна да мисли, че той е повярвал на измислиците на Фрейзър и сега, когато е сама, ще се опита да злоупотреби със слабостта ѝ и да изтръгне от нея истината. Но за нейна изненада Рори се наведе и заговори с поверителен глас:

— Искан да поговорим за близнаците. Леля Мод настоява да ги изпратим в пансион. — Замълча за миг и се намръщи. — Продължава да изразява недоволство, задето ги оставихме при Фрейзър. С твоя опит ти си човекът, който най-добре знае къде бихме могли да ги изпратим. — Приблужи стола си към нея. — Лилиан изглежда няма да се откаже от нелепите си идеи. Настоява да изискам от компанията да ме преместят на работа в Англия. Но аз ѝ казах, че ако държи да прекара живота си, като се прави на майка, нека сама се вживява в тази роля, защото от мен не може да очаква да се обвържа с ипотеки и да се погребва жив в предградията.

Ребека беше толкова изненадана, че ѝ трябваше време да се съвземе. Когато бяха малки деца, изпитваше противоречиви чувства към Рори. За нея той беше само втори братовчед и брат на Фрейзър. По-късно мислите и чувствата ѝ бяха насочени към Фрейзър. Едва сега погледна на Рори трезво и обективно без илюзиите от миналото и това, което видя, не ѝ хареса. Рязко се изправи:

— Ти носиш отговорност за близнаците, Рори, и ако трябва да бъда искрена, единствената причина, заради която изобщо бих могла да мисля за пансион, би било желанието ми да им спестя болката и разочарованието, когато открият истината за баща си!

Тя тръгна към вратата, но Рори скочи и я хвана за ръката.

— Ребека, почакай. — В гласа му се долавяше настойчива молба и вълнение, което, ако се съдеше от последните им срещи, тя не очакваше от него. Впери поглед в лицето му, озадачена от настойчивостта и удоволствието, което прочете в очите му.

— Моля те — дрезгаво прошепна той. — Позволи ми да обясня.

Привлече китката ѝ към себе си. Сякаш искаше да я целуне. Ребека бе едновременно разгневена и объркана.

— Обедът е готов.

Думите, които се готвеше да произнесе, застинаха на устните ѝ, когато младата жена чу хладния глас на Фрейзър. Рори пусна ръката ѝ и Ребека се извърна. Обзе я вина и с ужас почувства, че се изчервява при спомена за забраната на Фрейзър да напуска стаята си, без да си дава сметка, че той би могъл да изтълкува объркването ѝ по друг начин. Рори заговори развълнувано:

— О, господи, Ребека, извинявай! Фрейзър, само не прави прибързани изводи. С Ребека имаме толкова приятни спомени. Естествено е да има неща, които бихме искали да си кажем.

Ребека не можеше да повярва на ушите си. Поведението на Рори ѝ се струваше като лоша шега... Ако, разбира се, е съзнателно. Сутринта, когато Рори се опитваше да раздразни Фрейзър с намеците за предполагаемата им връзка, тя мислеше, че го прави, защото му доставя удоволствие да наранява по-големия си брат, но това... този преднамерен опит да провали „годежа“ им... Тя безпомощно погледна Фрейзър и едва изрече:

— Рори искаше съвет за избора на пансион за близнаците.

Рори я погледна насмешливо.

— Няма смисъл, скъпа. Не мисля, че брат ми ще повярва. — После добави нетърпеливо: — Чудя се дали госпожа Нортън не е забравила колко обичам пай от цариградско грозде.

Подсвиркваше си, когато излезе от стаята. Ребека смутено се обърна към Фрейзър:

— Мога да си представя как ти изглежда всичко, но се кълна, че говорехме за близнаците.

Думите ѝ като че ли прозвучаха убедително, защото Фрейзър я изгледа изпитателно.

— Не можем да говорим за това сега. Госпожа Нортън има достатъчно ангажименти, за да я караме и да ни притопля обеда.

— Да, зная — каза Ребека и тръгна към вратата, която той държеше отворена. — Предложих да ѝ помогна, но тя непрекъснато повтаряше, че трябва да остана в леглото, защото ти си казал така. Не съм болна, Фрейзър. А нейните ангажименти никак не са малко. Ще се радвам, ако мога да облекча задълженията ѝ. Все пак аз дойдох тук, за да помогна.

— Помощта ти наистина е нужна — изненадаха я думите на Фрейзър.

— Но сега, когато Рори е тук, близнаците...

— Вероятно ще бъдат пренебрегнати от него, както и когато отсъства.

Ребека не можеше да приеме подобно нещо.

— Още ли не си разбрала, че бащинството не е съвсем по вкуса на Рори.

Ребека остана поразена от язвителността в гласа му. Едва сега осъзна раздражението, което Рори предизвикваше у брат си със своето държание. Въпреки че споделяше възгледите му, Ребека каза примирително:

— Може би ако Рори не беше толкова млад, когато те се родиха...

— Винаги го защитавах, нали? Защиатавах го, когато те остави беззащитна срещу сплетните и те наклевети, че си негова любовница. Какво би те накарало да видиш истината за него, Ребека? Казваш, че не го обичаш.

— Да — бързо отвърна тя и в същия миг предпочете да беше замълчала, защото осъзна колко предателски прозвучаха думите ѝ. В крайна сметка, защо мнението на Фрейзър трябваше да има значение за нея!

Обедът мина в доста потискаща атмосфера. Близнаците сякаш се бяха смалили и изглеждаха странно уязвими. Стояха свити един до друг и явно се опитваха да бъдат колкото може по-далеч от баща си.

— Кога очакваш Лилиан? — попита Фрейзър, когато обедът приключи.

— След няколко дни. Поне така разбрах. — Рори хвърли поглед към Ребека. — Какво ще кажеш да излезем довечера заедно, Бека? Бихме могли да вечеряме някъде.

Фрейзър отговори вместо нея:

— С Ребека вече сме се уговорили да вечеряме навън.

— Не си казвал, че ще излизаш довечера, Фрейзър — възрази леля Мод.

— Аз самият разбрах това едва днес сутринта. Мой колега и съпругата му ни канят с Ребека на вечеря. Те са съвсем отскоро тук и мисля, че жена му се опитва да създаде повече контакти с местните хора. Поканата не е просто от учтивост — обърна се той към Ребека с хладен тон. После добави по-нежно: — Облечи си синята рокля, ако си я взела със себе си. Онази същата, която прави очите ти да изглеждат като диви зюмбюли.

Близнаците слушаха разговора с внимание, а очите им се бяха разширили от любопитство. Ребека примирено си помисли, че не би могла да очаква друго и че би било добре светлата ѝ кожа да не поруменяваше непрекъснато.

— Моля да ни извиниш, лельо Мод. — Фрейзър се изправи и подаде ръка на Ребека. — С Ребека трябва да поговорим.

Ребека го последва със свито сърце. Когато се отдалечиха достатъчно, за да бъде сигурна, че другите няма да чуят думите ѝ, гневно попита:

— Защо измисли това за довечера?

— Не го измислих. Наистина сме поканени — спокойно рече Фрейзър, без да обръща внимание на гнева ѝ. Спря пред вратата на кабинета и се извърна към Ребека. — Не, нека не влизаме тук. Ела.

Ребека го последва мълчаливо нагоре по стълбите. Фрейзър я изчака в коридора и бутна вратата на една от спалните. Ребека разбра, че това е неговата стая, едва когато се озова вътре. Инстинктивно се извърна, но Фрейзър ѝ попречи да излезе. Забеляза, че е преbledняла и се усмихна тъжно.

— Няма от какво да се страхуваш — горчиво рече мъжът. — Поканих те тук само за да поговорим на спокойствие.

— И за да си помисли Рори, че се любим — предизвикателно отвърна Ребека.

— Така ли мислиш? — повдигна вежди Фрейзър. — Вече те предупредих, че няма да търпя никакви опити да възобновиш връзката си с него, и въпреки това, когато влязох в кабинета — в моя кабинет — беше явно, че...

— Той ме заведе там, за да поговорим за образованието на близнаците — прекъсна го гневно Ребека, после замълча и прехапа устни. — Не го разбирам. Едва не се скарахме, защото му казах, че е егоист, а в следващия момент той започна да се държи така, сякаш...

— ... сте любовници — допълни Фрейзър с ирония. Без да откъсва поглед от нея, добави: — Не разбираш ли, че той ревнува?

— Ревнува? От кого?

Изражението на Фрейзър беше неразгадаемо. Сякаш думите ѝ го нараниха, но след миг той сви устни и рязко каза:

— От мен, разбира се. От факта, че сме сгодени. От това, че аз съм заел неговото място в твоя живот и в леглото ти.

Ребека потръпна. Думите му породиха в нея видения, от които дъхът ѝ секна и тя трябваше да положи усилия, за да потисне внезапно обзелата я тъга. Фрейзър неин любовник... Но това беше илюзия. Действителността ѝ предлагаше една абсурдна, невъзможна, нелепа ситуация, в която се бе озовала по своя вина. Действителността беше...

— Но с Рори сме...

Замълча изведнъж, внезапно осъзнала какво се готвеше да изрече.

— С Рори сте какво? — ядосано попита Фрейзър. — Скъсали преди години? Изглежда той не мисли така. Той все още те желае, Ребека, и ти добре знаеш това. Ако имаш малко милост към него и съпругата му...

Фрейзър внезапно млъкна и се намръщи. Извърна поглед към вратата и преди Ребека да направи каквото и да било, за да го спре, рязко я притегни към себе си и я повлече към спалнята. Без да обръща внимание на опитите ѝ да се изправи, легна до нея и я притисна с тяло.

— Тихо — прошепна той, когато тя понечи да изрази негодуванието си. — Мисля, че Рори е отвън.

— Рори? — Сърцето ѝ заби лудо при спомена за случилото се сутринта. Ребека потръпна и очите ѝ потъмняха. Изви глава към вратата и напрегнато се ослуша. В коридора Рори си подсвиркваше и Ребека затаи дъх. Помисли си, че може би той ще влезе в стаята.

— Ребека.

Чула името си, младата жена машинално извърна глава към Фрейзър и едва сега осъзна колко близо е той до нея. Достатъчно близо, за да почувства аромата на кожата му, да го докосне както отдавна копнееше, да погали лицето му. Устните ѝ пресъхнаха. Помисли си, че трябва да стане, да разруши магията, която сякаш парализираше волята ѝ.

— Ребека.

Гласът на Фрейзър беше изпълнен с копнеж, който я накара да пламне, но единствено лекото потрепване на изведнъж натезжалите ѝ клепачи и унеса в погледа ѝ издаваха чувствата ѝ. Ребека знаеше, че сега той ще я целуне, но не го отблъсна. Само потръпна, когато устните им се сляха. Инстинктивно вдигна ръце към раменете му, но после нерешително отпусна длани. Фрейзър долови движението ѝ и обви пръсти около китките ѝ, погали нежната кожа, под която вените ѝ пулсираха издайнически и вдигна ръцете ѝ към раменете си.

— Помогни ми, Ребека — прошепна той. — Ако наистина вече не го обичаш, ако наистина искаш да спасиш брака му, помогни ми тази целувка да изглежда толкова истинска, че никой да не се усъмни колко много ме желаеш.

Мелодията, която Рори си подсвиркваше, сякаш долиташе много отдалеч. Ребека вече не я чуваше. Сега за нея не съществуваше нищо друго, освен Фрейзър и думите, които той ѝ нашепваше с молба и копнеж. Чувстваше тежестта на силното му тяло и зарови пръсти в косата му.

Младата жена пламна, обзета от сладостна нега и почти болезнена възбуда. Тихият ѝ стон явно бе изтълкуван от Фрейзър като съгласие, защото мъжът страстно впи устни в нейните. Наистина я целуваше така, както тя преди много време мечтаеше. Безсилна беше да се съпротивлява. Чувстваше се така, сякаш пропада от върха на много висока скала и ѝ е невъзможно да спре. Плъзна ръце по шията му и обви раменете му. Всяка фибра на тялото ѝ се наслаждаваше на допира на горещата му кожа. Ребека притисна длан към гърдите му и разтвори устни. Подчини се на гласа на сърцето си и напълно пренебрегна онова, което разумът ѝ забраняваше. Жадно притисна устни към неговите и се отдаде на неутолимата страст. Впи пръсти в раменете му и почувства стегнатите мускули. Мъжът бавно започна да

разкопчава блузата ѝ. Ребека се скова и несъзнателно обхвана китките му в стремежа си да отблъсне ръцете му, но устните му оставаха все така впити в нейните и тя изстена тихо. Фрейзър вдигна глава и Ребека почувства топлия му дъх до ухото си.

— Не се страхувай, няма да те нараня. Искам само...

Онова, което искаше, остана неизказано, защото свободната му ръка разтвори блузата ѝ и Фрейзър впи поглед в бледата ѝ кожа. Жадно плъзна поглед по гърдите ѝ, едва прикрити от дантелата на сутиена.

— Фрейзър! — възпротиви се Ребека, но той не я слушаше. Прекалено зает беше да свали дрехите от нея. — Фрейзър! — повтори по-настойчиво тя и потръпна от докосването му, ужасена, че тялото ѝ продължава да откликва на ласките му. Страхуваше се, че скоро и той ще осъзнае това. Опита да отвлече вниманието му и впи нокти в китката му, но той сякаш не забелязваше нищо. Очите му, приковани в нейните, издаваха чувства, които тя дори не подозираше, че е способна да събуди у него.

Рори беше забравен. Всичко беше забравено, когато Фрейзър нежно погали болезнено втвърдените ѝ зърна.

— Когато те видях сутринта...

Говореше бавно и задъхано, сякаш му бе нужно усилие, за да изрече думите. Отново се раздвижи неспокойно и Ребека с изумление осъзна, че той е силно възбуден.

— Ребека... — Тя потръпна, когато Фрейзър свали блузата ѝ и плъзна длани по голия ѝ гръб. — Искам да те почувствам до себе си... Цялата — прошепна той до ухото ѝ. — Искам да те докосвам, да усетя аромата на кожата ти. — По тялото му сякаш премина ток. Фрейзър я притисна към себе си и грубата тъкан на ризата му нарани нежната кожа на гърдите ѝ. Усещането за възбуждащите движенията на силното му тяло я накара да обезумее. Искаше ѝ се да впи нокти в ризата му и да я разкъса. Копнееше да почувства допира на кожата му.

— Какво в теб, Ребека, кара мен и Рори...

Ребека застина. Страстта ѝ угасна така неочаквано; че тя потръпна от леденото докосване на действителността.

— Рори — прошепна неволно тя.

Фрейзър вдигна глава. Ребека искаше само да му напомни, че Рори вече трябва да си е отишъл, но с изненада забеляза, че Фрейзър само я притисна по-силно към себе си и пресипнало каза:

— Не, не е Рори, по дяволите! Фрейзър... Аз съм Фрейзър, Ребека!

Тя опита да му обясни, но той изведнъж отпусна ръце, извърна се и седна на ръба на леглото.

— Съжалявам — рязко рече мъжът.

Ребека опита да се прикрие с блузата, но не бе в състояние да овладее треперенето на ръцете си. Фрейзър не я гледаше, но това нямаше значение. Съзнанието за онова, което тя едва не разкри, създаваше у нея чувство за унижение. За него нещата бяха различни. Той беше мъж. Един мъж може да изпита физическа възбуда, без да изпитва емоционална привързаност.

— Мисля, че е по-добре да слезем долу — предложи Ребека, без да обръща внимание на извиненията му. Той протегна ръка към нея, за да ѝ помогне да стане, но Ребека не я пое. Трябваше да се подпре на матрака, за да се изправи, толкова отмаляла се чувстваше.

Фрейзър се извърна и впи поглед в нея. Изражението му бе непроницаемо, но Ребека изведнъж почувства някаква странна болка. Все пак действията му бяха подчинени на желанието да предпази близнаците от слабостите на баща им, опитваше се да спаси и брака на Рори. И вероятно бе изненадан не по-малко от нея, задето близостта ѝ го възбуди.

— Съжалявам — тихо повтори той. — Повярвай, нямах никакво намерение да...

— Моля те! — Трябваше да го спре, преди да е произнесъл думите, които биха ѝ отнели всяка възможност да се защити. Едно беше да знае, че е последната жена на света, с която той би пожелал да се люби, друго беше да го чуе от самия него. — Няма значение — бързо добави тя. — Аз... Разбирам те.

— Наистина ли? — Огорчението в гласа му я изненада. — Несъмнено има за какво да благодаря на брат си. Права си — рязко добави той. — По-добре да слезем долу, преди да са изпратили тук контролна комисия. Леля Мод има доста консервативни представи за поведението на сгодените двойки.

Ребека се намръщи.

— Но ти обеща да ѝ кажеш, че всъщност не сме сгодени.

— Промених мнението си. Реших, че не е почтено да я принуждавам да крие истината от Рори. Има достатъчно проблеми, с



които трябва да се справи. Тя вече не е млада, Ребека — напомни той рязко. — И въпреки че би ме убила за тези думи, паметта вече ѝ изневерява. Лесно би могла да забрави и да разкрие истината.

Наглостта сам да взема подобни решения, без да се интересува от мнението ѝ, раздразни Ребека, но тя трябваше да признае, че е прав относно леля си. Когато Фрейзър отвори вратата, младата жена не можа да потисне горчивината от мисълта, че той, който винаги е взискателен и непримирим към собствените ѝ слабости, е толкова състрадателен и толерантен към недостатъците на другите. Дори към Рори. Но Ребека вече имаше отговор — обичта. Фрейзър беше състрадателен към тях. Фрейзър страдаше заради другите — близнаците, Мод, Рори, защото ги обичаше... А към нея не изпитваше нищо. Нищо освен кратко физическо привличане, на което за неин позор собственото ѝ тяло откликна незабавно. Слизаха по стълбите, когато тя се извърна към него задъхана:

— Вечерята днес... Не мисля, че...

— Разбира се, ще отидем — прекъсна я Фрейзър грубо, после се опита да смекчи остротата в гласа си и добави: — Гейли Чалмърс наистина ще положи изключителни усилия, за да ни забавлява. Тя е самотна, Ребека, и много иска да създаде нови контакти.

— Аз няма да остана дълго тук — възрази Ребека, но изражението му я застави да замълчи.

— Тя не знае това — рече Фрейзър. — Тя вярва, че сме сгодени. Ще изтълкува твоя отказ като нежелание да приемеш нея самата.

Ребека не чуваше обясненията му. Стоеше, вперила поглед в него, после изведнъж попита:

— Но откъде е научила тя, че сме сгодени? Нали никой друг, освен семейството тук в Айсгарт не знае това?

За момент на лицето на Фрейзър се изписа вина. Изражението му ѝ напомни Хелън. Когато беше неискрено, момиченцето изглеждаше по същия начин. Ребека беше обзета от смътно подозрение, но побърза да отхвърли подобна възможност, защото ѝ се стори абсурдна. Фрейзър никога не би разпространявал сам подобна информация.

— Госпожа Нортън знае... Вероятно лекарят също знае — бавно изброяваше Фрейзър. — Тези неща се разчуват бързо.

— Но институтът е на около двайсет километра оттук.

Ребека съзнаваше колко безсмислено е да се безпокои за подобна незначителна подробност, но събитията от последните няколко дни ѝ бяха причинили толкова болка, та сега тя почти с настървение се залови за нещо наистина дребно, което обаче ѝ даваше възможност да докаже на себе си, че не ѝ липсва воля.

— Има ли значение как е разбрала? — остро попита Фрейзър и изведнъж в погледа му се появи странна умора. — Ако не искаш довечера да дойдеш с мен, предполагам, ще намеря извинение. — Отново хвърли към нея мрачен поглед, от който нервите ѝ се обтегнаха до скъсване. Странно бе, че той предизвикваше толкова противоречиви реакции у нея. Странно и... опасно.

— При това лекарят трябва да те посети днес следобед, нали? Може би той ще реши, че не трябва да излизаш.

Противно на всяка логика, вместо да се възползва от възможността да се избави от този ангажимент, Ребека се чу да казва:

— Разбира се, че няма да каже подобно нещо! Аз съм съвсем здрава!

— Наистина ли? — В гласа му се прокрадна лека ирония. Неочаквано Фрейзър повдигна брадичката ѝ. Извърна лицето ѝ към светлината. — Откога не си се поглеждала в огледало? Бледа и отслабнала си. И по-добре не се опитвай да ме убедиш, че това е заради шока, който изживя, когато преди петнайсет минути разбра, че си в моите прегръдки, а не в обятията Рори. Тогава така потръпна, та си помислих, че ти е прилошало от отвращение — безизразно добави Фрейзър. — Излишно е да се заблуждаваме, Ребека.

Мъжът отпусна ръка и Ребека продължи надолу по стълбите. Във фойето срещнах леля Мод. Фрейзър ѝ обясни, че следобед има среща, но по-късно ще се върне. Когато той излезе, Ребека беше обзета от познатото ѝ усещане за загуба. Не беше ли прекалено възрастна, за да си губи времето с мъж, който никога не би я пожелал? Тя тъжно се отправи към всекидневната.

— О, преданата годеница! — дочу тя насмешливия глас на Рори, който тъкмо влизаше. Явно търсеше Ребека. Тя стоеше до прозореца и не откъсваше поглед от алеята, на която беше паркирана колата на Фрейзър. — Прекрасен завършек, нали? Но ти все още не си омъжена за него, Ребека. Присъствието ми тук ще му напомни неща, които моят

надменен брат моралист, би предпочел да забрави. Трудно ще преглътне факта, че аз ти бях любовник преди него.

Ребека рязко се извърна и се намръщи.

— Знаеш, че между нас не е имало нищо!

— Дватамата с теб знаем, но Фрейзър е на друго мнение. Мисълта, че аз съм те притежавал пръв, не му е приятна — цинично заяви Рори.

— Това не е вярно!

— Но Фрейзър вярва, че е било точно така — спокойно каза Рори. Безсилният ѝ гняв явно го забавляваше. — Очевидно не си успяла да го убедиш в противното. И, разбира се, не можеш да го докажеш.

Наистина ли не би могла? Рори мислеше така! Имаше начин да докаже, при това без сянка на съмнение, че Рори никога не е бил неин любовник. Нито Рори, нито който и да било друг мъж. Но след като Фрейзър беше безразличен към броя на любовниците, които е имала или не е имала, фактът, че любовта ѝ към него е причина за неспособността ѝ да обича друг мъж достатъчно, за да има интимна връзка с него, беше без значение.

— Рори, защо правиш това? — предпазливо попита тя. — Защо се опитваш да провалиш нашия... нашия годеж? Защо искаш да ме нараниш?

— Да те нараня? — Той се изсмя горчиво. — Скъпа Ребека, не гледай на ситуацията така, сякаш Фрейзър държи кой знае колко на теб. Или на която и да е друга жена... Безсмислено е. Разбира се, с теб нещата са по-лесни, след като добрият стар Фрейзър очевидно вярва, че сме били любовници. Това е странно. Никога не съм мислил, че след толкова години... — Рори замълча и се усмихна. В гримасата му нямаше и сянка на угризение или съчувствие. — Дори ти, с инфантилните ти възгледи за живота, трябва досега да си разбрала, че към Фрейзър изпитвам всичко друго, но не и братска любов. Братска омраза е може би по-точно казано.

— Но защо?

— Защо не? — сви рамене Рори. В същия миг осъзна, че трудно би я убедил и рязко добави: — Защо не попиташ скъпия ми брат? Бог ми е свидетел, той направи и невъзможното, за да ми попречи да се омъжа за Лилиан, но това не е всичко. — Рори цинично се изсмя. — Ако не беше положил толкова усилия, навярно нямаше да се ожения за

нея. Но когато бракът ми вече беше факт и аз бях готов да призная грешката си, да не мислиш, че Фрейзър направи нещо, за да ми помогне? Не. Скъпият Фрейзър изведнъж се превърна в заклет моралист и е категоричен, че е невъзможно да се разведе.

— Той се безпокои за близнаците — рече Ребека. — Но, Рори, Фрейзър не може насила да те задължи да запазиш брака си.

— Така ли мислиш? Грешиш! След като родителите ни останаха верни на традицията и завещаха всичко на Фрейзър, аз съм зависим от него и нищожните подаяния, които той в изблик на щедрост ми подхвърля. Единственият изход, за да поддържам начина на живот, към който съм привикнал, и да издържам една бивша съпруга и тези две зверчета тук, е да чакам Фрейзър да ми даде някоя пара, което не виждам как ще стане, като гледам как трепери над всяко пени.

Ребека не можеше да повярва на ушите си.

— Очакваш Фрейзър да издържа съпругата и семейството ти?

— Защо не? — намръщено я изгледа Рори. — Той може да си го позволи. Но сега, разбира се, твоят интерес към финансите му е оправдан, нали?

Ребека не обърна внимание на думите му и студено каза:

— Изненадана съм единствено от факта, че Лилиан държи на брака си с теб.

— Тя ме обича. — Рори говореше с явно безразличие и Ребека внезапно съжали съпругата му. Разбира се, беше срещала Лилиан, но почти не я познаваше.

— Но ти сигурно изпитващ нещо към нея.

— Тя е като повечето съпруги. Очаква да наследи прилична сума от родителите си, ако, разбира се, не я завещаят на двете хлапета. Лилиан беше добра съпруга до момента, в който ѝ хрумна, че близнаците се нуждаят от присъствието ни тук, в Англия. Но все пак надявам се да ѝ дойде умът в главата. Докато е с родителите си, ще събере информация за някои пансионни.

— Но ти каза на Фрейзър, че обмисляте възможността да се установите в Англия, за да бъдете близо до близнаците.

— Това е идея на Лилиан. Между другото, вярваш ли, че сега той ще търпи присъствието ми тук? Нали непрекъснато ще му напомням, че двамата с теб...

— Той никога няма да позволи да изпратиш близнаците в пансион.

— Няма кой знае какъв избор — изсмя се Рори. — Все пак те са мои деца.

— За съжаление, изглежда си спомняш това единствено когато искаш да го използваш като оръжие срещу Фрейзър — остро каза Ребека.

Негодуванието ѝ изглежда не направи никакво впечатление на Рори.

— Фрейзър знае какво може да си позволи. В крайна сметка, винаги може да ги задържи тук. Как ти харесва това, Ребека? Да започнеш живота си със семейство с деца, които с готовност демонстрират нетърпимостта си към бъдещата съпруга на скъпоценния чичо Фрейзър?

Ребека тъжно си помисли, че Рори ревнува Фрейзър. И заради тази ревност беше решен да направи всичко, за да го нарани.

— Защо? — прошепна тя по-скоро на себе си, отколкото на Рори, но той я чу и явно разбра въпроса ѝ. Застана до нея и махна към прозореца.

— Защо? Господи, ти наистина си невероятно наивна! Огледай се! Фрейзър притежава всичко това, Ребека! И защо? Защото е по-възрастен. Мразя го заради това. Винаги съм го мразил! Колкото повече възможности открия, за да му причиня болка, толкова по-щастлив ще бъда. Като се сгоди за теб, той ми направи скъп подарък, нали, Ребека? Обзалагам се, че винаги, когато те докосне, винаги, когато те люби, ще се чуди как ли си се чувствала, когато си се любила с мен. О, разбира се, няма да каже и дума! Стоик! Това е нашият Фрейзър. Но ще се разкъсва от ревност... и това ще го съсипе. — Зърнал изражението ѝ, Рори раздражено добави: — Съжеляваш го, нали?

— Не — отвърна Ребека и открито срещна погледа му. — Съжелявам теб. — Извърна се и излезе от стаята, докато краката ѝ все още я държаха. Защо досега не бе забелязала, не бе усетила ненавистта на Рори към Фрейзър? Когато преди толкова години той помоли за помощта ѝ, когато почти просеше милост за Фрейзър и твърдеше, че се опитва да му спести болката и разочарованието, тя мислеше, че е силно привързан към брат си. Ребека спря и свъси вежди. Тогава Рори

е имал чудесна възможност да му причини болка. Защо не се е възползвал? Защо не е казал на Фрейзър истината за връзката си с Мишел? Подозираше, че дори да го попита, няма да получи отговор. Беше искрена, когато каза на Рори, че го съжалява, му съчувстваше и на Лилиан, и на близнаците.

## ОСМА ГЛАВА

След прегледа лекарят констатира значително подобрене от вчера, но предупреди Ребека, че все още трябва да бъде много внимателна, защото е възможно опасността от инфекция да не е отминала напълно. Когато тя предпазливо го попита дали вече може да излиза, той замълча за момент, но после с благоразумен тон ѝ разреши с уговорката да не прекалява.

И сега тя вече нямаше извинение, за да отклони поканата на семейство Чалмърс. При други обстоятелства би очаквала с нетърпение подобна вечеря. Когато лекарят си тръгна, Ребека се опита да не мисли как би се чувствала, ако е Фрейзър наистина бяха сгодени и... ако той наистина я обичаше. Това бяха безсмислени, безплодни усилия, които биха подхождали по-скоро на неопитното момиче, което някога беше, отколкото на зряла жена. Но не можеше да отрече, че онова, което научи от Рори, я обърка. По-лесно бе да мечтае за невъзможната любов на Фрейзър, отколкото да приеме реалността на завистта и омразата на Рори към по-големия му брат.

Мислеше си и за топлината в своите взаимоотношения с Робърт и изпитваше състрадание към Фрейзър, който, поне доколкото тя можеше да прецени, винаги се грижеше за Рори, винаги се чувстваше отговорен за него.

От прозореца видя близнаците да вървят бавно по алеята към къщата. Денят беше влажен и студен, сякаш не беше лято. Питър ентузиазирано нагази в една локва, докато сестра му не откъсваше от него неодобрителен поглед.

Ребека не завиждаше на майка им, навярно разкъсвана между любовта си към Рори и децата... А що се отнася до близнаците... Привързаността им към Фрейзър не беше странна. Не смееше да мисли за евентуалните последствия, ако Рори успее да се наложи и двамата се озоват в пансион. Бяха прекалено малки и прекалено уязвими, за да бъдат разделени от единствения човек, който гарантираше сигурността в живота им. И особено Хелън. Ребека вече

знаеше, че Фрейзър няма да се съгласи лесно да напуснат Айсгарт, но тъжно се запита дали разговорът ѝ с Рори не целеше да внесе ново напрежение в отношенията ѝ с Фрейзър, като признаваше открито пред нея, че е много вероятно близнаците да останат на грижите на Фрейзър.

Ако преди се изкушаваше да се довери на Рори и да признае, че предполагаемият ѝ годеж е измислица, с която Фрейзър иска да запази брака му, сега нямаше подобно намерение. Вече не беше заплаха за брака на Рори, но ако той научеше истината, би я използвал безскрупулно срещу Фрейзър. Ребека обаче нямаше да позволи това да се случи.

Слезе, за да посрещне близнаците. Свали им палтата и дъждобраните, после излезе, за да помогне на госпожа Нортън да разтовари покупките от малката си кола. Икономката беше ходила в града с близнаците, за да могат Ребека и Мод, както тя се изрази „да си поемат дъх“.

Докато пиеше мляко и ядеше бисквити, Питър оживено описваше колата, която беше видял в Хорторпи. Сега между Ребека и близнаците се беше установило малко изнервено и доста изкуствено примирие, което тя се опитваше да запази, като не се намесва прекалено в живота им. В крайна сметка, скоро щеше да си тръгне, но едва ли някой друг беше в състояние да ги убеди как бракът ѝ с Фрейзър в никакъв случай не би означавал, че те ще бъдат изоставени от чичо си.

— Татко казва, че ще ни изпрати в пансион — внезапно каза Питър и я погледна разтревожено.

— Чичо Фрейзър няма да му позволи — бързо го прекъсна Хелън и хвърли към Ребека поглед, с който сякаш я предизвикваше да отрече думите ѝ.

Ребека не каза нищо, но се разтревожи. Вече знаеше, че чувствата на децата няма да спрат Рори да направи нещо, което би уязвило Фрейзър. Искаше ѝ се да можеше да поговори открито с него, да му разкаже какво беше научила; да го предупреди... За какво? За ненавистта на Рори към него? Фрейзър беше чувствителен, интелигентен мъж. Вече трябва сам да е разбрал какво изпитва брат му.



Нямаше настроение, но се качи в спалнята си, за да се приготви. Безпокоеше я мисълта за двойната измама, в която се оказа въввлечена.

Не беше взела официални дрехи със себе си. Не можеше да предположи, че ще ходи на гости. За щастие, все пак носеше черния си костюм, който наистина не беше съвсем нов, но беше подходящ за случая. Преди три години родителите ѝ, Робърт и Елза ѝ го подариха за Коледа. Костюмът беше съвсем непретенциозен и чудовищно скъп, но преди човек да го облече, трудно можеше да разбере защо моделиерът, изработил костюма, е толкова популярен. Тънкият плат беше с тесни черни райета, които подчертаваха изяществото на материята. Дългият жакет беше скроен като туника, а тясната права пола, вече не толкова модерна, меко обгръщаше ханша и бедрата.

Фрейзър все още не се беше върнал. Младата жена нямаше представа каква е причината за закъснението му и тайно се надяваше, че може да е отменил ангажимента.

Фрейзър влезе в стаята, където Ребека и близнаците гледаха новините. Както винаги, Хелън се втурна към него и Ребека сведе поглед, когато той вдигна малкото момиче на ръце и го целуна.

— Рори не е ли тук? — попита Фрейзър, след като целуна и Питър.

— Татко излезе — осведоми го Хелън с тон, който подсказваше, че съобщава важна новина, после смръщи вежди и добави: — Каза, че до смърт се е отегчил тук. На мен ми е все едно. Предпочитам да си тръгне. Не обичам той да идва тук.

Ребека забеляза, че Фрейзър стисна устни.

— Предупредих госпожа Нортън, че няма да вечеряме вкъщи — обърна се той към Ребека и я погледна въпросително, сякаш очакваше тя да възрази. Вместо това, младата жена каза спокойно:

— Лекарят каза, че няма причина да не изляза, ако, разбира се, бъда предпазлива.

— Може ли и ние да дойдем с вас, чичо Фрейзър? — нетърпеливо ги прекъсна Хелън. Явно не понасяше да остане изключена от разговора им.

Ребека видя как личицето на момичето помръкна, когато Фрейзър мълчаливо поклати глава. Сърцето ѝ се сви.

— Не е честно! Сега, когато тя е тук, ние вече не те виждаме! — горчиво възропта Хелън.

Ребека очакваше Фрейзър да започне да утешава малкото момиче и се изненада, когато го чу да казва:

— Това не е вярно, Хелън. — После добави нежно: — Мисля; вече говорихме, че присъствието на Ребека тук няма да промени взаимоотношенията ни.

— Ще ги промени, когато се ожените — горчиво изрече детето. — Татко каза, че тогава ще ни пратиш някъде далеч. Че тя ще те накара да ни изпратиш далеч. — Хелън, хвърли предизвикателен поглед към Ребека.

Фрейзър я погледна спокойно:

— Защо не попитаме нея самата? Нека тя ни каже как приема присъствието ви тук.

Ребека се възхити от дипломатичността и самообладанието му, но в същото време се почувства хваната в капан. Не беше почтено от негова страна да я принуждава да дава обещания, които не би могла да изпълни. Но сега и тримата стояха, вперили поглед в нея и чакаха отговора ѝ. Спомни си всички случаи, когато трябваше да се справи със сълзите и мъката на малките деца, които не можеха да се примирят с идването на нов брат или сестричка. Сега беше благодарна за този опит и бавно каза:

— Любовта не е като торта, Хелън. Когато трябва да бъде споделена с повече хора, това не означава, че всеки ще получи по-малко парче. Знаеш, че когато двама души се женят, те се обичат и искат да дарят щастие един на друг. А ако аз помоля Фрейзър да ви изпрати далеч, той няма да се почувства щастлив от това, нали?

Хелън остана безмълвна за миг, явно напрегнато преценяваше думите ѝ. После поклати глава.

— Значи ли това, че понеже обичаш чичо Фрейзър, искаш да останем? — замислено попита Питър.

— Да — отвърна Ребека. В крайна сметка това беше самата истина.

— Но татко казва... — упорито започна Хелън.

— Баща ви греши — нежно я прекъсна Ребека. — Хелън, аз наистина много обичам Фрейзър. Не искам да му причиня мъка, а той наистина ще бъде много огорчен, ако го помоля да ви изпрати далеч.

— Но той и без това няма да го направи — предизвикателно каза Питър.

— Не, не вярвам да го направи — засмя се Ребека.

Смехът ѝ разведри атмосферата, напрежението изчезна от детските личица, но докога щеше да бъде така? Ребека не преставаше да мисли върху това, когато се извини и се качи в спалнята си, за да се преоблече.

Нито тя, нито Фрейзър можеха да обещаят каквото и да е, щом ставаше дума за намеренията на Рори. Ако той реши да изпрати децата в пансион само за да се противопостави на брат си...

Ребека потръпна и се замисли дали има смисъл да разчита на майка им. Независимо какво говореше, сега вече нямаше съмнение, че Рори никога не би се установил в Англия, никога не би създал дом за себе си и децата. Ако Лилиан държеше да запази съпруга си, щеше да се окаже принудена да го последва в Хонконг, а това означаваше, че трябва да остави децата в Айсгарт или да ги изпрати в пансион.

Час по-късно, когато слезе при Фрейзър, Ребека все още се тревожеше за бъдещето на децата. Той също се беше преоблякъл. Ребека спря за миг на последното стъпало. Фрейзър носеше черен костюм с елегантна кройка и колосана бяла риза, която подчертаваше бронзовия му загар и тъмната коса. Ребека беше обзета от странна неувереност. Той се извърна и съзрял колебанието ѝ, рязко каза:

— Надявам се, няма да промениш решението си.

Да промени решението си? Кое решение? Ребека се почувства замаяна от чувствата, които бушуваха в нея. Едва устоя на изкушението да протегне ръка и да докосне мъжа, да плъзне длан по меката тъкан на костюма му, да почувства силата на тялото му, да се повдигне на пръсти и да достигне с устни лицето му, да смекчи изострените му черти.

— Ребека? — В гласа му прозвучаха метални нотки, които я накараха да се съвземе.

— Не, не съм променила решението си — отговори тя и отчаяно се опита да възвърне самообладанието си.

Фрейзър не откъсваше поглед от нея и тя се зачуди как ли изглежда в очите му. Дребна, навярно прекалено слаба, руса жена със зелени очи, които понякога изглеждат сини и лице с до болка познати черти, които толкова напомняха неговите. Разбира се, не би събудила в

него копнежа, който сега я измъчваше, а причината за издайнически стиснатите му челюсти навярно беше неблагоприятното ѝ да слезе няколко минути по-късно от уговореното време.

А закъсня, защото не устоя на изкушението и влезе в стаята на близнаците, преди да тръгне. И двамата си бяха легнали. Фрейзър вече им бил прочел приказка, оповести Хелън предизвикателно. Изводът следваше от само себе си. Нито я искаха, нито се нуждаеха от нея, и въпреки това, когато се извърна към вратата, Ребека прочете в очите на Хелън страх, който я накара да остане. Искаше да увери децата, че не възнамерява да им отнеме Фрейзър, но знаеше, че каквото и да каже, не би могла да даде на Хелън увереността, от която тя се нуждаеше.

— Съжалявам, че закъснях — извини се тя. — Влязох при близнаците. — На лицето на мъжа се изписа изненада. — Какво ще предприемеш, ако Рори настоява да ги изпрати в пансион? — попита тя, когато тръгнаха към входната врата.

— Кое те кара да мислиш, че Рори би направил подобно нещо? Да не си разговаряла с него.

Враждебността в гласа му я накара да въздъхне. Помисли си колко добре би било, ако можеха да забравят миналото и да поговорят като зрели хора, еднакво загрижени за бъдещето на близнаците.

Навън беше студено. Откъм хълмовете подухваше леден вятър. Ребека настръхна, докато стигнат до колата на Фрейзър. Не носеше подходящо вечерно манто със себе си, и, разбира се, не можеше да облече якето си върху елегантния костюм. Забеляза, че Фрейзър се намръщи, когато отключи вратата на колата и се зачуди дали и той се отегчава от мисълта за предстоящата вечер, колкото и тя. Едва ли. Едва ли имаше нещо, което би го отегчило, с изключение на собствената ѝ скучна компания, разбира се.

— Далеч ли живее твоят колега? — Опита се въпросът ѝ да прозвучи учтиво.

— На около десет километра след института. Преди да дойдат тук, са живели в Хампшир и сега Гейли трябва да свиква с много нови неща. Тя не е по-възрастна от теб. — Отново се намръщи. — Работата на Алън е много специфична. В момента в института отчаяно се нуждаем от специалисти, а съкращенията в бюджета никак не ни помагат. Алън ми каза, че Гейли се оплаква заради продължителното

му работно време. Естествено, ако можеше да избира, той би се съобразявал изцяло с нея, а аз не искам да го загубя.

— Наистина ли? — Ребека не устоя на изкушението и повдигна въпросително вежди. — Мъжете, загрижени повече за самотата на съпругите си, отколкото за собствената си кариера, не са много. В крайна сметка това трудно се вмести в представата за всемогъщия преуспяващ мъж, на която всички робуваме. Навярно много я обича.

Не знаеше дали в думите ѝ се прокрадна завистта към непознатата, но не можа да потисне мисълта как ли би се чувствала, ако беше обичана така... от Фрейзър.

— Наистина я обича. Но навярно не бях съвсем честен спрямо Гейли. Съмнявам се, че би го накарала да избира между нея и кариерата си, но съм сигурен, тук се чувства самотна и не може да свикне.

— Имат ли деца?

— Не, още не. Гейли беше бременна, но загуби детето.

Ребека съчувствено поклати глава.

— В Хампшир е работила на непълен работен ден в магазин за дрехи на своя приятелка. Подозирам, бездействието тук ѝ тежи, макар Алън да твърди, че има много работа по къщата, която купиха. Мисля, че Гейли ще ти допадне — неочаквано добави Фрейзър.

— Какво значение има това? В крайна сметка аз едва ли ще остана дълго.

— Няма да останеш, нали? — Гласът на Фрейзър издаваше единствено безразличие.

Ребека потъна в мълчание. Не знаеше какво я накара да изрече подобно нещо. Идиотската надежда, че може да спре колата и страстно да я увери, че се лъже и че той никога не би ѝ позволил да си тръгне. Това беше безумие, което вероятно се случваше в сънищата, но в живота беше невъзможно.

Пътуваха из местности, които Ребека помнеше от детството си. Минаха край института и се отправиха надолу по пътя към селото, където живееха Алън Чалмърс и съпругата му.

Предположението на Фрейзър, че домакинята ще допадне на Ребека се оказа вярно. Младата жена изглеждаше странно уязвима и с

това спечели Ребека. Примирението, с което Гейли говореше за самотата си, откакто се преместили тук, в Камбрия, беше обезкуражаващо.

— Предполагам, ако не бях загубила бебето, нещата щяха да бъдат по-различни — тъжно каза тя, когато двете с Ребека останаха сами. — Препоръчаха ни да изчакаме няколко месеца, преди да опитаме отново. Този път всичко ще бъде наред, но се чувствам виновна, защото зная колко Алън се тревожи за мен. Тази работа е добър шанс за кариерата му и мисълта, че мога да попреча на успеха му, ме ужасява. Когато дойдохме, не съм и мислила, че ще се чувствам толкова самотна. Измъчва ме дори отсъствието на майка ми. Селото е красиво, но доста безлюдно.

Ребека ѝ съчувстваше и с радост прие предложението ѝ някой ден да обядват заедно. После се разкаля заради прибързаността си. Не желаше да заблуждава хората, че с Фрейзър са наистина сгодени.

— Какво не е наред? — попита Фрейзър, когато си тръгнаха.

Ребека погледна към него в тъмнината на колата.

— Защо нещо трябва да не е наред?

— Не зная, но откакто си тръгнахме от Чалмърс, ти изглеждаш така, сякаш проблемите на целия свят са се стоварили върху ти.

— Не понасям да заблуждавам хората — отвърна Ребека. — Мразя да лъжа. Това е много мъчителна за мен ситуация.

Фрейзър се изсмя горчиво.

— Да чуя подобно нещо от теб?! Когато беше любовница на Рори, изглежда нямаше нищо против да лъжеш.

Нямаше какво да отвърне, въпреки че беше изкушена да му разкрие истината. Но каква полза? И нали той ще поиска да разбере кое я е принудило да направи подобна саможертва?

Фрейзър спря колата на две мили от Айсгарт. Ребека го погледна озадачено и колебливо попита:

— Защо спря?

— Предполага се, че сме сгодени, не забравяй!

— И какво от това? — все още недоумяваше тя. Фрейзър извади носна кърпа от джоба си и ѝ я подаде.

— Мисля, че няма да е лошо, ако си изтриеш червилото. Дори Мод да си е легнала, Рори ще е буден.

Когато значението на думите му достигна съзнанието ѝ, тя пребледня и гневно отблъсна ръката му.

— Не сме на осемнайсет, Фрейзър, а и годините, когато беше модерно да се прави любов в колата, отдавна отминаха. Дори да беше спрял, за да ме целунеш, би било съвсем естествено отново да си сложа червило. При това — добави тя почти умолително — червилото ще изцапа носната ти кърпа и петната ще останат.

— Отново да си сложиш червило?! — Той се извърна и изпитателния му поглед накара сърцето ѝ да забие лудо. — Това едва ли ще намеква за споделена страст, нали?

— Искаш Рори да повярва, че...

— Искам в момента, в който Рори те погледне, да разбере, че мислим единствено как по-бързо да останем сами, за да се отдадем отново на страстта, която не сме в състояние да контролираме заради дълбоката и изпепеляваща любов, която изпитваме един към друг. Искам, когато те погледне, да разбере, че ще прекараш нощта в леглото ми, в прегръдките ми, и че това няма да е за първи път. — Изненадата ѝ го накара се усмихне хладно. — Мислиш, че е невъзможно да бъдем убедителни? Толкова бързо ли забрави, че каквото и да чувстваме един към друг, сексът е само физическо привличане...

— Не! — Ребека рязко отхвърли подобна мисъл и го накара да замълчи. Цялата пламна от болка и разочарование. Трябваше да очаква, че обзелата я сутринта възбуда няма да остане незабелязана от него. Но дори с лека ръка да забравеше собствената си страст, беше ѝ невъзможно да слуша спокойно как единствената причина за отклика на тялото му е било физическото привличане помежду им.

— Не? — В гласа му се долавяше нежна заплаха и Ребека усети как нервите ѝ се опънаха до скъсване. — Искаш ли доказателство?

Доказателство? Последното нещо, което можеше да иска, беше доказателство. Ребека извърна глава, за да възрази и застина. Мъжът беше толкова близо.

— Освен всичко останало — добави той, — това би спасило носната ми кърпа.

Тя опита да се отдръпне, но откри, че не може... не може да направи каквото и да е, освен да стои съвсем неподвижна, когато той се наведе към нея и леко докосна устните ѝ.

Завладялото я усещане беше съвсем неочаквано. Докосването му не беше машинално, не беше добре премислен и преценен жест, който трябваше да докаже превъзходството му. И Ребека не намери сили да се противопостави.

Фрейзър нежно обсипа с целувки лицето ѝ. Обви ръце около кръста ѝ и Ребека не смееше да помисли какво би станало, ако той почувства предателския трепет, обхванал тялото ѝ. От устните му се отрони звук, който сетивата ѝ жадно погълнаха и на който незабавно откликнаха. Сякаш тялото ѝ излъчваше тайни сигнали, защото Фрейзър се наведе над нея и Ребека замря, притисната под тежестта му. Целуваше я така, както тя отдавна копнееше да бъде целувана.

Тя нямаше сили да се съпротивлява, нито пък да прикрие чувствата си. Дори без да го докосва, дори без да прави каквото и да е, всяка фибра на тялото ѝ изпращаше безмълвни послания към него. Фрейзър чувстваше твърдите ѝ зърна под меката тъкан на сакото. Едва ли имаше нещо, което Ребека да желаше повече в този момент от докосването на дланите му върху голата си кожа.

Потръпна и когато зъбите на Фрейзър се впиха в устната ѝ, младата жена изстена от болка и удоволствие. Притисна се към тялото му. Жаждата, която той събуди в нея, я накара да забрави целия свят. Усещането за дланите му, които галеха тялото ѝ през тънката материя на дрехите, я подлудяваше. Копнееше да ги почувства върху кожата си. Инстинктивно протегна ръце и трескаво плъзна пръсти под ризата му, достигна голите му гърди. Чувстваше се упоена от допира на сатенената му кожа, чувстваше в бедрата сладостна болка, която бавно се разли по цялото ѝ тяло. Когато Фрейзър откъсна устни от нейните, Ребека дрезгаво извика. Мисълта точно сега, в този момент той да се отдръпне, ѝ се стори непоносима. Фрейзър сведе очи към ръцете ѝ, впити в гърдите му, после отново вдигна поглед към нея.

— Сега мога да те накарам да забравиш, че Рори изобщо е съществувал.

Думите му я шибнаха като камшик. Ребека потръпна и бавно се отдръпна. Сълзи на изненада и объркване изпълниха очите ѝ. Тя спря поглед на голите му гърди. Не си спомняше кога е разтворила копчетата от ризата му, нито как е развързала връзката му, но явно го беше направила. Фрейзър закопча ризата си, но не си сложи връзката.



Получи каквото желаеше, отчаяно си помисли Ребека, когато той отново запали колата. Не беше нужно да изглежда толкова тъжен и огорчен.

Изкуши се отново да си сложи червило, но когато се взря в огледалото, видя, че никакво червило не би могло да прикрие подпухналите ѝ устни и че не би могла да заблуди никого. Който видеше двата малки белега върху долната ѝ устна, там където Фрейзър я беше наранил, би се досетил за случилото се. Чувстваше се нещастна и изгаряше от срам и унижение при мисълта за начина, по който беше откликнала на това малко насилие и как сама разпалваше страстта му.

— Вече сме у дома. — Резкият глас на Фрейзър я върна към действителността и Ребека отново пламна, щом осъзна, че колата е спряла.

Слезе и избърза пред него. Беше отчаяна и искаше да намери избавление в стаята си. Ярка светлина блестеше в коридора. Зашеметена, младата жена спря за момент и неволно даде възможност на Фрейзър да я достигне и обвие кръста ѝ със собственически жест, когато вратата на всекидневната се отвори и Рори се появи на прага. Но не беше сам. До него застана Лилиан. Изморена и гневна. Изглежда Ребека и сви устни. После заговори с леден глас:

— Рори ми каза. Трябва да ви честитя, предполагам. Жалко, че ще заминем за Хонконг преди сватбата.

— Ще се върнете в Хонконг? — Фрейзър се извърна към Рори и мрачно добави: — Мислех, че ще се установите тук.

Рори вдигна рамене с подчертано безразличие, а Лилиан хвърли тревожен поглед към него.

— Мислихме за това — бързо каза тя, — но...

— Но след като не разполагам с твоите финансови възможности, скъпи братко, не мога да си позволя да хвърлям на вятъра няколко хиляди лири годишно, което неизбежно ще се случи, ако се върнем във Великобритания. Все пак имаме добри новини за теб, Фрейзър. Лилиан е уредила утре да отидем и разгледаме един пансион, който са ѝ препоръчали. В Южна Англия е...

Ребека не можа да преглътне гневните думи, които напиреха върху устните ѝ, и рязко го прекъсна:

— Не мислиш ли, че близнаците ще се чувстват по-добре тук?

Лилиан се опита да каже нещо, но Рори я накара да замълчи и продължи припряно:

— О, не можем да бъдем толкова егоистични. Не бихме искали малките негодници да ви досаждат, когато с Фрейзър се ожените. Казах същото и на тях — небрежно вметна той, без да обръща внимание на болката, която се четеше в погледа на Лилиан и на бръчката, появила се между веждите на Фрейзър. — Разбира се, ще се радваме, ако утре се присъедините към нас. Можем заедно да разгледаме училището. Ребека, с твоя опит би могла да ни дадеш професионален съвет.

Ребека не можа да потисне гнева си срещу Рори, нито съчувствието си към Фрейзър и близнаците. Затова когато заговори, гласът ѝ прозвуча необичайно остро.

— Разбира се, ще дойдем с вас. Фрейзър би искал...

Млъкна изведнъж, защото внезапно осъзна колко далеч е отишла. Почувства облекчение, когато Фрейзър каза:

— Ребека е права. Бих се радвал, ако първо ме бяхте попитали. Наблизо има много добри училища и децата ще могат поне да се връщат у дома в края на седмицата.

— Все още не сме взели окончателно решение. — Както обикновено, Рори не изглеждаше особено разтревожен. В очите му блестеше злонамереност, която явно му доставяше тайно удоволствие. Огледа ги цинично и Ребека се сви смутена. — Надявам се, досещате се, че ще трябва да пренощуваме в градчето, където се намира пансионът. — И когато Фрейзър кимна в знак на съгласие, брат му добави все така безстрастно: — Добре тогава. Лилиан ще направи резервация. Препоръчаха ни хотел близо до училището.

Ребека и Фрейзър дори не подозираха, че са паднали в предварително подготвен капан.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Тръгнаха рано с колата на Фрейзър след тягостна закуска с близнаците, които явно не желаеха да разговарят с родителите си. Ребека съчувстваше на Лилиан, която страдаше от така създалата се ситуация и очевидно се разкъсваше между любовта си към Рори и близнаците. Тъжно си помисли, че навярно ще дойде ден, в който Лилиан ще съжалява, че е предпочела Рори. Той беше себичен, капризен мъж и не беше в състояние да обича друг освен себе си. По време на дългия път неколккратно се опита да предизвика брат си и Ребека можеше единствено да се възхити на самообладанието и невъзмутимостта, с която Фрейзър парираше нападите му.

Ребека не знаеше почти нищо за пансиона, препоръчан на Лилиан. Седеше на предната седалка до Фрейзър и се чудеше дали и той е изнервен като нея. Навярно се тревожеше за близнаците и бъдещето им, но съумяваше да прикрие безпокойството си. Всъщност единствен Рори явно беше преизпълнен с нетърпение и самодоволство, което дразнеше Ребека.

Пътуването беше дълго и изморително. Натовареното движение през почивните дни и продължителните спирания заради ремонти по пътя допълнително го утежняваха. Ребека се чувстваше на ръба на пълното изтощение, но едва ли единствената причина за това беше, че все още не се е възстановила напълно. Чудеше се дали само тя реагира толкова болезнено на напрежението в колата.

Рори не пропусна хапливо да напомни разликата между него и Фрейзър. Той трябваше да кара евтина кола под наем, а Фрейзър притежаваше нов луксозен даймлер. Ако не знаеше от една случайна забележка на майка си, че когато Рори е навършил двайсет и пет години, Фрейзър му е дал голяма сума, равностойна на половината от стойността на имението, защото е чувствал, че правото на първородство е некоректно, като слушаше Рори, Ребека би могла да остане с впечатление, че Фрейзър го е измамил. На няколко пъти прехапа устни, за да не започне да защитава Фрейзър. Разбираше защо

той не говори и не прави нищо, което би могло да раздразни Рори. Бъдещето на близнаците беше заложено на карта. Искаше ѝ се да познава Лилиан добре, за да я дръпне настрани и да я помоли да оставят близнаците при Фрейзър, след като не могат да ги вземат в Хонконг или да се установят във Великобритания. Един живот в пансион, лишен от любовта, която тя и Робърт получаваха от родителите си, без честите посещения и ваканциите със семейството, от които, както Ребека подозираше, близнаците ще бъдат лишени, би се отразил твърде пагубно върху психиката на близнаците. Но Лилиан, явно убедена, че Ребека и Рори някога са били любовници, не криеше враждебността си към нея. Обръщаше се единствено към Рори или Фрейзър и напълно я пренебрегваше.

Веднага щом излязоха от Лондон и се избавиха от задръстванията по улиците на града, спряха да обядват и когато отново тръгнаха, беше вече два и половина след обед. Срещата им беше в четири часа и докато Рори се поздравяваше за добрия избор и изтъкваше близостта на училището до града и аерогарата, Фрейзър мълчеше с гневно стиснати устни. Ребека си мислеше, че навярно като нея самата и той е обезпокоен, че ще му бъде невъзможно за един ден да отива до пансиона и да се връща.

Щеше да му бъде много трудно да посещава близнаците често. Гласът на Лилиан я изтръгна от тъжните ѝ мисли:

— Ти си толкова добър към близнаците, Фрейзър, но не мога да не се съглася с Рори, че когато с Ребека се ожените, наистина трябва да започнете живота си без децата.

Ребека се изкуши да каже, че техния брак няма да промени нещата и че близнаците трябва да останат в Айсгарт, но Фрейзър сякаш прочете мислите ѝ, защото я изгледа мрачно и тя замълча.

Навремето сградата на училището явно е била малко феодално имение, собственост на кралица Ана. Подобренията, направени съвсем дискретно, свидетелстваха за успеха и благоденствието на пансиона. Проспектите, които Ребека разгледа, предлагаха удобства, които човек очакваше да види по-скоро в луксозен хотел, отколкото в учебно заведение. Помисли си, че не трябва да подценява качествата на персонала само защото в проспекта се обръщаше повече внимание на заниманията в свободното време, отколкото на учебния процес.

Когато четиримата влязоха в кабинета на директора, от благоприличие, а и защото в крайна сметка близнаците не бяха нейни деца, Ребека вървеше последна, но за нейна изненада Рори се извърна, с пресилена усмивка обхвана лакътя ѝ и преди тя да възрази, високо заяви:

— Ето сега се нуждаем от помощта ти, Ребека. Като експерт, така да се каже. — И като че ли за да я обърка още повече, не без известна арогантност се обърна към директора, който стана да ги поздрави. — Годеницата на брат ми... Учителка. Тя ще ни каже дали пансионът е подходящ за близнаците.

Директорът впи в нея хладен преценяващ поглед и Ребека почувства, че гъста червенина заля лицето ѝ. Рори я унижаваше преднамерено, но по изражението на Лилиан и Фрейзър, тя разбра, че те приемат поведението на Рори като предварителна уговорка между тях двамата.

С подчертана учтивост директорът настани Лилиан на стола пред писалището си. Рори седна до нея. Фрейзър и Ребека бяха поканени да седнат на канапето, отдалечено до срещнатата стена. Щом се настаниха, Фрейзър се обърна към Ребека:

— Наистина преди време идеята да се омъжа за теб ме забавляваше, но дори да имах сериозни намерения, безразличието ти към бъдещето на близнаците щеше да бъде повод да променя решението си.

Нейното безразличие?! Ребека въздъхна и гневно се извърна към него.

— Идеята да ги изпратим в пансион не беше моя!

— Вероятно. Но снощи изглеждаше много въодушевена от идването ни тук с Рори и Лилиан. Какво целиш, Ребека? Още ли се надяваш да се случи невъзможното и Рори да обърне гръб на съпругата и семейството си?

Директорът заговори. Имаше плътен глас, който владееше отлично. Умееше също да наложи дистанция между себе си и тях, и го правеше толкова умело, че Ребека не знаеше какво да мисли за него. Беше високо квалифициран, училището — добре уредено и, както тя заподозря, по съвсем модерен маниер, но дали това беше най-подходящото място за близнаците...

Спомни си старомодния пансион на по-малко от трийсет километра от Айсгарт, който двамата с Робърт посещаваха. Преподавателите там бяха изцяло посветени на проблемите на своите възпитаници. Училището беше достатъчно близо до Айсгарт, за да могат двете самотни деца да чувстват, че имат връзка с нещо близко и познато.

Когато най-после си тръгнаха, всички вървяха странно умълчани, с изключение на Рори, чийто ентузиазъм явно не стихваше.

— Е, не зная какво ще кажете вие, но аз нямам търпение да намерим някое място, където да ни сервират приличен обяд и бутилка вино. Далеч ли е хотелът? — попита той съпругата си, докато чакаха Фрейзър да отключи вратата.

— Не. Съвсем наблизко е. Много родители го използват, когато посещават децата си. — Лицето на Лилиан помръкна и тя колебливо добави: — Рори, не съм убедена, че правим подходящ избор. Толкова далеч от Айсгарт е, че децата ще се чувстват ужасно самотни. И Фрейзър ще им липсва.

— Казах ти вече, скъпа. Не мога да позволя Фрейзър да играе ролята на баща за нашите две зверчета. Не и когато скоро сам ще има свои деца.

Не изглеждаше доволен от това, че Лилиан изрази съмненията си. Думите ѝ обаче донесоха известно облекчение на Ребека. Ако Лилиан можеше да бъде убедена, че близнаците ще се чувстват по-добре с Фрейзър, може би имаше надежда децата да останат в имението! Преди да е изгубила кураж, побърза да каже:

— Но аз ще бъда много щастлива, ако близнаците останат в Айсгарт.

Тримата се извърнаха към нея. Рори раздражено свъси вежди, Лилиан изглеждаше изненадана, а Фрейзър... Ребека не знаеше какво се крие зад мрачния му и студен поглед.

— Самата аз съм живяла в пансион и зная колко е важно да не се чувстваш напълно изолиран от семейството си. Ние имахме късмет — дипломатично добави тя. — Родителите ни можеха да ни посещават често. — Ребека замълча за миг, сякаш да събере кураж и после, като се молеше да не направи погрешна стъпка, продължи: — Зная, че говоря и от мое име, и от името на Фрейзър, когато казвам, че бих се радвала близнаците да останат с нас. Те обожават Фрейзър, а и аз

самата силно се привързах към тях — добави тя колкото можеше поубедително. — Естествено — продължи Ребека, притеснена от насоченото към нея внимание, — разбираме, че тяхното образование би трябвало да е от първостепенно значение за вас, но близо до Айсгарт има много добри училища.

Лилиан я погледна с изненада и облекчение.

— Трябва да призная, че ако близнаците можеха да останат в Айсгарт, това би било идеалното решение. — Извърна се към Рори. — Зная, че споделяш мнението ми, скъпи. — Отново се усмихна плахо на Ребека. — Снощи Рори ми каза как би предпочел да остави близнаците с Фрейзър, но чувства, че това е некоректно към теб.

Ребека рязко вдигна глава и Рори не съумя да прикрие раздразнението, сгърчило лицето му. Значи тя трябваше да се принесе в жертва и да осуети злобното му решение да отнеме на Фрейзър възможността да се грижи за близнаците.

— Напротив — побърза тя да разубеди Лилиан. — Бихме се радвали, ако те останат да живеят с нас, нали, скъпи? — Погледна Фрейзър, хвана ръката му и се притисна към него. Надяваше се, че е убедителна в ролята си на годеница. Когато го докосна, почувства напрежението в него. Нима му е дотолкова неприятна, че дори един толкова неангажиращ допир е непоносим за него? Все пак не беше толкова отдавна, когато близостта ѝ можеше да... Не, не трябва да мисли за това. Трябва да се съсредоточи и да направи и невъзможното, но да попречи на Рори да съсипе живота на близнаците. Какъв баща беше той? Задушаваше се от гняв, но после изведнъж разбра. Когато преди време каза, че близнаците никога не е трябвало да бъдат заченати, Фрейзър беше прав.

— Ако не беше повишението, което предложиха на Рори, навярно щяхме да се върнем у дома. — Лилиан сякаш се извиняваше. — Но това е прекалено добър шанс, за да го изпуснем с лека ръка. А повишението предполага много светски контакти и Рори ще има нужда от мен. Би било чудесно, ако близнаците можеха да останат в Айсгарт. Ако си сигурна, че нямате нищо против.

— Наистина бихме са радвали — увери я Ребека. Почти физически почувства гнева, който прииждаше на вълни от Рори, виждаше по лицето му колко е непоносима за него мисълта, че плановите му са осуетени, но беше безсилен да направи каквото и да е,

без да признае на Лилиан, че единствената причина, заради която държи да изпрати близнаците в пансион, е да уязви Фрейзър.

Лилиан се обърна към него и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Скъпи, не е ли чудесно? Чувствам такова облекчение! Ужасявах се от мисълта, че трябва да съобщя на близнаците, че напускат Айсгарт. — Извърна се към Фрейзър и Ребека. — Толкова сме ви задължени. Новото назначение е само за три години и после, ако имаме късмет, Рори ще бъде отново изпратен във Великобритания.

Тя може би наистина вярваше на думите си, но Ребека искрено се съмняваше в подобна възможност.

Чувстваше се изчерпана и докрай изтощена от усилието да се противопостави на Рори. Коленете ѝ се подкосиха и в този момент нямаше нещо, което да желае повече от близостта на Фрейзър, от топлината на тялото му, която да я обгърне и да ѝ даде сила. Вместо това, ведро каза:

— Значи, всичко е уредено. Близнаците остават при нас.

— Не можеш да си представиш какво облекчение за мен е да зная, че ще живеят в Айсгарт. — Лилиан изведнъж беше станала словоохотлива. — Чувствам се виновна, че злоупотребяваме по този начин с търпението на Фрейзър, но наистина е невъзможно да ги вземем в Хонконг.

Когато седнаха в колата, Лилиан се наклони към Ребека, за да покаже на Фрейзър пътя към хотела.

— Много е малък — рече Лилиан, когато колата зави по добре поддържаната алея пред сградата. — Само с десет спални е. Но главният готвач, който е едновременно и собственик, е много талантлив и кухнята е превъзходна.

Хотелът беше великолепен, но Ребека не беше в настроение да се наслаждава на обстановката. Главата ѝ болезнено пулсираше, а когато приближиха към рецепцията, до ушите ѝ стигна гласът на администраторката, която се обърна към Рори:

— О, да, господин Айсгарт. Две спални, нали? Имате късмет. Това са последните незаети стаи. Всички останали са ангажирани от група японски туристи.

Ребека рязко се извърна към Фрейзър. Бледността, покрила лицето ѝ, издаваше изумлението ѝ. Чу и гласа на Лилиан:



— Рори ми каза, че ти изрично си поръчала да резервираме стая за теб и Фрейзър. Предполагам, че не ви е лесно. Мод е толкова старомодна.

Ребека тъжно вдигна глава и срещна погледа на Рори, в който се четеше злорадство. Опита се да заговори. Да каже нещо, каквото и да е, но вече беше безсмислено. Фрейзър се подписа в книгата от името на двамата и портиерът отнесе багажа им.

— Защо не се срещнем в бара, да кажем след час? — каза Рори и погледна часовника си. После се обърна към нея и гласът му прозвуча недвусмислено: — Или може би вие имате нужда от повече време?

Ребека трепереше от гняв и безсилие, когато последва Фрейзър — мрачен и странно мълчалив — в стаята, в която бяха настанени. Когато той отключи вратата, Ребека видя, че стаята е наистина много приятна. Уютна, но... със спалня. Ребека не можеше да откъсне поглед от широкото легло. Гневът и безсилието ѝ бяха заменени от унижение. Фрейзър заговори едва когато носачът остави куфарите в стаята и излезе. Лицето му беше безизразно, а гласът — леден.

— Не исках да те притеснявам долу и не настоях да ми обясниш защо си решила, че можеш да си позволиш да поискаш от Рори резервация за обща стая. Предполагам, поведението ти е било продиктувано от идиотското желание да унижиш Рори. А само като си помисля, че днес следобед едва не повярвах, че...

— Не съм го молила да резервира тази стая — рязко го прекъсна Ребека, но осъзна, че Фрейзър не ѝ вярва. Очите му оставаха все така студени и Ребека беше обзета от отчаяние. — Нима не разбираш? — търпеливо продължи тя. — Той трябва да се е досетил, че този наш годеж е чиста измислица. Затова го е направил. Трябва да е знаел, че...

— Какво? Че го обичаш?

— Не го обичам! — изкрещя Ребека. Беше разстроена и чувстваше, че е останала без сили. Познатата скованост обхвана дробовете ѝ. Закашля се и започна да се задушава.

Фрейзър свъси вежди.

— Добре, вече е прекалено късно да направим каквото и да било. Чу момичето от рецепцията — всички стаи са заети.

Огледа намръщено широкото легло и заговори едва когато дишането ѝ се нормализира.

— Подозираш, че Рори знае истината. Как би могъл да разбере, ако ти сама не си му казала.

Ребека бе прекалено отчаяна, за да спори.

— Ще се преоблека в банята и ще те изчакам долу — продължи Фрейзър. После се намръщи и рече: — Не съм ти благодарил за това, което направи днес. — Съзрял недоумението ѝ, поясни мрачно: — За близнаците. Без намесата ти, която дойде съвсем навреме, подозирам, че Рори щеше да ги настани в това проклето училище.

— Той те мрази — безизразно каза Ребека и се изненада от озадачения поглед на Фрейзър.

— Да, зная. И вината за това е моя. Отдавна трябваше да осъзная колко се дразни той от факта, че аз наследих Айсгарт. Не защото иска имението... — Фрейзър стисна устни и Ребека разбра, че той съжелява за откровеността си. — Естествено, предполагаемият ми годеж с теб ни най-малко не допринася Рори да промени отношението си.

Ребека искаше да го увери, че греша, че Рори е безразличен към нея и двамата никога не са имали любовна връзка, но осъзна, че е твърде късно. Фрейзър вече беше вдигнал куфара си и вървеше към малката баня.

Толкова го обичаше! Осъзна го с болка, когато той ѝ каза, че ще я изчака във фойето. Само да можеше да промени нещата!

Да ги промени! Потисна обзелата я мъка. Чудо трябваше да стане!

Когато Фрейзър излезе, Ребека свали дрехите, с които беше пътувала, бързо се изкъпа, загърна се в халата и се зае да освежи грима си. Вратата на спалнята се отвори и Ребека се изненада, но не се смути. В крайна сметка, нямаше защо да се страхува от Фрейзър.

Но в стаята влезе не Фрейзър, а Рори. Ребека тревожно се втренчи в него.

— Рори, какво търсиш тук? — Гласът ѝ трепна.

Той пренебрегна въпроса и рече с престорена любезност:

— Няма ли да ми благодариш, Бека? В крайна сметка, заради мен двамата с Фрейзър ще прекарате заедно нощта. Винаги си го обичала, нали? — Сви цинично устни. — Толкова благородно от твоя страна! Винаги да се жертваш за него.

Той отпи от чашата с уиски, която държеше. Когато се приближи към тоалетката и застана зад гърба на Ребека, тя беше обзета от силно

безпокойство. Рори остави чашата и втренчи поглед в отражението ѝ. Протегна ръка и докосна шията ѝ.

— Чудя се какво би казал скъпият ми брат, ако сега влезе тук и ни види? Вярваш ли, че ще запази годежа, Бека? Ако си помисли, че сме наредили нещата нарочно, за да останем заедно?

Ребека изтръпна. Трескаво обмисляше как да се избави от тази нелепа ситуация. Рори нарочно беше дошъл тук и беше направил всичко, за да може Фрейзър да ги намери заедно! Обзе я паника. Рори нямаше представа колко излишни са усилията му! Фрейзър не я обичаше. И ако се разгневи, когато ги намери заедно, това няма да бъде от ревност, а заради заплахата срещу брака на Рори, но Ребека за нищо на света не би му разкрила истината.

Сега Рори стоеше зад нея, обгърнал раменете ѝ с жест, който недвусмислено демонстрираше нежност и копнеж.

— Умно измислено, нали? — промърмори той и се наведе, за да я целуне по шията.

Ребека опита да се измъкне и с ужас почувства, че не може да помръдне, прикована към стола от ръцете на мъжа. Пръстите му, впити в раменете ѝ, вече ѝ причиняваха болка.

— Не ставай смешен, Рори — възрази тя. Опитваше се да изглежда спокойна и безразлична. — Съмнявам се, че Фрейзър ще се качи точно сега. Уговорихме се да се срещнем в бара, при това — добави тя хладно, внезапно осенена от нова идея, — той знае истината. Разказах му всичко.

— И той ти повярва? — иронично попита Рори. Лицето му се сгърчи в грозна гримаса. — Чудесна идея, малката, но не върши работа. Много добре познавам брат си. Пък и сега няма значение какво си му казала. Той ще остане убеден, че съм бил първият ти любовник, макар с теб да знаем как това не е вярно. — Изсмя се злорадо. — Колко лесно мога да се справя с теб! Ти сама ми помогна.

— Зная, но го направих заради Фрейзър — раздражено каза Ребека. — Направих го, за да не разбере, че си се забъркал с Мишел.

— Двамата с теб знаем това, миличка — съгласи се Рори, — но Фрейзър никога няма да повярва в подобно нещо. Чистото непорочно полудете, полужена, което той пазеше за себе си, се отдаде на мен! — Рори се задави от смях. — И ти ми позволи да направя това! Ти позволи да го излъжа, че си моя любовница!

— Защото не исках да бъде наранен от истината — изкрещя Ребека, обезумяла от безсилие. — Ти ме помоли за помощ. Ти каза, че се разкайваш за случилото се, че искаш да му спестиш истината, защото той обича Мишел.

— И ти храбро прие да се жертваш. Чудя се защо.

Ребека презрително изгледа отражението му в огледалото.

— Знаеш защо — хладно отвърна тя. — Аз го обичах.

— О, да. Обичаше го. С всичката си потисната инфантилна страст, която толкова грижливо криеше от него. Но сега вече е излишно да се криеш, нали, скъпа? Каква трагедия! Щастливият завършек ще бъде провален! Наистина ще бъде провален, Ребека. Сега той няма да се омъжи за теб.

Вниманието ѝ беше притъпено от илюзията за измамна сигурност, внушена ѝ самодоволния му тон и когато той се наведе бързо и я изправи, а после я притисна силно към себе си, отчаяните ѝ усилия да се откопчи се оказаха съвсем недостатъчни. Почувства, че дъхът му опари ухото ѝ и чу тържествуващият му глас:

— Ето... Най-сетне!

В този момент Фрейзър влезе през полуотворената врата със стиснати зъби. Рори беше ненадминат актьор и Ребека с болка призна това, когато видя вината и предизвикателството, изписани върху лицето му. Тя нямаше сили да изрече и дума. Представяше си как са изглеждали двамата с Рори в очите на Фрейзър и тази мисъл ѝ причини непоносима болка. Но за нейна изненада, вместо да се нахвърли върху ѝ, Фрейзър се обърна към Рори и промълви хладно:

— Веднага я пусни, Рори!

Не заплашваше, говореше съвсем спокойно, ала въпреки това Рори пребледня и нервно отстъпи назад.

— Идеята беше нейна, Фрейзър — бързо каза той. — Тя измисли всичко. Тя беше тази, която...

— Излез! — прекъсна го Фрейзър. — Махай се оттук!

Останала сама с Фрейзър, Ребека чакаше той да заговори. Ала думите му бяха толкова неочаквани, че би трябвало да разсеят напрежението ѝ.

— Дрехите ти още ли са в банята? — попита мъжът. Ребека кимна и Фрейзър продължи спокойно. — Тогава е може би по-добре да отидеш и да се облечеш.

Ребека се подчини безмълвно. Когато отново излезе от банята, Фрейзър оставяше телефонната слушалка.

— Отмених резервацията ни — рече той. — Можеш ли сама да си събереш багажа, или да ти помогна?

Дали би могла? Погледна го недоумяващо. Дали защото бе прекалено изнервена не долавяше познатите ѝ нотки на цинизъм в гласа му? Дали не си въобразяваше, че в изражението му има нещо ново, някаква странна болка и тъга.

— Мога да се справя сама — прошепна.

Половин час по-късно пътуваха на север с колата на Фрейзър. Ребека се чувстваше изтощена. Спеше ѝ се. Нямаше представа дали Фрейзър беше казал на Рори и Лириан, че си тръгват, нито пък разбираше защо той все така не споменава нищо за сцената в спалнята. Нямаше сили сама да започне разговор за това. Можеше да си представи изводите, които си е направил. Но имаше ли някакво значение? Трябваше ли да се опитва да промени чувствата на Фрейзър към нея?

Притвори очи. Въздъхна уморено и той извърна поглед към нея, но не каза нищо. После трябва да беше заспала, защото единственото, което си спомняше по-късно, беше, че когато Фрейзър я събуди, навън беше съвсем тъмно.

— У дома ли сме? — сънено попита тя.

— Все още не. Направих резервация в малък мотел, който ми препоръчаха днес следобед. Сигурно ще ти хареса, въпреки че не е толкова комфортен. И двамата не сме в състояние да пътуваме през нощта до Камбрия.

Ребека уморено пое ръката му и слезе от колата. Изправи се и леко се олюля. Тялото ѝ беше безчувствено от изтощение, но близостта на Фрейзър я накара да направи усилие и да се овладее.

Хотелът беше малък, но уютен. От рецепцията им дадоха ключ и предложиха да им донесат вечеря в стаята, защото ресторантът вече не работеше. Фрейзър погледна Ребека въпросително, но тя поклати глава. Дори само мисълта за храна ѝ се стори непоносима. Все пак Фрейзър поръча сандвичи и я поведе по коридора, а после и нагоре по стълбите. Не беше много сигурна защо той държи ръката си обвита около кръста ѝ, докато отключва вратата.

Защо я доведе тук? Трескави мисли се блъскаха в главата ѝ, когато той я въведе в стаята. За да ѝ каже мнението си за нея на място, където тя няма към кого да се обърне за подкрепа? За да... Но в погледа му, когато затвори вратата и се извърна, нямаше нищо заплашително.

— Кажи ми само едно — предпазливо започна той, без да сваля очи от нея. — Наистина ли ме обичаш?

Ребека мъчително преглътна и пое дълбоко дъх, докато отчаяно се опитваше да отрече, но изражението ѝ я издаде, а и Фрейзър беше прекалено проникателен, за да може в сегашното си състояние да го заблуди. Затова Ребека просто вдигна глава и без сянка на стеснение, каза:

— Да.

— О, Ребека, глупачето ми! — Беше по-скоро вик на облекчение и протест, а когато тя премигна, изумена от силата на чувствата му, Фрейзър приближи до нея и я взе в прегръдките си. Тя беше прекалено изтощена, за да устои. Мъжът долепи устни до ухото ѝ и настоятелно прошепна: — Защо, защо ми позволи да мисля, че обичаш Рори?

— Не го обичам — възрази тя. — Казах ти, че не го обичам.

— Но не направи нищо, за да ми покажеш, че не сте любовници. Нищо не ми каза... — Почувства, че тя се раздвижи неспокойно в прегръдките му и я принуди да срещне погледа му. — Ако тази вечер не бях чул разговора ти с Рори, никога не би ми казала, нали?

— Не мислех, че ще ми повярваш. — Чувстваше се съвсем обърквана и смутена.

— Лъжкиня — нежно каза той. — Не искаше да ми кажеш, защото знаеше, че ако го направиш, после трябва да признаеш и причината, която те е подтикнала към подобна саможертва. Казват, че подслушвачите никога не чуват нищо добро за себе си. Убедих се в това тази вечер. Стоях до вратата и осъзнах всички унижения, които съм ти причинил, както и колко много съм те подценил. Тогава чух, че ме обичаш — добави той дрезгаво.

Ребека изведнъж изгуби самообладание и се чу да казва:

— Защо ме доведе тук? Защо правиш това? — Очите ѝ внезапно се изпълниха със сълзи.

— Ребека! Ребека, малкото ми глупаче! Нима не ти мина през ум, че правя „всичко това“, както ти казваш, защото съм луд от любов към

теб. Обичах те и преди осем години, никога не съм преставал да те обичам. Затова навремето бях така суров към теб. Затова Рори правеше и невъзможното, за да ни раздели. Защото той знае какво изпитвам към теб. Винаги е знаел.

Сълзите ѝ изведнъж пресъхнаха. Тя недоверчиво се взираше в него.

— Ти ме обичаш? Но Рори каза...

— Рори лъже. Преди осем години мислех, че си прекалено млада, за да приемеш любовта на възрастен мъж, но се кълна, Рори чудесно знаеше какво изпитвам към теб. Той излъга и двамата ни, Ребека. Заблуди ме, че си имала връзка с него, защото можеше да предвиди каква болка ще ми причини това, а теб остави да вярваш, че обичам друга.

Ребека потръпна.

— Всичко изглежда толкова нереално. Тази сутрин бяхме врагове. Ти ме мразеше, а сега...

— Не, никога не съм те мразил и никога не сме били врагове — възрази Фрейзър. — Нима не разбираш защо те въвлякох в тази измислена история с нашия годеж? Защо направих така, че колкото е възможно повече хора да научат за него? Помисли, Ребека. Надявах се да те накарам да разбереш, че мога да ти дам това, което Рори не би могъл.

— Но всички тези години! Ти ме държеше настрана от Айсгарт...

— Направих го, не защото не желяех присъствието ти. Напротив, желяех те до болка. Но бях прекалено горд и прекалено лесно се оставих Рори да ме заблуди, че си предпочела него пред мен. Казах си, че не мога да бъда втори след брат си в твоя живот. После те видях отново и разбрах, че е без значение какво място заемам в живота ти, ако мога да те убедя да го споделиш с мен. Вярно ли е, Ребека? Наистина ли ме обичаш? — Фрейзър нежно обхвана лицето ѝ.

— Да. — Гласът ѝ трепна. Тя извърна глава и промълви неуверено. — Резервирал си спалня за нас.

Фрейзър се разсмя и тя осъзна колко отдавна не го беше чувала да се смее така спонтанно и открито. Изведнъж ѝ се стори по-млад и по-привлекателен.

— Всъщност резервирах две спални, но предполагам, мога да бъда убеден да споделя твоята, ако ти искаш това, разбира се.

Сърцето на Ребека бясно заби.

— Защо напуснахме другия хотел? — попита тя.

— Защото се изплаших, че ако останем, ще направя нещо, което си бях обещал никога да не правя, но което беше неизбежно. А проявата на насилие към друго човешко същество винаги ме е отвращавала. — Зърнал изражението ѝ, Фрейзър побърза да я успокои. — Не към теб, скъпа... Рори ме предизвика. Когато стоях на прага и виждах ужасът, изписан върху лицето ти, мислех, че ще го убия. Искан да го убия — добави той с болка. — А когато думите ти достигнаха до съзнанието ми, намразих не само Рори, но и себе си... заради всичко, което ти причиних, като му повярвах, заради всичко, което причиних на нас двамата.

Фрейзър обсипа лицето ѝ с целувки. Ребека тръпнеше в прегръдките му. Изведнъж се почувства така, сякаш не беше зрялата жена, а младото момиче, което отчаяно и безнадеждно обичаше един съвсем недостъпен мъж.

— Не можеш да си представиш колко често съм мечтал да те държа в прегръдките си — прошепна Фрейзър. Езикът му галеше устните ѝ и Ребека забрави всичко на този свят, освен необходимостта да се превърне в част от този мъж. — Когато за първи път разбрах, че чувството, което изпитвам към теб, не е обикновена привързаност, ти беше на шестнайсет години. Но тогава беше толкова млада, прекалено млада, за да поискам от теб онова, от което се нуждаех. — Той бавно плъзна пръсти по шията ѝ. — Сега не изглеждаш много по-различна. Не можеш да си представиш колко ужасно се почувствах, когато Рори ми съобщи, че сте любовници и ми разказа как си отвърнала на чувствата му, как си го молела...

Ребека докосна устните му и го накара да замълчи.

— В това няма нищо вярно — промълви тя. — Нито дума.

— Да. — Лицето на Фрейзър помръкна. — Трябваше да се досетя. Единственото ми извинение е, че любовта ми ме направи сляп за истината.

На вратата се почука и Фрейзър неохотно отпусна ръце. Сервитьорът донесе сандвичи и бързо излезе.



— Последното нещо, което искам в момента, е да се занимавам с тези сандвичи — прошепна Фрейзър. — Искам да остана при теб довечера, Ребека. Но ти сама трябва да вземеш това решение.

Макар да бе зряла жена, Ребека почувства странен свян, когато промълви:

— Искам да останеш, но има нещо, което трябва да ти кажа. Аз не съм... Нямам... — Откри, че не може да срещне погледа му. — Разбираш ли, нямам... това...

— Аз ще бъда първият ти любовник и понеже не си очаквала подобно нещо да се случи, нямаш никакви контрацептиви. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Знаел си през цялото време! И ми позволи...

Изминаха няколко секунди, преди Ребека да осъзнае, че той умишлено я дразни.

— Чух, като каза на Рори, че никога не си имала сериозна връзка — призна той, — но аз съм толкова самолюбие, че исках да го чуя от теб самата. — Усмиваше се, но в очите му се четеше разкаяние. — Исках да чуя, че не само ме обичаш, но и че ми се доверяваш. Прекарах много нощи, в които проклинах съдбата, задето те дадох на Рори, и не можех да се доверя на собственото си самообладание.

Фрейзър отпусна ръце и се отдръпна. Ребека изведнъж почувства, че не би могла да понесе той да си отиде.

— Фрейзър, моля те, остани. — В гласа ѝ се долавяше болка и отчаяние. — Моля те.

Видя, че той се колебае и сърцето ѝ се сви.

— Ако сега те докосна, знаеш какво ще се случи, нали? — Гласът му беше глух и напрегнат, в очите му се четеше желание. — Може би предпочиташ да изчакаме завръщането на родителите ти и сватбата ни.

Думите му накараха тялото ѝ да пламне. Ребека пристъпи към него и каза:

— Не искам да чакам повече. Прекалено дълго чакахме.

— А ако забременееш? — пресипнало попита Фрейзър.

Ребека вдигна поглед към него.

— Тогава ще разкажем истината на родителите ми и ще им обясним защо е трябвало да се оженим без тях. А може би така е най-добре. Голяма семейна сватба би ме притеснила.

— Заради Рори? — замислено попита Фрейзър. — Той ни дължи обяснение.

— Забрави го — помоли Ребека. А после с решителност, на която не подозираше, че е способна, приближи до Фрейзър, плъзна ръце около врата му и дрезгаво прошепна: — Забрави за него и ме люби, Фрейзър. Толкова те желая.

Почувства, че думите ѝ го накараха да потръпне. Мъжът я грабна в обятията си, обсипа с целувки лицето ѝ и впи устни в нейните. Изведнъж нежността отстъпи пред изгарящата го жажда и страст. Разсъблякоха се бързо и нетърпеливо. Фрейзър докосна с устни твърдите зърна на гърдите ѝ и събуди в нея желание, което я накара да обезумее.

Дълго преди той да я отнесе на леглото и да се отпусне до нея, тя беше готова за него. Нетърпеливо се изви, когато той нежно и предпазливо проникна в нея. Испита неизразимо удоволствие и изстена. Страстта ѝ го накара да забрави собствената си предпазливост и след миг телата им се преплетоха в изгаряща самозабрава.

По-късно, когато се сгуши в прегръдките му и притвори очи, Ребека си помисли, че навярно едно от най-големите удоволствия на този свят е да спи в обятията на мъжа, когото обича и да се чувства защитена от силата и топлината на тялото му.

Събуди се първа, дълго преди слънцето да изгрее и когато осъзна, че случилото се не е било сън, не устоя на изкушението, протегна ръце и докосна мъжа. Отначало само искаше да се увери, че той наистина е до нея, а после, за да се наслади на допира му. Искаше да почувства страстта, която ласките ѝ разгарят в него. Завладяна от новото и опияняващо усещане за притежание, Ребека плъзна пръсти по бедрата на мъжа. Фрейзър допря устни до ухото ѝ и тихо изръмжа, но притисна ръката ѝ към тялото си.

— Ето, виж какво правиш — прошепна той и погали шията ѝ с устни.

Но не изглеждаше ни най-малко разочарован. Привлече я към себе си, а устните му нежно се плъзнаха по шията ѝ. Ребека беше обзета от познатото чувство на самозабрава и изгаряща нужда да почувства тялото му в себе си.

Любиха се страстно, опиянени от щастието на споделените чувства, които сега можеха да изразят свободно и открито. После дълго лежаха, изтощени, с преплетени тела.

— Надявам се, не си забременяла — промърмори Фрейзър. — Навярно защото безумно мечтая за дете от теб, затова те искам първо за себе си. Няма да е лесно — предупреди той. — Близнаците...

— Все още не могат да ме приемат — тъжно отвърна Ребека. — Да, зная. Но след време...

— Не мога да ги отпратя. Прекалено малки са, за да разберат.

— Аз самата не искам да ги отпратиш. Те имат нужда от теб, Фрейзър. Ти си единственото, което притежават.

Той се взря в очите ѝ и нежно промълви:

— А ти си единственото, което аз искам. Винаги съм искал. И винаги ще искам.

Просълзена, Мод Айсгарт въздъхна и проследи с поглед племенника си, който вървеше по пътеката между пейките на катедралата със своята млада съпруга.

Фрейзър и Ребека, най-после съпрузи! Благодаря на Бога! Очите ѝ блестяха победоносно. Разбира се, тя отдавна знаеше, че двамата са създадени един за друг. Гордееше се от начина, по който съумя да осъществи пристигането на племенницата си в имението. Ребека никога не бе изглаждала по-красива. А нежните погледи, които разменяше с Фрейзър...

Когато гостите се надигнаха от скамейките и последваха младоженците извън катедралата, обляна от неочаквано яркото за септември слънце, Мод почувства, че нечия ръка обхвана лакътя ѝ. Тя спря и се извърна.

— О, Робърт! Изглеждаш чудесно, момчето ми!

— Остави комплиментите, Мод — усмихна се младият мъж. — Каж ми само едно. Как го направи? — Той кимна към Фрейзър и Ребека. — Как, за бога, успя да ги събереш, когато общите усилия на всички ни винаги се проваляха.

Внушителният бюст на Мод Айсгарт се надигна, но лицето ѝ остана все така безизразно и строго.

— Робърт, нямам представа за какво говориш. Къде е очарователната ти съпруга, между другото?

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.